

POLSKI ZWIĄZEK FILATELISTÓW
Zarząd Główny

„NOWOŚCI POCZT ŚWIATA“

* Bydgoszcz - 17-25.11.84 *

BIULETYN
INFORMACYJNY PZF

SPIS TREŚCI

Funkcje Nowości Poczty Świata	str 1
Jacek Krolski, Zasady współczesnej organizacji służb pocztowych	1
Zygmunt Wiatrowski, Społeczne aspekty nowości pocztu świata	5
Janusz Księski, Kulturowe aspekty nowości pocztu świata	8
Maksymilian Jagodziński, Aspekty plastyczne nowości pocztu świata	10
Jerzy B. Klima, „Filatelista” o nowościach pocztu świata	12
Henryk Białek, Badanie współczesnych znaków pocztowych	14
KONTAKTY Z ZAGRANICĄ	
Andrzej Kopczyński, V Zjazd WOF	16
Jan Zaborowski, Wizyta delegacji PZF w Szkocji	17
Marian Chabowski, Wystawa filatelistyczna „ZSRR—PRL”	18
Andrzej Kopczyński, Jan Zaborowski Wizyta przedstawicieli Krajowego Związku Filatelistów Węgierskich	21
Henryk Białek, Filatelistyka w Czechosłowacji	22
Wizyta dyrektora generalnego Poczty ONZ w Polsce	24
Z ŻYCIA OKRĘGÓW	
Marian Libionka, Laureaci „Besfilu 84”	25
Z PRAC ZARZĄDU GŁÓWNEGO PZF	
XII Plenum Zarządu Głównego PZF	27
Uchwały XII Plenum ZG PZF	28
Z PRAC PREZYDIUM ZARZĄDU GŁÓWNEGO PZF	
Posiedzenie odbyte dnia 24.11.1984 r.	30
Uchwały i ważniejsze decyzje. Prezydium ZG PZF	31
Posiedzenie odbyte dnia 16.12.1984 r.	33
Uchwały i ważniejsze decyzje Prezydium ZG PZF	34
Stanowisko Zarządu Głównego PZF w sprawie zaopatrzenia członków PZF w wa- lory i materiały filatelistyczne	36
Centralny plan wystaw i imprez PZF na 1985 r.	41
Podział datowników okolicznościowych na 1985 rok	42
Regulamin Ekspertów PZF	44
Odznaczenia i wyróżnienia w 1984 roku	51
Wyniki konkursu na najładniejszy znaczek polski 1983 r.	52
Dobrze wiedzieć o wymianie znaczków z ZSRR	53

FUNKCJE NOWOŚCI POCZT ŚWIATA

Pod tym hasłem odbyło się w dniu 18 listopada 1984 roku w Bydgoszczy III Sympozjum Filatelistyczne z cyklu „Społeczne problemy filatelistyki”.

W Sympozjum wzięło udział ponad 50 osób reprezentujących różne Okręgi i środowiska PZF. W referatach przygotowanych specjalnie na dane Sympozjum wskazano na różne funkcje i właściwości nowości poczt świata.

Wiele interesujących i cennych spostrzeżeń przedstawili w swoich wypowiedziach podczas dyskusji między innymi: Władysław Michałowski — dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Poczty w Bydgoszczy oraz kol. kol.: Władysław Michałowski ze Szczecina, Fabian Bura i Stanisław Głowiński z Warszawy i inni.

Organizatorem Sympozjum była Komisja Naukowo-Badawcza Zarządu Okręgu PZF w Bydgoszczy z tym, że rola inicjatywna i sterująca przypadła Zygmunutowi Wiatrowskiemu z Bydgoszczy.

Sympozjum zorganizowano w ramach imprez towarzyszących Wystawy Filatelistycznej „Nowości Poczty Świata — Bydgoszcz 84”. Upamiętniono je nadrukiem na kartce pocztowej wydanej z okazji powyższej Wystawy, jak również bardzo udanym datownikiem okolicznościowym.

Niżej zamieszczamy wygłoszone na Sympozjum referaty.

JACEK KROLSKI

ZASADY WSPÓŁCZESNEJ ORGANIZACJI SŁUŻB POCZTOWYCH

I. ORGANIZACJA ORAZ SYSTEM ZARZĄDZANIA W PAŃSTWOWYM PRZEDSIĘBIORSTWIE „POLSKA POCZTA, TELEGRAF I TELEFON”

I.1. System zarządzania PPTiT

Państwowe przedsiębiorstwo „Polska Poczta, Telegraf i Telefon (PPTiT) działa na podstawie ustawy z dnia 31.01.1961 r. o łączności. Minister Łączności, Zarządzeniem nr 87 z dnia 3.11.1983 r., nadał PPTiT Statut, w oparciu o który wprowadzony został z dniem 1.01.1984 r. w życie Regulamin Organizacyjny PPTiT.

W myśl Statutu podstawowym celem działalności PPTiT jest zaspokajanie potrzeb społeczeństwa, gospodarki narodowej, organów władzy i administracji państwowej oraz potrzeb obronności i bezpieczeństwa państwa w dziedzinie poczty, telekomunikacji i radiokomunikacji.

Do podstawowych zadań PPTiT w zakresie poczty należy świadczenie usług pocztowych polegających na przewozie i doręczaniu korespondencji pisemnej. Wykonywanie funkcji zwierzchniego kierownictwa PPTiT oraz reprezentowanie jej jako całości na zewnątrz należy do Ministra Łączności. Funkcje zarządu PPTiT wykonują komórki organizacyjne Ministerstwa Łączności.

W strukturze organizacyjnej PPTiT występują jednostki organizacyjne o centralnym i terenowym zasięgu działania pełniące funkcje zarządzania, zarządzania i eksploatacji, eksploatacji, wspomagania działalności eksploatacyjnej i technicznej, socjalno-bytowe oraz szkoleniowe.

Jednostki organizacyjne PPTiT w myśl Regulaminu Organizacyjnego dzielą się na:

1. Jednostki bezpośrednio podległe Ministrowi Łączności:

a) O centralnym zasięgu działania:

Centrum Telekomunikacji Międzymiastowej	(CTM)
Centrum Komunikacji Pocztovej	(CKP)
Główny Urząd Radiokomunikacji	(GUR)
Główny Urząd Telekomunikacji Międzymiastowej	(GUTM)
Główny Urząd Wymiany Poczty	(GUWP)
Centrala Zaopatrzenia Poczty i Telekomunikacji	(CZPiT)
Centralny Ośrodek Planowania i Organizacji Zarządzania	(COPiOZ)
Centralny Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Poczty	(COB-RP)
Centralny Ośrodek Rozliczeniowy Poczty i Telekomunikacji	(COBRiT)

b) O terenowym zasięgu działania:

Dyrekcja Okręgu Poczty i Telekomunikacji: w Gdańsku, Katowicach, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Olsztynie, Poznaniu, Szczecinie, Warszawie i Wrocławiu.

2. Jednostki organizacyjne bezpośrednio podległe dyrekcjom okręgów poczty i telekomunikacji:

Wojewódzkie Urzędy Poczty	(WUP)
Wojewódzkie Urzędy Telekomunikacji	(WUT)
Okręgowe Urzędy Telekomunikacji Międzymiastowej	(OUTM)
Węzłowe Urzędy Przewozu Poczty	(WUPP)
Rejonowe Urzędy Poczty	(RUP)

i

Rejonowe Urzędy Telekomunikacji	(RUT)
---------------------------------	-------

na terenie woj. stołecznego warszawskiego

i woj. katowickiego

Okręgowe Warsztaty Poczty i Telekomunikacji	(OWPiT)
---	---------

Okręgowe Laboratoria Poczty i Telekomunikacji	(OLPiT)
---	---------

Okręgowe Składnice Zaopatrzenia Poczty i Telekomunikacji	(OSZPiT)
--	----------

Ośrodki Elektronicznego Przetwarzania Danych

Zakłady Remontowo-Budowlane

Zakłady Usług Socjalno-Bytowych

Ośrodek Rozliczeniowy Poczty i Telekomunikacji

Ośrodek Informatyki Technicznej

Urząd Teleradiotechniczny

Wymienione jednostki organizacyjne PPTiT działają w ramach osobowości prawnej państwowego przedsiębiorstwa

„POLSKA POCZTA, TELEGRAF I TELEFON”

1.2. Charakterystyka działalności pocztowych jednostek organizacyjnych

Centrum Komunikacji Pocztovej. Do zakresu działania należy organizowanie, kierowanie, nadzór i kontrola prawidłowego funkcjonowania komunikacji pocztowej, a ponadto m.in. analiza jakości usług pocztowych, prowadzenie marketingu usług pocztowych.

Główny Urząd Wymiany Poczty. Do zakresu działania należy dokonywanie wymiany przesyłek pocztowych z zagranicą oraz współudział w ich odprawie celnej.

Centrala Zaopatrzenia Poczty i Telekomunikacji. Do zakresu działania należy zakup, odbiór ilościowy i jakościowy, magazynowanie oraz rozsyłanie przedmiotów zaopatrzenia, a m.in. sprzedaż Przedsiębiorstwu Filatelistycznemu RSW „Prasa—Książka—Ruch” znaczków pocztowych, kopert FDC, kartek i kopert z wydrukowanym znacznikiem, wykonywanie kopert FDC.

Centralny Ośrodek Planowania i Organizacji Zarządzania. Do zakresu działania należy prowadzenie prac badawczych w zakresie metodologii, programowania i planowania perspektywicznego i wieloletniego, opracowywanie prognoz, programów i planów dla potrzeb PPTiT.

Centralny Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Poczty. Do zakresu działania należy prowadzenie prac naukowo-badawczych, rozwojowych i wdrożeniowych mających na

celu rozwój i modernizację poczty polskiej, a m.in. opracowywanie i projektowanie nowych lub udoskonalonych technologii pracy, form obsługi, badanie dziejów poczty polskiej, prowadzenie działalności wydawniczej i popularyzatorskiej.

Centralny Ośrodek Rozliczeniowy Poczty i Telekomunikacji. Do zakresu działania należy kontrola pocztowego obrotu przekazowego, zaliczeń należności celnych, dokonywanie rozliczeń z obrotu usług łączności w ruchu zagranicznym.

Dyrekcje Okręgów Poczty i Telekomunikacji. Do zakresu działania należy m.in. inicjowanie i programowanie rozwoju sieci i urządzeń poczty i telekomunikacji w okręgu p i t, nadzór nad sprawnością funkcjonowania poczty i telekomunikacji oraz jakością świadczonych usług.

Węzłowe Urzędy Przewozu Poczty, zlokalizowane w miastach-siedzibach węzła komunikacyjnego, dzielą się na: Okręgowe Urzędy Przewozu Poczty i Urzędy Przewozu Poczty. Do ich obowiązków należy wykonywanie zadań związanych w ramach aktualnej sieci połączeń pocztowo-komunikacyjnych.

Wojewódzkie Urzędy Poczty. Ich siedzibami są miasta będące siedzibami wojewódzkich organów władzy i administracji państwowej, a terenem działania — obszar województwa. Do zakresu działania WUP należy m.in. wykonywanie służby pocztowej na własnym obszarze pocztowym, organizowanie i wykonywanie czynności rozdzielczych, ekspedycyjnych i oddawczych, opracowywanie planów rozwoju sieci placówek p i t, ustalanie zakresu czynności, godzin pracy, kierownictwo i kontrola podległych placówek p i t.

Rejonowe Urzędy Poczty. Ich siedzibami są miasta wyznaczone przez dyrektora okręgu p i t, a terenami działania — obszary wyznaczone przez DOPiT w Warszawie (Warszawa—Śródmieście, Warszawa—Praga, Warszawa—Mokotów—Ochota, Warszawa—Województwo) i DOPiT Katowice (Chorzów, Katowice, Rybnik, Sosnowiec, Zabrze). Wykonują one zadania określone dla WUP-ów.

Okręgowe Urzędy Poczty są wyznaczonymi przez dyrektora WUP eksploatacyjnymi urzędami pocztowo-telekomunikacyjnymi do wykonywania w jego imieniu nadzoru i koordynacji działalności eksploatacyjnej placówek p i t jak też opracowywania zbiorczych rozliczeń eksploatacyjnych.

Placówki pocztowo-telekomunikacyjne w zależności od rozmiarów występującego zapotrzebowania na usługi pocztowe i telekomunikacyjne organizowane są jako: urzędy, agencje, pośrednictwa, oddziały, kioski, poczty objazdowe, autopoczty.

Do zadań placówek p i t należy wykonywanie służby pocztowej i ruchu telekomunikacyjnego w zakresie i na obszarze określonym przez dyrektora WUP.

II. ORGANIZACJA SŁUŻB POCZTOWYCH

II.1. Organizacja służby nadawczej

Służbę nadawczą wykonują stanowiska pracy, w których klient zleca (zamawia) wykonanie usługi lub urządzenia służące do obsługi klientów w zakresie świadczenia usług. Podstawową formę organizacji służby nadawczej stanowią tak zwane okienka (kasj operacyjne). Za pośrednictwem okienek pocztowych przyjmuje się prawie wszystkie zlecenia na wykonanie usług z wyjątkiem tych przesyłek, które mogą być nadawane za pośrednictwem automatów lub przyjmowanych przez doręczycieli wiejskich.

W organizacji pracy okienek nadawczych występują następujące problemy organizacyjne:

- kumulowanie lub wyodrębnianie czynności;
- zróżnicowanie w czasie (doba, tydzień, miesiąc, rok) nasilenia ruchu i regulowanie w zależności od tego nasilenia obsad;
- właściwe wyposażenie stanowisk w urządzenia i sprzęt;
- metody i techniki wykonywania pracy.

Omówienie każdego z tych zagadnień znacznie przekracza ramy niniejszego referatu.

Kumulowanie lub wyodrębnianie czynności jako problem organizacyjny występuje jedynie w większych placówkach p i t, w małych zwykle czynne jest jedno uniwersalne okienko, które wykonuje wszystkie zadania. W dużych jednostkach wyodrębnia się stanowiska okienkowe, a nawet całe działy, które wykonują zakres jednorodnych zadań, na przykład paczkowe, telekomunikacyjne, obrotu pieniężnego bądź wyłącznie jednorodne usługi, na przykład okienko filatelistyczne.

Wyodrębnienie takie stwarza naturalne warunki dla wąskiej specjalizacji pracowników, specjalistycznego wyposażenia w sprzęt i urządzenia. Jednakże system ten stwarza określone niedogodności dla klienta pragnącego skorzystać z większej ilości różnych rodzajów usług.

II.2. Organizacja pocztowej służby oddawczej

W celu wykonywania zadań związanych z wydawaniem i doręczaniem adresatom przesyłek pocztowych, kwot przekazów, telegramów, wezwań do rozmównicy i innych, każdej placówce p i t, której przypisano służbę oddawczą, przydzielono obszar działania, nazywamy obszarem doręczeń lub obszarem pocztowym. Obszar doręczeń placówki p i t dzieli się na miejscowy i zamiejscowy. Miejscowy obszar doręczeń obejmuje teren administracyjny miejscowości, w której znajduje się placówka p i t. Natomiast w zamiejscowym obszarze doręczeń znajdują się wszystkie inne miejscowości będące poza granicami administracyjnymi siedziby placówki p i t. W dużych miastach, gdzie znajduje się większa ilość placówek p i t ze służbą doręczeń, każda z nich posiada przynależny teren obsługi lecz całe miasto stanowi jeden miejscowy obszar doręczeń. Mamy wtedy do czynienia z zdecentralizowanym systemem funkcjonowania służby doręczeń. Z powodzeniem także funkcjonują w dużych miastach scentralizowane systemy doręczania (jeden urząd p i t w całym mieście wykonuje całokształt służby doręczeń).

Miejscowy i zamiejscowy obszar doręczeń dzieli się na rejony doręczeń, obsługiwane przez doręczycieli miejskich lub wiejskich oraz na rejony specjalistycznej obsługi, obsługiwane przez doręczycieli telegramów, przesyłek pośpiesznych, paczek. Rejony doręczeń w swej wewnętrznej strukturze posiadają wytyczoną trasę chodu doręczyciela, którą to zgodnie z planem obsługi w określonym czasie zobowiązany jest doręczyciel obsłużyć.

Organizacja pracy pocztowej służby oddawczej dotyka szerokiej gamy problemów funkcjonowania służby doręczycielskiej, służby wydawania przesyłek w placówce p i t, jak i całokształtu służby oddawczej i dotyczy szerokiej i różnorodnej problematyki organizowania i ustalania na przykład metod pracy, czasu pracy pracowników, ustalania i badania wielkości rejonów doręczeń oraz metod i form obsługi społeczeństwa.

II.3. Organizacja pocztowej służby rachunkowo-kasowej

Rachunkowość prowadzą wszystkie placówki p i t według ustalonego zakresu dla poszczególnych szczebli organizacyjnych PPTiT. Z niego wynikają obowiązki w zakresie organizacji służb rachunkowo-kasowych.

Obroty pieniężne placówek p i t prowadzą kasy operacyjne (okienka) i kasy główne. Obieg pieniądza między urzędami p i t dokonywany jest za pośrednictwem: urzędów zbiorczych, pomocniczych urzędów zbiorczych i urzędów zasilających.

Księgowość prowadzona jest na szczeblu wszystkich WUP oraz jednostek organizacyjnych PPTiT bezpośrednio podległych DOPiT. Polega ona na ewidencjonowaniu wszelkich operacji finansowo-gospodarczych w sposób chronologiczny, w oparciu o określoną metodę podwójnego zapisu za pomocą zespołu kont. DOPiT oraz zarząd PPTiT prowadzą pełną podwójną księgowość, obejmującą cały majątek i wszelkiego rodzaju dokonane operacje finansowo-gospodarcze.

II.4. Organizacja pocztowej służby rozdzielczo-ekspedycyjnej, przeładunkowej i przewozowej

W zakres prac wykonywanych przez wymienione służby wchodzi przemieszczanie przesyłek pocztowych z miejsca ich nadania do miejsca przeznaczenia. Zakres ten obejmuje: zdawanie przesyłek przyjętych, rozdzielenie ich na kierunki, ekspediowanie środkami transportu do miejsc przeznaczenia, aż do czynności w placówce oddawczej (rozdział, przekazanie służbie oddawczej).

Zakres i organizacja prac ekspedycyjnych w placówce p i t zależy od wielkości obrotu przesyłek i roli jednostki w sieci połączeń pocztowych (urząd nadawczy, nadawczo-oddawczy czy węzłowy urząd przewozu poczty).

Szczególne znaczenie w przemieszczaniu przesyłek mają właśnie Węzłowe Urzędy Przewozu Poczty: Okręgowe Urzędy Przewozu Poczty i Urzędy Przewozu Poczty, to znaczy urzędy dworcowe oznaczone cyfrą arabską 2, na przykład Warszawa 2, Wrocław 2, Białystok 2.

Prace ekspedycyjno-rozdzielcze wykonywane są również przez ambulanse pocztowe. Inne urzędnicy służące do przewozu poczty prace ekspedycyjne ograniczają do wymiany ładunków pocztowych z urzędami leżącymi na trasie przebiegu kursu.

Rozdział i opracowanie przesyłek pocztowych organizuje się w rozdzielniach listowych (dzielone są przesyłki listowe, czasopisma, listy wartościowe, paczki małe, przesyłki i adresy pomocnicze) oraz rozdzielniach paczkowych.

Rozdzielnie listowe dzielą się zwykle na zespoły rozdzielcze, na przykład rozdzielnia przesyłek rejestrowanych, rozdzielnia przesyłek zwykłych, rozdzielnia wartościowych. Podział ten może być także zróżnicowany na rozdzielnię „Kraj” („Przejście”) służącą do rozdziału przesyłek ekspediowanych do innych miejscowości kraju, na rozdzielnię „Miasto” — w urzędach dworcowych w miastach z zdecentralizowaną służbą doręczeń w celu dokonania podziału przesyłek na urzędy p i t oddawcze.

Służba przeładunkowa zajmuje się przemieszczaniem odsyłek i ładunków pocztowych między ekspedycją a miejscami wymiany poczty (perony stacyjne, bocznicę, rampy) jak również przeładunkiem dokonywanym bezpośrednio między pocztami ruchomymi.

Służba przewozowa poczty przewozi ładunki pocztowe za pomocą urządzeń publicznych przedsiębiorstw komunikacyjnych (PKP, PKS, PLL „LOT”). Korzysta również ze środków transportu resortowego — Przedsiębiorstw Transportu Samochodowego Łączności.

Przewóz poczty dokonuje się kursami pocztowo-komunikacyjnymi. Dzielą się one na:

1. Kursy pocztowo-kolejowe:
 - a) ambulanse pocztowe (zbiórkowe, przerzutowe, rozwózkowe);
 - b) konwoje pocztowe (zwykłe, manipulacyjne i zbiórkowe, rozwózkowe, łącznikowe);
 - c) konwoje kolejowe;
 - d) kursy przedziałowe i skrzyń zamkniętych;
 - e) kursy wagonów dodatkowych.
 2. Kursy samochodowe
 3. Kursy konne
 4. Kursy posłańcze
- } dzielą się na miejscowe i zamiejscowe
} oraz na rozwózkowe, zbiórkowe, dworcowe, skrzynkowe.

Przy organizowaniu transportu i przewozów pocztowych muszą być uwzględnione trzy podstawowe warunki, a mianowicie: szybkość przewozu, regularność i stałość przewozów oraz dokładność i bezpieczeństwo przesyłek pocztowych. Organizacja pracy służb rozdzielczo-ekspedycyjnych, przeładunkowych i przewozowych musi uwzględniać te warunki.

ZYGMUNT WIATROWSKI

SPOŁECZNE ASPEKTY NOWOŚCI POCZT ŚWIATA

Współczesne znaki pocztowe, w odróżnieniu od znaków wydawanych przed 100 czy nawet 50 laty, spełniają coraz wyraźniej dwie podstawowe funkcje i to w sposób jakby równoległy, przy tym dopełniający się. Pierwsza funkcja polega na zaspokajaniu potrzeb społecznych w zakresie nawiązywania i realizowania wzajemnych kontaktów międzyludzkich o charakterze pośrednim. Druga związana jest z masowym niemal rozwojem zainteresowań filatelistycznych. I trudno jest jednoznacznie stwierdzić, która z tych funkcji wysuwa się na plan pierwszy.

Prawdopodobnością byłoby, gdyby zawsze i wszędzie dominowała funkcja pierwsza, lecz doskonale wiemy, że nie zawsze tak jest, a przynajmniej w przypadku niektórych wydawnictw pocztowych.

Poddajemy właściwości i społeczne następstwa obu tych funkcji bardziej szczegółowej analizie.

Zaspokajanie potrzeb społecznych w zakresie nawiązywania i realizowania wzajemnych kontaktów między ludźmi wiąże się z genezą poczty jako instytucji społecznych usług. Nie miejsce tu na przypomnianie faktów historycznych. Godzi się jednak przypomnieć, że podstawowe określenia każdego znaku pocztowego uwypuklają

najbardziej ten fragment definicyjny, który mówi właśnie o wykonywanej usłudze lub zobowiązaniu do jej wykonania.

Dzisiaj, gdy znak pocztowy stał się nieodłącznym środkiem realizacji wzajemnych kontaktów, zaakcentowana wyżej właściwość może nawet nie jest dostrzegalna, lecz w okresie wprowadzania znaków pocztowych, a w szczególności znaków pocztowych o innych możliwych funkcjach w zasadzie nie było mowy. Fakt umasowienia znaku pocztowego jako środka komunikacji międzyludzkiej ma swoje dobre i przynajmniej dyskusyjne strony. A jeśli rzecz lub zjawisko podlega upowszechnieniu, to tym samym nabiera wymowy społecznej. Strona pozytywna funkcjonowania znaku pocztowego prowadzi nas do nieodzowności danego środka, jego dostępności i jego wysokiej rangi społecznej. Bo czym można wyobrazić sobie dziecko lub osobę dorosłą, której zakres świadomościowy pomijałby ten nadzwyczajny środek utrzymania więzi społecznej?

Z kolei strona negatywna funkcjonowania znaku pocztowego sprowadza się do tego, iż jego funkcjonowanie staje się dość często niedoskonałe. Nasuwa ono coraz więcej zastrzeżeń społeczeństwa korzystającego z usług poczty. Dotyczą one braku rzetelności, nie liczenia się z zaufaniem zleceniodawców usług, a także niedbałości w sposobie ich realizowania. Nie znaczy to, że poczta — powołana do pełnienia usług i zaspokajania potrzeb społecznych — nie ma na swoim koncie zasług i powodów do wyrazów uznania. Lecz wspomniane wcześniej umasowienie owych usług prowadzi często do zatracenia wrażliwości na rzeczy i rozwiązania nawet wspaniałe, natomiast wystrza z reguły li tylko zdarzenia i fakty incydentalne.

Dla usprawiedliwienia tych jakże dziwnych nastawień i zachowań społecznych można stwierdzić, że dotyczą one niemal każdego zjawiska o charakterze proroczym, w tym szczególnie funkcjonowanie instytucji edukacyjnych, kulturalnych i w dziedzinie zdrowia.

Możliwe, że dalszy rozwój komunikacji międzyludzkiej potoczy się w zupełnie innym kierunku i tym samym pomniejszać będzie rolę znaku pocztowego. Jednak w moim przekonaniu przynajmniej do roku 2000-go funkcja społeczna znaku pocztowego i dysponującej nim — jako środkiem podstawowym — poczty, nadal będzie znacząca i na codzień odczuwalna.

Zobaczmy natomiast jak przedstawia się zagadnienie związane z funkcją drugą, wywołaną masowym niemal rozwojem ruchu filatelistycznego na świecie. Myślę, że pomocne w tym względzie okażą się następujące stwierdzenia charakteryzujące naszą współczesność, czy jak kto woli — naszą cywilizację. Filatelistyką, to jest zbieractwem znaczków pocztowych, a dokładniej — znaków pocztowych, interesują się aktualnie miliony ludzi na całym świecie.

W Polsce w szeregach PZF zarejestrowanych jest już ponad 300 tysięcy osób. Jeśli jednak układem odniesienia uczynimy ilość zamawiających i wykupujących abonament filatelistyczny, to szeregi osób interesujących się w bardziej lub mniej trwały sposób zbieractwem filatelistycznym zwiększają się niemal do miliona. Jest to zresztą rzecz trudna do statystycznego określenia. Można jednak powiedzieć, że mamy do czynienia z dużymi ilościami, niekiedy oszałamiającymi, z ilościami, za którymi kryje się wiele zjawisk charakterystycznych dla współczesnego świata, dla współczesnego człowieka. Rzecz charakterystyczna, że w przedstawionych orientacyjnie ilościach dominują filateliści o bardzo krótkim czasokresie swoich zainteresowań filatelistycznych. W Polsce ilość członków PZF w ostatnim dziesięcioleciu podwoiła się. W 1974 roku mieliśmy zarejestrowanych 154 tysiące członków, w tym 35 tysięcy uczestników. W 1984 roku mamy już ponad 300 tysięcy, w tym 55 tysięcy uczestników. Ilości te muszą skłaniać do refleksji nad społeczną wymową zbieractwa filatelistycznego.

Podczas I Sympozjum Filatelistycznego w 1981 roku w Bydgoszczy, poświęconego społeczny i kulturowym funkcjom zbieractwa filatelistycznego, wyróżniono następujące jego funkcje: poznawczą, kształtującą, wychowawczą, ideowo-polityczną, kulturalno-rozrywkową i ogólnospołeczną. Na tle obecnego Sympozjum należy stwierdzić, że w realizacji wyżej wymienionych funkcji szczególna — jak się wydaje — rola powinna przypadać właśnie nowościom poczt świata. Jednak brak jest nam dotychczas jednoznaczności w kwestii co rozumiemy pod określeniem „nowości poczt świata”. Organizatorzy bydgoskiej Wystawy pod tym określeniem rozumieją znaki pocztowe i walory filatelistyczne wprowadzone do obiegu w latach 1974—1983. Ale przecież nie jest to cezura czasu mająca przekonywujące dla wszystkich ustalenie. Z powodzeniem można by przyjąć okres dłuższy, na przykład 20-letni i przesuwany co 10 lat. Z tej propozycji wynikałoby, że do 1990 roku można by pod formułę „no-

wości poczt świata" podkładać znaki pocztowe wprowadzone do obiegu od 1971 roku. Z kolei w 1991 roku należałoby przesunąć datę wyjściową na 1981 rok.

Jest to sprawa wprawdzie marginalna, lecz przecież uwypukla złożoność rozpatrywanego problemu. Istotę rzeczy upatruję w okoliczności, że w sytuacji umasowienia zbieractwa filatelistycznego owe nowości poczt świata stanowią niemal jedyną gwarancję rozwijania aktywności filatelistycznej szerokich rzesz hobbystów. To swoiste twierdzenie starałem się uzasadnić w wielu wcześniejszych wypowiedziach, drukowanych głównie na łamach „Filatelisty”. W tym miejscu celowym wydaje się ponowne stwierdzenie, że dla filatelistów młodych stażem (bez względu na wiek) koncepcja tworzenia zbiorów filatelistycznych z ostatnich 10, 15 czy nawet 20 lat stanowi niemal jedyną szansę aktywizacji filatelistycznej i dochodzenia do swojskiego pojętego sukcesu filatelistycznego.

Wystawa bydgoska w znacznym stopniu potwierdza tak upowszechnioną ideę. Skupione na niej ekspozyty wzbudzają często podziw z racji ich pomysłowości a nawet oryginalności. Potwierdzają one także, iż nawet okres 10 ostatnich lat może stanowić podstawę do tworzenia opracowań wprost imponujących. Pomijam już ważny dla historyków i osób badających nawet w sposób naukowy właściwości ogólne danego okresu, wyznaczające sobie drogę do historii. Nie muszę bowiem wykazywać, że takie zdarzenia i fakty z ostatnich 10 lat, jak pontyfikat Jana Pawła II, Międzynarodowy Dzień Dziecka, Międzynarodowy Rok Inwalidztwa, okres stanu wojennego i inne — już obecnie uzyskują wymowę historyczną.

Reasumując dotychczasowe rozważania skłonny jestem twierdzić, że społeczne aspekty nowości poczt świata przybierają z każdym dniem coraz to większe wymiary, a w szczególności:

- 1) Umasowienie zainteresowań filatelistycznych stanowi znaczące źródło rodzenia się nowych potrzeb społecznych, wyrażających się w chęci posiadania znaczków pocztowych.
- 2) W dążeniu do pełnej realizacji owych potrzeb w pierwszym etapie zbieractwa filatelistycznego dominująca rola przypada nowościom poczt świata.
- 3) Różne inne aspekty nowości poczt świata czynią je rzeczywistym źródłem rozwijającej się aktywności filatelistycznej, charakterystycznej dla wspomnianego pierwszego etapu zbieractwa filatelistycznego.
- 4) Z czasem aktywność o tendencjach zbliżonych do konsumpcyjnych przechodzi w wyższe stadia, zakładające aktywność działaniową i twórczą.
- 5) Opracowywanie zbioru filatelistycznego z materiału powszechnie dostępnego, w ludzkim dążeniu do swoistości i oryginalności z konieczności pobudza do przemyśleń i działań twórczych (oczywiście na miarę posiadanych możliwości zewnętrznych i osobistych).
- 6) Zbiór filatelistyczny, poddany ocenie w warunkach odpowiadających koncepcji upowszechnianego zbieractwa, może liczyć na pozytywną ocenę, a tym samym może stać się bodźcem i motorem rozwijania dalszej aktywności filatelistycznej.
- 7) Ponieważ ów proces także staje się masowym, właśnie dzięki uznaniu danej możliwości aktywizacji filatelistycznej, to jest dzięki nowemu ustosunkowaniu się do nowości poczt świata, stąd społeczny charakter — miast dotychczas dominującej elitarności — staje się, w moim przekonaniu, bezdyskusyjny.

Zaprezentowane rozważania oprócz wymowy pozytywnej nasuwają także szereg wątpliwości. Na niektóre z nich zwrócił uwagę Cezary Rudziński na łamach „Filatelisty” (1984, nr 9) w artykule pt.: Wielka szansa czy wielka bzdura.

Sąd Konkursowy bydgoskiej wystawy „Nowości Poczt Świata” przypuszczalnie ustosunkuje się do owych wątpliwości. Przyjąć jednak należy, że ustalona będzie tylko odpowiedź wstępna. Pełniejszą odpowiedź na szereg nasuwających się pytań, jak się wydaje, dadzą kolejne lata, jako że wszystko wskazuje na to, iż idea chwyciła i będzie nadal upowszechniana. Gwarancją takiego jej traktowania oraz rozwoju zawierają rozpatrywane przez nas różne pozytywne aspekty nowości poczt świata. W tym szczególnie aspekt społeczny, odzwierciedlający nastawienie i dążenia nie setek lecz setek tysięcy, a nawet milionów ludzi na całym świecie.

KULTUROWE ASPEKTY NOWOŚCI POCZT ŚWIATA

Ewolucja funkcji, jaką przeszedł w niespełna 20 lat znak pocztowy w szerokim tego słowa pojęciu — od stempla poprzez całość do znaczka pocztowego — jest bezsporna. Przypomnę tylko, że od momentu gdy spełnił on tylko funkcję użytkową — udowodnienie uiszczenia opłaty pocztowej, określenie miejsca nadania i unieważnienie znaku opłaty przez skasowanie aby nie dopuścić do jego powtórnego użycia — w wyniku różnorodnych zabiegów, nie tylko kolekcjonerskich, stał się istotnym i ważkim dokumentem i instrumentem różnorodnych sytuacji społecznych i politycznych. Nabral istotnego znaczenia propagandowego. Od tej funkcji już tylko krok do interesującego nas problemu — kulturowych aspektów nowości poczt świata.

Ogólne sformułowanie tematu jest tu zamierzone. Problem trzeba bowiem rozpatrywać w kilku płaszczyznach, najważniejszymi z których są:

- znak pocztowy jako dzieło sztuki;
- kulturotwórcze oddziaływanie znaku pocztowego na odbiorcę, względnie osobę mającą z nim jakikolwiek kontakt;
- inspirujące oddziaływanie znaku pocztowego na odbiorcę, a więc jego funkcja wychowawcza, kształcąca i inne.

Problemy te były już wielokrotnie podejmowane. Niektóre częściej, niektóre rzadziej. Przy czym podejmowało je najczęściej środowisko filatelistyczne w celu ukazania głębszych wartości zainteresowania kolekcjonerstwem filatelistycznym. Takie podejście, aczkolwiek w określonych sytuacjach słuszne i celowe, musiało jednak doprowadzić do pewnej deformacji z punktu widzenia sprecyzowania tematu gdyż znak pocztowy w tak pojętych rozważaniach był tylko środkiem udowodnienia pewnej tezy. Nie był natomiast celem podstawowym. Przy czym bardzo wyraźnie chcę podkreślić pojęcie znaku pocztowego. Bo jeśli w rozważaniach nad kulturowymi aspektami dość często koncentrujemy się nad znaczkiem pocztowym, to już rzadziej nad całością, a prawie w ogóle nad kasownikami: okolicznościowymi, datownikami i dziennymi.

Uszczegółowiając rozważania należy szerzej spojrzeć, a może tylko bardziej wnikliwie, na aspekt nowości poczt świata w każdej z zasygnalizowanych uprzednio płaszczyzn.

Znak pocztowy z trudem torował sobie drogę do usankcjonowania go jako pełnowartościowego dzieła sztuki. Zadecydowała praktyka. Wzmocnienie siły oddziaływania znaku pocztowego zależało nie tylko od prezentowanych przez niego treści ale w równej mierze od jego formy i wartości artystycznych. Znak pocztowy ze względu na swoją specyfikę wynikającą z formatu, technik druku, wymaga od wykonawcy oprócz talentu również specyficznych umiejętności. Dwie ogólnopolskie wystawy projektów znaczka pocztowego były tego świadectwem. Rządzą bowiem tą dyscypliną artystyczną odmienne prawa niż na przykład w innych formach wypowiedzi plastycznej. Dowodem jak bardzo różni się ona od innych form mogą być niektóre znaczki stanowiące wyłącznie miniaturową kopię znakomitych plakatów. Na przykład plakat przedstawiony na znaczku nr 2141 z 1973 r. lub na znaczku nr 2493 z 1979 roku. Jako plakat można zaliczyć do arcydzieł, natomiast jako temat znaczka jest nieciekawym, wręcz na pograniczu szmiry artystycznej.

Obszar znaku pocztowego stał się również terenem poszukiwań artystycznych, podejmowanych przez bardziej ambitnych projektantów. Poszukiwania te powodują niekiedy kontrowersje między twórcą a odbiorcami, głównie filatelistami, którzy smak artystyczny mają ukształtowany na wzorach i formach tradycyjnych. Nie zawsze więc akcentują rezultaty tych poszukiwań. Przypomnijmy chociażby bardzo żywą dyskusję nad t.zw. „latającym radłem” (nr 873). Śledząc łamy „Filatelisty” i zagranicznej prasy filatelistycznej odnajdziemy wiele podobnych dyskusji względnie wypowiedzi zbieraczy znaczków pocztowych, którzy z pasją atakują wszelkie niekonwencjonalne rozwiązania. Problemem jest na ile artysta wykonujący powielane w milionach egzemplarzy dzieło ma prawo do własnych koncepcji twórczych. Prawo takie musi jednak mieć gdyż w przeciwnym razie plastyka znaczka pocztowego nie miałaby szans rozwoju. Należy stwierdzić, że ambitni projektanci znaczków pocztowych na całym świecie walczą o prawo własnej wizji tego znaku, o prawo do poszukiwań nowych rozwiązań plastycznych.

Na tym tle można ukazać dalsze elementy kulturotwórczego oddziaływania znaku pocztowego na odbiorcę, a więc na każdą osobę, która ma z nim kontakt, między innymi na adresata i nadawcę przesyłki pocztowej. W tym aspekcie spełnia on istotną rolę w upowszechnianiu dzieł sztuki. Potrzeba społeczna dyktuje konieczność podejmowania okolicznościowych tematów, jak na przykład ubiegłoroczna trzechsetna rocznica odsieczy wiedeńskiej. Rocznicowy charakter i rola jaką odegrał w odsieczy wiedeńskiej ówczesny władca Polski król Jan III Sobieski, podyktowała sięgnięcie projektanta do wybitnych dzieł sztuki. Nie mogę jednak pozostawić na marginesie oceny technicznego opracowania oraz kolorystyki uzupełniającego serię bloku. Być może brak orientacji projektanta w możliwościach technicznych drukarni względnie brak wyobraźni w widzeniu całości jeszcze przed wykonaniem sprawił, że otrzymany duży kolorową plamę, która znacznie obniża walory artystyczne oryginału. Całość jednak odegrała istotną rolę popularyzatorską z zakresu historii sztuki, upowszechniając mało znane portrety, ich twórców i styl epoki, w której powstały. Podobną rolę spełniają zresztą wszystkie znaczki poświęcone malarstwu czy to narodowemu, czy arcydziełom malarstwa światowego.

Sądzę, że w Polsce znaczki z reprodukcjami prac tak wielkich a mało znanych ogółowi polskich artystów jak Makowski, Pankiewicz czy Boznańska, zapoznały z ich nazwiskami więcej ludzi, niż mogły to zrobić przez lata muzea czy wydawnictwa albumowe. Zresztą nie tylko z nazwiskami lecz i z konkretnymi dziełami. Wydany w 1984 roku polski znaczek z reprodukcją jedyne dzieło El Greco znajdującego się w Polsce, trwale uświadomił fakt jego istnienia, niż wszystkie dotychczasowe zabiegi. Szkoda tylko, że zabrakło nazwy dzieła oraz dat biograficznych artysty. Wydany również w 1984 roku okazji XIX Kongresu Światowego Związku Pocztowego znaczek z reprodukcją dzieła Cranacha również, niestety, bez nazwy obrazu odegrał w przybliżeniu twórczości wielkiego artysty znaczną rolę. Zwłaszcza, że jego techniczne opracowanie nie budzi większych zastrzeżeń. Można by takie przykłady mnożyć, zwłaszcza gdy w grę wchodzi sztuka ludowa, grafika, rzemiosło artystyczne.

Kontakt ze znakiem pocztowym jest więc nie tylko kontaktem ze współczesnymi trendami w sztuce lecz również z naszym i światowym dorobkiem artystycznym. Siłą rzeczy skoncentrowałem się na plastyce i dyscyplinach pokrewnych lecz dotyczy to wszystkich dziedzin sztuki, a więc literatury, teatru, filmu. Znak pocztowy utrwala nazwiska, tytuły i kierunki, a bardzo często poszerza ich znajomość. Funkcja poznawcza idzie więc tu w parze z funkcją kulturotwórczą. Funkcja poznawcza wiąże się bowiem w tym przypadku z inspiracją kulturotwórczą, w której znaczki pocztowe spełniają tę samą rolę co instytucje upowszechniania kultury. Odbija się tu ten sam charakterystyczny dla wszelkiej działalności upowszcznieniowej i inspiratorskiej proces, to wszystko co dzieje się na linii twórcy — odbiorcy. Ograniczę się do dwóch przykładów. Pierwszy, to liczne konkursy na projekt znaczka pocztowego ogłaszane wśród dzieci i młodzieży. Przy czym poczta jest o wiele bardziej konsekwentna niż inne instytucje w finalizowaniu tego procesu. Najlepsze osiągnięcia w tej dziedzinie są upowszechniane przez emisję znaczków opracowanych lub zaprojektowanych przez młodych twórców.

Jako drugi przykład niech posłuży wystawa „Nowości Poczty Świata — Bydgoszcz 84”. Wystawione na niej eksponaty nie mają wyraźnego aspektu badawczego lub historycznego lecz swą treścią spełniają rolę upowszechniania dóbr kultury, a tym samym inspiracji kulturotwórczej.

Kulturowe aspekty nowości pocztu świata podlegają wielu czynnikom zewnętrznym. Uświadomienie sobie tego faktu jest o tyle istotne, że właśnie ta funkcja, niezależnie od woli emitenta, będzie stale wzrastać. Aby znaki pocztowe mogły obecnie spełniać swe kulturowe zadanie, muszą być spełnione odpowiednie warunki. Ministerstwo Łączności musi posiadać bardziej wnikliwy długoplanowy program emisji, gwarantujący szansę bardziej starannego przygotowania zaplanowanych do emisji znaków. Plan powinien być budowany w ten sposób aby nie powtarzać tematów, a więc nie zawęźać kulturowego oddziaływania lecz obejmować coraz szerszy krąg tematyczny, prezentujący możliwie szeroki przekrój z różnorodnych dziedzin kultury i sztuki. Należy ponadto szerzej korzystać z konkursów na projekty znaczków.

Polski Związek Artystów Plastyków rekomendując projektantów powinien wnikliwie badać ich przygotowanie i predyspozycje do wykonywania tego typu projektów. Dotychczas stosowana praktyka w odczuciu odbiorcy bardziej przypomina sprawiedliwy podział prac ze względów bytowych artystów lecz nie zawsze słuszny gdy idzie o możliwości wykonywania zawodu projektanta znaków pocztowych.

Problemem trudnym jest sprawa unowocześnienia technik druku, zagwarantowa-

nia lepszej jakości materiału do kasowników, tuszu itp. Filateliści muszą się natomiast pogodzić z faktem, że w projektowaniu znaków pocztowych należy uwzględnić prawa artysty do tworzenia nowych form, do eksperymentu twórczego. Nie możemy hamować rozwoju tej dziedziny plastyki. Właśnie „Filatelista” powinien kształtować opinię i gusty zbieraczy. Dobry jest np. konkurs na najładniejszy znaczek roku. A może tak zorganizować konkurs na najładniejszy i najbrzydszy znaczek roku. I to nie tylko znaczek, ale i całostkę oraz kasownik.

MAKSYMILIAN JAGODZIŃSKI

ASPEKTY PLASTYCZNE NOWOŚCI POCZT ŚWIATA

„O sztuce może mówić krytyk-esteta, artysta lub naiwny widz. Sąd widza nie jest bezwartościowy, o ile jest wyrazem prawdziwego przeżycia. Sztuka nie jest przeznaczona dla znawców tylko. Jej dostojność obdarza zarówno wielkich, jak i maluczkich. „Vox populi, vox Dei” — to zdanie prawdziwe w pewnym znaczeniu również odnośnie sztuki”.

Na kanwie tej myśli Władysława Lema — artysty, pozwolę sobie określić moją postawę widza do tematyki plastycznej na znakach nowości poczt świata w bardzo umownej cezurze czasu 1974—1983.

Tak jak dla artysty-plastyka tworzywem materialnym jest kamień, drewno, ceramika, metal, szkło, tkanina, włókno i szereg współczesnych już tworzyw, tak dla każdego filatelisty-tematyka tworzywem jest znak pocztowy o znamiennych cechach tematycznych. Określone predyspozycje natomiast filatelisty kształtują jego zbiory w randze twórczości bądź tylko odtwórczości filatelistycznej.

Moje spojrzenie zatem jako filatelisty-tematyka z obszaru myśli plastycznej będzie cechował wspólny mianownik dla wszystkich dyscyplin plastycznych — impresja. Moje poglądy więc na sztukę mogą wydać się profesjonalistom naiwne, czy wręcz niedorzeczne, ale uważam, że filatelista-tematyk nie musi w swej ocenie plastyki uwzględniać pierwiastka czysto naukowego historyka sztuki, krytyka-estety, czy wreszcie w pełni pierwiastka czysto artystycznego.

Dokonując na wystawach filatelistycznych przeglądu eksponatów z kręgu sztuki plastycznej, dostrzegam w ich tematyce charakterystyczne odzwierciedlenie stosunku części historyków sztuki, badaczy kultury i krytyków do zawężonych obszarów plastyki. Większość bowiem publikacji dotyczących kultury plastycznej odnosi się do — skrótnie określając — „Od Giotto do Cezanne’a”, czy „Od Maneta do Pollocka”, czyli do jednej z dyscyplin, na przykład witrażu, mozaiki, iluminacji itp.

Ogólne nastawienie środowiska profesjonalistów jest takie, że „...mówiąc o sztuce jakiegoś kraju uwzględniają architekturę oraz malarstwo, dodają kilka ustępów o rzeźbie i sądzą, że powiedzieli wszystko”, jak lapidarnie ujął to Henry de Morant, autor „Sztuki zdobniczej”. A przecież istnieją rozległe obszary sztuki, które Stanisław Wyspiański tak pięknie nazwał „sztuką bez złotych ram”, sztuką, którą interesował się już John Ruskin, William Morris, Cyprian Norwid, a współcześnie wspomniany wyżej Henry de Morant czy Polka Irena Huml — autorka, „Sztuki stosowanej”.

Niezwykłą zatem okolicznością jest fakt, że większe od profesjonalistów sztuki zrozumienie dla tej sfery plastycznej wykazały zarządy pocztowe krajów prawie całego świata, które w planach emisyjnych swoich znaków pocztowych przewidywały i nadal rozszerzają wydawanie walorów z pobocza „wielkiej plastyki”.

Co rozumiem przez pojęcie działalności plastycznej z pobocza wielkiej plastyki? Myślę, że treścią tych działań są zjawiska plastyczne będące podmiotem „Historii sztuki zdobniczej” Henry de Morant’a, „Encyklopedii sztuki dekoracyjnej”, Guillaume Janneau’a, „Polskiej sztuki stosowanej” Ireny Huml, czy wreszcie „Secesji” Mieczysława Wallisa.

Są to więc wytwory określone tak niedokładnymi terminami jak: sztuki dekoracyjnej, sztuki stosowanej, sztuki użytkowej, sztuki wnętrz, czy terminem sztuki przedmiotu, który znajduje współcześnie coraz więcej zwolenników. Wszyscy ci autorzy poświęcili swoje opracowania dążeniom o równouprawnienie wszystkich przejawów plastyki, o zatarcie granic często niesłusznie wytyczonych między tak zwaną sztuką „czystą” i „stosowaną”.

Odpowiednikiem tych dążeń w filatelistyce jest polityka emisyjna — obojętne, świadoma czy bezwiedna — dużej części zarządów pocztowych na świecie. Różne są bowiem inspiracje tych wydań ale ich funkcje zdają się dążyć do formowania jednolitości sztuk plastycznych w odbiorze społecznym. Niechlubnym wyjątkiem pod tym względem jest Paragwaj.

Ośmielam się więc odstąpić w swej dalszej narracji od utartej klasyfikacji sztuk plastycznych na rzeźbę, malarstwo i architekturę — dostatecznie znanych i spowszechniałych — i zaproponować zwrócenie uwagi na mniej znane wytwory myśli plastycznej. Znaki pocztowe z reprodukcjami tych wytworów mogą bowiem i powinny skierować zainteresowania filatelistów ku próbie wypełniania filatelistycznych białych plam z obszaru sztuki dnia codziennego, obszaru istniejącego od wielu tysięcy lat, bądź przynajmniej twórczego przeobrażania posiadanych przez siebie zbiorów.

Swoje wybiórcze refleksje o aspektach plastycznych znaków nowości poczt świata rozpocznę od tematu plastycznego, łamiącego milczenie o określonym fragmencie rozwoju społeczeństw. Mam na myśli plastykę paleolitu i neolitu, której odkrycie i rozpowszechnianie na znakach pocztowych przeobraziły naszą wiedzę o sztuce prehistorycznej jak i prehistorii w ogóle. Plastyka ta stanowi jednocześnie — w przypadku Afryki, szczególnie Północnej — przebogate źródło historycznego rozwoju społeczeństw czy przemian środowiska naturalnego człowieka. Bo skąd na pustynnych obszarach Sahary wziął się bogaty zapis fauny, polowań, tańca, obrządku pogrzebowego itd.?

Wyjątkową aktywność w rozpowszechnianiu tego wszystkiego na znakach pocztowych wykazały kraje Afryki Północnej i Afryki Południowej. W mniejszym zaś stopniu kraje europejskie z obszaru śródziemnomorskiego. Dla przykładu wymienię chociażby piękne emisje malarstwa i rytu naskalnego z okresu neolitu: Afryki Północnej — wydane przez Zimbabwe i Lesoto, Afryki Południowej — wydane przez Algierię i Czad, Europy — wydane przez Hiszpanię i Francję.

Wszystkie te emisje ukazują plastyczny zespół zjawisk narodzin, życia, walki i śmierci w ówczesnych społeczeństwach, a pod względem plastycznym przeczą obiegowym od setek lat poglądom o braku kultury plastycznej człowieka sprzed kilkunastu, czy nawet kilku tysięcy lat, w szczególności zaś człowieka z obszaru Czarnej Łądy.

Wspomnieć wypada także o kontynuacji emisji znaków pocztowych o plastyce człowieka prehistorycznego wydanych przez kraje europejskie, a konkretnie przez Hiszpanię i Francję, które zapoczątkowały omawiany temat w okresie poprzedzającym lata 1974—1983. Hiszpańskie znaki pocztowe z 1975 roku to piękna reprodukcja „Kobiety z dzbanem miodu” z malarstwa naskalnego, reprodukcja „Konia” z malarstwa naskalnego, które stanowią dalszy ciąg emisji wydanej z okazji Dnia Znaczką 1967, a zawierającej reprodukcje z prehistorycznego malarstwa hiszpańskich stacji archeologicznych.

Francja prezentuje z plastyki prehistorycznej „Venus z Brassemponty”, małą formę rzeźbiarską w tworzywie kła mamuta, sprzed 23 tysięcy lat oraz grupę zwierzęcą z malarstwa naskalnego groty w Niaux, stanowiące kontynuację wydania plastyki z prehistorycznej groty w Lascaux.

Należy przypuszczać, że wobec rosnącego zainteresowania się społeczności ludzkiej swoim rodowodem, poszczególne zarządy poczt nie omieszkają w szerszym niż dotąd zakresie wykorzystać tej okoliczności w swojej polityce emisyjnej, przede wszystkim zaś kraje afrykańskie, których ambicje — może i uzasadnione — sięgają udokumentowania tą drogą afrykańskiej kolebki ludzkości.

Próby filatelistycznych zapisów swego rodowodu kulturowego, a więc i plastycznego oraz narodowego, można dostrzec w poczynaniach wielu krajów świata. W wielu państwach Ameryki Łacińskiej na znakach pocztowych propaguje się sztukę i kulturę prekolumbijską, których dramatyczny kres Ameryka Łacińska zawdzięcza rzekomo Europejczykom. Zachowane plastyczne relikty tej kultury w kamieniu, ceramice i złocie (nieliczne, gdyż złoto stało się źródłem tragedii ówczesnych w tym obszarze świata) nie pozwalają zapomnieć bezmiaru zbrodni europejskich najeźdźców, zarówno wobec kultury, jak i ludzkości. Na wyróżniającą uwagę zasługują tu wydawnictwa Peru z plastyką z obszaru kulturowego Nazca, Chimu i Mochica, które mają już swoją wieloletnią tradycję emisyjną, bo od roku 1932.

O swoje miejsce w historii plastyki — między innymi drogą emisji znaków pocztowych — zabiegają także społeczności Oceanii, domagające się zasady pełnego partnerstwa oraz równości w imię tego, że ludzkość jest jedna, chociaż w danym przypadku występuje zdecydowana odmienność plastyki przy założonym wzorcu euro-

pejskim. Tę sztukę plastyczną wyróżnia zdecydowany prymitywizm, jednak nie w konwencji słowa „prostactwo” lecz „prostoty” dla określenia stopnia złożoności społeczeństwa w porównaniu z cywilizacją industrialną. Dla przykładu można przytoczyć emisję Niue (zamorskiego terytorium Nowej Zelandii) wydaną z okazji Festiwalu Sztuki Oceanii z reprodukcjami sztuki przedmiotu Nowej Gwinei, Wysp Cooka, Nowej Zelandii, Hawajów i Tonga.

W tym miejscu należy nadmienić, że na początku XX wieku plastyka Oceanii stała się jednym ze źródeł inspiracji dla europejskich kierunków awangardowych, jak formizm, kubizm czy ekspresjonizm.

Ponieważ szersze omówienie — zarówno w sensie programowym jak i czasowym — tematu wywołanego hasłem tytułowym jest nieosiągalne zarówno dla filatelisty-tematyka jak i profesjonalisty z tego obszaru kultury, podjęcie przeze mnie tego tematu traktuję przede wszystkim jako próbę zwrócenia uwagi zainteresowanych filatelistów na szersze obszary plastyki, o których wspomniałem na początku swojej wypowiedzi.

Jeszcze jedno wszakże zjawisko plastyczne pojawiające się w nowościach poczt świata zasługuje na uwagę — plastyka dziecka. A że jest zjawiskiem znaczącym, świadczy ujęcie go w dziele „Przemiana bogów”, stanowiącym oryginalną i niepowtarzalną historię sztuki światowej. Autorem jest przecież wybitny francuski pisarz współczesny, znawca sztuki, polityk i minister kultury — Andre Marlaux, zmarły w 1976 r.

W uzupełnieniu tytułowego hasła pragnę poświęcić parę słów naszemu Ministerstwu Łączności. Z kręgu sztuki plastycznej nasze ministerstwo wydało tyle różnorodnych walorów pocztowych — w proporcji do walorów z bardzo licznych przecież dziedzin życia — że trudno doszukać się przesłanek do zastrzeżeń.

Nie spełniły się jednakże moje oczekiwania co do których miałem nadzieję, że spełnią chociaż w ograniczonym wymiarze. Ośmielałem się domniemywać, że Ministerstwo Łączności rozważy w swoich dalekosiężnych planach emisyjnych — w filatelistycznym zapisie rodowodu Polski, treści, do których zaliczam:

- problematykę zawartą w „Polsce starożytnej” — Witolda Hensla (bo przecież Polska starożytna, to nie tylko Biskupin);
- problematykę zawartą w „By czas nie zaćmił i niepamięć — wybór kronik średniowiecznych” w opracowaniu Antoniny Jelicz;
- problematykę plastyczną ujętą w „Nie wszystek umrę” — Janiny Jaworskiej, problematykę zdecydowanie polską twórczości plastycznej więźniów i jeńców. Tego bowiem zjawiska polscy krytycy-estetycy, historycy sztuki czy badacze kultury zdają się nie dostrzegać, oprócz oczywiście p. Janiny Jaworskiej.

JERZY B. KLIMA

„FILATELISTA” O NOWOŚCIACH POCZT ŚWIATA

Swoje wystąpienie pragnę rozpocząć od przedstawienia struktur organizacyjno-programowych redakcji „Filatelista”. Wiele jeszcze jest w tej sprawie nieporozumień. A sądzę, że warto mieć jasność w tej materii dla zrozumienia dalszych wywodów.

A więc.

Wydawcą naszym jest RSW „Prasa-Książka-Ruch”, ta sama, która wydaje większość czasopism w Polsce. W tym — wszystkie partyjne. Dokładnie: „Filatelistę” wydaje Młodzieżowa Agencja Wydawnicza, jedna z wielu agend RSW. MAW wydaje blisko 40 tytułów. Jest też wydawcą książkowym.

Redaktora naczelnego „Filatelisty” mianuje Prezes RSW „Prasa-Książka-Ruch”, na wniosek dyrektora MAW. Wniosek taki jest konsultowany z władzami Polskiego Związku Filatelistów. Pracą redakcji kieruje zespół. W dyskusyjnych lub wątpliwych sprawach zasięga opinii konsultantów — wybitnych specjalistów różnych dziedzin filatelistyki.

Na wniosek redaktora naczelnego „Filatelisty” dyrektor MAW może mianować radę redakcyjną. Obecnie w MAW działają 2 czy 3 takie rady. Od dwóch lat taka rada działa przy redakcji „Filatelisty”. Jej skład był konsultowany z prezesem Zarządu Głównego PZF, a ten zasięgnął opinii Zarządu Głównego PZF. Ten proceder wynika ze Statutu RSW „Prasa-Książka-Ruch”. Skład zespołu redakcyjnego i Rady oraz nazwiska konsultantów drukujemy w każdym numerze.

Jednym z najważniejszych zadań Rady Redakcyjnej jest opiniowanie planów rocznych redakcji i ocena ich realizacji. Na początku 1984 roku Rada potwierdziła słuszność uznania tego roku za „rok szkoleniowy”. Redakcja bowiem rozumowała w sposób następujący: skoro w ostatnich latach podwoiła się liczba członków PZF, to co najmniej część z nich jest świeżymi filatelistami i trzeba im pomóc w zdobyciu usystematyzowanej wiedzy filatelistycznej. Wobec braku książek, podstawowy obowiązek spada na koła i komisje problemowe PZF. Zadaniem redakcji jest w miarę możliwości dostarczyć odpowiedni materiał.

Redakcja od kilku lat nie tylko ściśle współpracuje z władzami PZF, ale również z komisjami Zarządu Głównego PZF. I z tej właśnie współpracy zrodziła się „wkładka tematyczna” — obszernie omówienie zasad budowania zbiorów z zakresu historii poczty, a w pierwszych numerach 1985 roku zostanie opublikowana wkładka omawiająca budowę zbiorów tradycyjnych.

Na tle tych poczynań naturalnym okaże się zainteresowanie budową i wystawianiem zbiorów „nowości poczt świata”. Informacja o tej inicjatywie PZF dotarła do redakcji różnymi kanałami: z prasy zagranicznej, od komisji tematycznej ZG PZF, od naszych przyjaciół... I towarzyszyły temu różne komentarze. Również te, złośliwe... „Nowości”, to inicjatywa zachodnioeuropejskich kupców, którzy chcą ożywić podupadający rynek filatelistyczny.

Zapewniam, że nie kierowaliśmy się interesem kupców, ale, jak to pisaliśmy w „Filateliście”, upatrywaliśmy w tym szansę dla początkujących filatelistów, zwłaszcza młodzieżowych. Potwierdzili to nasi czytelnicy, czego dowodem jest list publikowany w ostatnim numerze.

Jako zespół zaangażowany wielce w to wszystko co się dzieje w PZF i mający ambicję również wpływać na to, nie ograniczaliśmy się do propagandy nowej idei na łamach dwutygodnika. Jesteśmy zobowiązani władzom PZF i Kolegom — czołowym filatelistom, że umożliwiono nam od początku udział w dyskusjach nad regulaminem wystaw „Nowości”.

Jak wszystko, co się dopiero rodzi, traktujemy i regulamin i obecną wystawę bydgoską jako eksperyment, próbę... Początek czegoś nowego, co być może, okaże się takim przełomem w filatelistyce, jakim stało się wyodrębnienie się, usamodzielnienie filatelistyki tematycznej.

Wierzyliśmy i nadal wierzymy w tę szansę. A polegać ona ma w naszym rozumieniu na tym, że ktoś, kto zbuduje ekspozat w oparciu o materiał z ostatnich dziesięciu lat, na tym nie poprzestanie. Że będzie go nadal rozbudowywał. Wprzód o materiał z kolejnych, nowych lat. Pozwoli to, po przebudowaniu zbioru i wyeliminowaniu „przestarzałego” materiału startować w kolejnych wystawach „Nowości”. I rozbudowywać „wstecz”, o stary materiał, by po latach pracy mieć ekspozat na tradycyjną wystawę.

„Nowości” stanowią równocześnie doskonałą propagandę współczesnych polskich znaków pocztowych, a tym samym współczesnych treści ideowo-wychowawczych przedstawionych na znakach poczt. Nie ukrywam, że był to jeden z dodatkowych argumentów tak mocno angażujących redakcję w propagowanie tego eksperymentu.

Najważniejszym jednak motywem było przeświadczenie, że jest to jedyna szansa dla tysięcy, a może nawet dziesiątek tysięcy nowych członków PZF zostania filatelistami. A w moim rozumieniu to oznacza zbudowanie zbioru i wystawienie swego ekspozatu na prawdziwej wystawie filatelistycznej. Dlaczego wydaje mi się to takie ważne? Bo dopiero w toku budowania zbioru nowy filatelista ma możliwość uświadczenia sobie... jaką małą posiada wiedzę filatelistyczną. I dopiero wówczas podejmuje ostateczną decyzję, czy chce solidnie zabrać się do pracy nad sobą, a w dalszej kolejności nad zbiorem, czy też na zawsze będzie zbierał znaczki do klasera. Nasze redakcyjne spotkania w kołach i obfita korespondencja umacnia nas w tym przekonaniu.

Obecnie możemy bowiem zaobserwować dwie przeciwstawne tendencje. Otóż wbrew rozlicznym trudnościom, dodatkowo wywoływanym przez zjawiska kryzysowe, rosną nam szeregi nowych wystawców. Ostatnimi laty zaczęło być głośno o kołach, o których dawniej nikt nie wiedział. W Okręgach PZF, które nie miały żadnych osiągnięć wystawienniczych, organizuje się dziś dobre wystawy, a filateliści z tych Okręgów często wystawiają na wystawach krajowych i to wyższego stopnia. Kto nie wierzy — odsyłam do palmaresów.

Równocześnie jednak nadal jest wiele kół PZF, oddziałów i Okręgów, które prawie od dnia powstania nie wysiliły się na ambitniejszą wystawę. To przede wszystkim one powinny skorzystać z szansy. Ale dotychczas nie skorzystały.

Wnioski nie należą już do redakcji. Jest odpowiednio dużo organów wybieralnych Związku, by pod koniec bieżącej kadencji przeprowadziły wnikliwą analizę i opracowały wnioski. Organizacyjne i programowe. Spis wystawców tej wystawy dostarczy dodatkowych argumentów i bogatego materiału do przemyśleń.

Marzyło nam się, że już pierwszego roku wytworzy się system: od wystaw organizowanych w kołach, poprzez wystawy okręgowe, a na wystawie bydgoskiej kończąc. Taki system nie powstał. Być może trzeba na to poczekać kilka lat. Socjolodzy twierdzą, że w ruchu społecznym na pełne wdrożenie nowej idei trzeba około 5 lat. Jeżeli władze Związku uznają to za słuszne, „Filatelista” będzie nadal popularyzował „nowości poczt świata”.

HENRYK BIAŁEK

BADANIE WSPÓŁCZESNYCH ZNAKÓW POCZTOWYCH

Badanie znaków pocztowych rozwijało się prawie równolegle z ich zbieraniem. Już w latach sześćdziesiątych XIX wieku zaczęły ukazywać się katalogi, broszury i pisma popularyzujące kolekcjonerstwo znaczków pocztowych, a także zawierały one informacje o fałszerstwach. W tym okresie pojawiły się pierwsze publikacje poświęcone fałszerstwu znaczków, co świadczy, że pierwsze próby fałszowania musiały być dokonywane już wcześniej. W miarę rozwoju wiedzy poligraficznej oraz upowszechniania środków chemicznych i technicznych, fałszerstwa były coraz „doskonalsze”, a ich wykrycie sprawiało kolekcjonerom coraz większe trudności¹⁾.

W prawie 150-letniej historii filatelistyki powstała ogromna literatura specjalistyczna poświęcona badaniom znaków pocztowych, szczególnie w zakresie identyfikacyjnym, stwierdzającym autentyczność lub fałszerstwo. Badania znaków pocztowych w wyżej wskazanym aspekcie obejmują: fałszerstwa na szkodę poczty, fałszerstwa na szkodę zbieraczy, fałszerstwa związane z działaniami wojennymi, np. dywersyjne, wydania fantazyjne nieuprawnionych emitentów.

W związku z dużym postępem w zakresie metod i technik stosowanych przez fałszerzy oraz rozwojem nowych kierunków w filatelistyce, np. podkreślanie znaczenia dokumentacji z autentycznego obiegu pocztowego, badania znaków pocztowych stają się coraz trudniejsze. Dlatego też warsztat eksperta i badacza musi być wzbogacony o wiedzę w zakresie:

- techniki poligraficznej stosowanej do poszczególnych wydań, np. jakie stosowano maszyny, walce, materiały;
- materiałoznawstwo, np. rodzaje papieru, farb;
- okresów i zasięgu stosowania w obiegu danych znaczków;
- dokumentacji porównawczej i archiwalnej, np. arkusze znaczków, całości z obiegu pocztowego, datowniki pocztowe itp.

Prowadzenie takich badań wymaga odpowiedniej instrumentalizacji w zakresie metod fizycznych, chemicznych i mechanicznych, czyli po prostu odpowiedniego zaplecza laboratoryjnego²⁾.

II

Problematyka badań znaków pocztowych w miarę doskonalenia techniki poligraficznej, a jednocześnie stosowania coraz większych nakładów i ilości wydań jest coraz bardziej złożona. Większość emitentów rezygnuje ze stosowania specjalnych papierów ze znakami wodnymi, technik stalorytnicznych i innych szlachetniejszych technik drukarskich. Dlatego też obecnie przy masowej produkcji znaczków, częściej spotykamy się z licznymi błędami druku, które umykają uwadze kontroli technicznej i dostają się do obiegu.

Obiektywnie trzeba stwierdzić, że współczesne znaczki posiadają w obrębie nakładu stosunkowo mało cech indywidualnych. Nie znaczy to, że nie ma możliwości ich badania. O wiele rzadziej spotykamy fałszerstwa całkowite przez podrobienie. Natomiast spotykamy fałszerstwa tak na szkodę poczty, jak i zbieraczy, polegające na częściowym fałszowaniu nadruków, błędów drukarskich, tworzeniu całości pocztowych itp.³⁾

¹⁾ M. Perzyński. Fałszerstwa znaczków polskich. Warszawa 1971 s. 3—5.

²⁾ H. Białek. Metodologia badań filatelistycznych. Historyczno-Badawczy Biuletyn Filat. Łódź 1980, nr 3(73), s. 108.

³⁾ M. Ways. Współczesne pojęcie ekspertyzy znaków pocztowych. Historyczno-Badawczy Biuletyn Filat. Łódź 1983 nr 1(83), s. 4.

III

Nie przypisując sobie kompetencji do rozstrzygania, pragnę zwrócić uwagę na niektóre aspekty możliwości badawczych współczesnych znaków pocztowych.

Badanie znaczków. Mimo pewnych zastrzeżeń, współcześnie emitowane w Polsce znaczki mogą być przedmiotem badań szczególnie w:

- zakresie badania nadruków w związku ze zmianami taryfy pocztowej. Na przykład znaczek Nr 2052 z 17.11.1972 r. — 60 gr przedrukowany na 4,50 był sfalszowany na szkodę poczty, tzw. fałszerstwo białostockie;
- zakresie badania błędów druku, ich autentyczności, określenie nakładu, miejsca w arkuszu itp.;
- zakresie badań chemicznych poprzez stosowanie chemicznych odbarwień jednego lub kilku kolorów.

Badania całostek. Kartki pocztowe są przedmiotem kolekcjonerstwa i w związku z tym wyłaniają się między innymi następujące problemy:

- badanie błędów druku, np. brak koloru, przesunięcia poszczególnych kolorów, druk odwrócony itp.;
- badanie autentyczności nadruków na kartkach i kopertach stosowanych za zgodą emitenta.

Badanie innych znaków pocztowych. W tym dziale jest wiele możliwości badawczych:

- badania znaków polecenia, tzw. „erki” pozwalają na ustalenie typów, błędów, okresu stosowania itp.;
- badania stempelków dopłaty „T” pozwala na klasyfikacje według typów, miejsc stosowania, rozmiarów nieprawidłowego frankowania korespondencji itp.;
- badania stempelków i nadruków „opłata gotówką” pozwala na ustalenie typów, rozmiarów gotówkowego opłacania korespondencji i jej nadawców;
- badania fałszerstw mechanicznych jako znaków opłaty są wdzięcznym obiektem badań tak w zakresie klasyfikacji typów maszyn, jak też badania taryfy pocztowej, użytkowników itp. Ogromne zasługi w tym zakresie położył kol. Tadeusz Hampel, badający polskie frankatury mechaniczne.

Badania datowników pocztowych i stempli okolicznościowych. Jest to dział ciągle oczekujący na wszechstronne badania, które mają ogromne znaczenie w ekspertyzach całosci pocztowych. Należy zwrócić uwagę na duże znaczenie ewidencjonowania datowników pocztowych i okresów ich stosowania, a szczególnie na ewidencję regionalnych datowników. Zaginione datowniki pocztowe, jak wskazuje kol. J. Tokar, mogą być użyte do preparowania walorów filatelistycznych, zwłaszcza całosci pocztowych⁴⁾.

Badania całosci pocztowych. Jak już wskazywałem, ogromne zainteresowanie współczesnej filatelistyki dokumentacją z tzw. obiegu pocztowego powoduje, że fałszerze coraz częściej podejmują się fałszowania całosci pocztowych. W badaniach należy kompleksowo rozpatrywać układ: znaczek pocztowy — znak polecenia — zgodność z taryfą pocztową obowiązującą w danym okresie.

Specyficznym obiektem badań są oznaczenia cenzur wojskowych i innych form kontroli korespondencji. W Polsce, w związku z wprowadzeniem stanu wojennego w latach 1981—1982, na korespondencji stosowano stemple cenzury. Korespondencja ze stemplami cenzury stanu wojennego stała się przedmiotem kolekcjonerstwa w kraju i za granicą. Pierwsze monograficzne opracowanie tego zagadnienia kolegi J. Zb. Piekuta, oprócz bardzo interesującego, badawczego sklasyfikowania i opisanie stempek cenzury, przynosi również informacje o próbach fałszerstwa kopert z obiegu⁵⁾.

Podjęta próba ustosunkowania się do niektórych problemów badania współczesnych znaków pocztowych moim zdaniem jest wstępem do dyskusji na ten temat. Trzeba także podkreślić, że nie można mówić o jakiejś szczególnej odrębności w badaniach współczesnych znaków pocztowych. Metodyka badań, narzędzia i środki badawcze są w zasadzie takie same jak w badaniach tzw. klasycznych znaków pocztowych. Można jedynie wskazać pewną specyfikę badawczą, wynikającą szczególnie z faktu, że na ogół mamy do czynienia z obiektami nowymi, powstającymi niejako w naszej obecności, nam współcześnie.

⁴⁾ J. Tokar. Zaginione datowniki pocztowe. Historyczno-Badawczy Biuletyn Filatelistyczny. Łódź 1983. Nr 3(85), s. 107—108.

⁵⁾ J. Zb. Piekuta. Stemple cenzury stanu wojennego 1981—1982. Historyczno-Badawczy Biuletyn Filatelistyczny. Łódź 1984. Nr 1(87), s. 21—23.

KONTAKTY Z ZAGRANICĄ

ANDRZEJ KOPCZYŃSKI

V ZJAZD WSZECHZWIĄZKOWEGO STOWARZYSZENIA FILATELISTÓW (WOF)

Moskwa, 4 października 1984 r.

W Sali Koncertowej Centralnego Domu Turysty (przy Al. Lenina Nr 146) panuje duży gwar. Zbliża się godzina 10.00. Na salę wchodzi ostatni delegaci. Następuje uroczyste otwarcie V Zjazdu Wszechzwiązkowego Stowarzyszenia Filatelistów.

Obradom przewodniczy prezes Zarządu Głównego WOF, kosmonauta, bohater Związku Radzieckiego L. S. Diomin. Na sali obecni są przedstawiciele Ministerstwa Łączności ZSRR, Ministerstwa Kultury oraz organizacji politycznych i społecznych.

Sprawozdanie za okres kończącej się IV kadencji składa prezes Zarządu Głównego WOF L. S. Diomin. Podkreśla, iż działalność stowarzyszenia między jego zjazdami (IV i V) przebiegała pod kątem wprowadzania w życie zadań wynikających z postanowień i decyzji XXVI Zjazdu KPZR, kolejnych Plenów KC KPZR, wystąpień Sekretarza Generalnego KC KPZR, Przewodniczącego Rady Najwyższej ZSRR K. U. Czernienki. Poszczególne ognia Stowarzyszenia realizowały postanowienia IV Zjazdu WOF, zabezpieczały dalszy rozwój filatelistyki, wykorzystywały jej możliwości na rzecz propagandy radzieckiej gospodarki narodowej, pokojowej polityki radzieckiego państwa, wносиły swój wkład w organizację życia kulturalnego.

Z kolei L. S. Diomin zwraca uwagę, iż praca, działalność Stowarzyszenia, wszystkich jego ogniw prowadzona była w ścisłym kontakcie z organami Ministerstwa Łączności ZSRR, Komsomolem, instytucjami oświatowymi i kulturalnymi. Omawiając osiągnięcia wspomina o współpracy WOF z zagranicznymi związkami filatelistów, a w szczególności ze związkami filatelistów krajów socjalistycznych. Między innymi wymienia PZF, prowadzoną z nim od wielu lat współpracę, organizację wielu dwustronnych wystaw filatelistycznych.

Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej WOF składa A. E. Okunkow.

W pierwszym dniu V Zjazdu WOF w obradach uczestniczyli przedstawiciele związków filatelistów KDL: Bułgarii, Czechosłowacji, NRD, Węgier i Polski. W imieniu delegacji związków filatelistów KDL przemawia prezes Związku Filatelistów Czechosłowacji, prezydent FIP L. Dvořák. W krótkich słowach podkreśla dotychczasową działalność WOF na arenie międzynarodowej, wysokie osiągnięcia, współpracę ze związkami filatelistów KDL. Przekazuje od obecnych na Zjeździe delegacji związków filatelistów KDL serdeczne pozdrowienia i życzenia dalszej owocnej pracy na rzecz krzewienia i dalszego rozwoju filatelistyki.

Dyskusja w pierwszym dniu obrad V Zjazdu WOF toczyła się wokół spraw organizacyjnych, działalności merytorycznej, statutowej, a także dotyczyła wielkości nominalów, nakładów poszczególnych emisji znaków pocztowych ZSRR, zaopatrzenia w materiały i przybory filatelistyczne, katalogi, cenniki itp.

W drugim dniu obrad, tj. 5 października 1984 roku, został dokonany wybór naczelnych władz WOF. W skład Zarządu Głównego WOF weszli między innymi:

- L. S. Diomin — przewodniczący
- I. N. Mierkułow — pierwszy zastępca przewodniczącego
- I. Ryszkow — zastępca przewodniczącego
- I. A. Morosanow — zastępca przewodniczącego

Z okazji V Zjazdu WOF Ministerstwo Łączności ZSRR wydało okolicznościową kopertę i kartkę (tę ostatnią w nakładzie 500 tys. egz.). Stosowane były dwa datowniki okolicznościowe.

Po zakończeniu pierwszego dnia obrad, w godzinach wieczornych 4 października 1984 r. przedstawiciele związków filatelistów KDL byli obecni przy podpisaniu roboczych planów pracy w zakresie współpracy między:

WOF i Związkiem Filatelistów NRD

WOF i Węgierskim Związkiem Filatelistów

Podobny dokument o współpracy na lata 1985—1986 między PZF i WOF zostanie

podpisany w końcu października 1984 roku podczas pobytu delegacji PZF w ZSRR, uczestniczącej w dwustronnej wystawie filatelistycznej „ZSRR-PRL” (Riazań 20—29. 10.1984 r.). Na razie zasygnalizuję, że z okazji wystawy „ZSRR-PRL” Ministerstwo Łączności ZSRR wprowadziło do obiegu w dniu 15 marca 1984 roku okolicznościową kopertę wg projektu artysty-plastyka T. Panczijenko z wydrukowanym znakiem opłaty w nominale 5 kop.

W trakcie spotkania z okazji podpisania wyżej wymienionych roboczych planów współpracy, przedstawiciel PZF (niżej podpisany) z upoważnienia i w imieniu Zarządu Głównego PZF dokonał aktu dekoracji pierwszego zastępcy prezesa WOF, I. N. Mierkułowa złotą odznaką „Za Zasługi dla Polskiej Filatelistyki”.

JAN ZABOROWSKI

WIZYTA DELEGACJI PZF W SZKOCJI

Od 1964 roku istnieje w Glasgow Szkocko-Polskie Towarzystwo Kulturalne, z którym łódzcy filatelisci nawiązali kontakty już w pierwszych latach istnienia Towarzystwa.

W kwietniu 1968 roku przyjechała do Łodzi na zaproszenie Zarządu Okręgu PZF trzyosobowa delegacja Towarzystwa przywożąc ze sobą 13 zbiorów filatelistycznych na 1200 kartach albumowych. W dwa lata później wyjechała do Glasgow na zaproszenie Towarzystwa trzyosobowa delegacja PZF na czele z prezesem ZG PZF, kol. Z. Zielińskim, przywożąc do Glasgow na wystawę „Scophilex 70” 24 zbiory na 1500 kartach albumowych. Obok zbiorów polskich na wystawie tej eksponowane były zbiory szkockich filatelistów. Przy tej okazji delegacja PZF wzięła udział w obchodach jubileuszowych 50-lecia istnienia pierwszego klubu szkockiego „Glasgow Philatelic Society” założonego w 1920 roku.

W następnych latach gościliśmy w ZG PZF kilka razy przedstawicieli Towarzystwa w osobach p. Zbigniewa T. Pachonńskiego i p. Fairlie Campbella.

W 1979 roku doszło do ponownego wyjazdu delegacji PZF do Szkocji. Na czele trzyosobowej delegacji stał wówczas wiceprezes ZG PZF kol. L. Lewandowicz. Delegacja była zaproszona na obchody 15-lecia istnienia Szkocko-Polskiego Towarzystwa. Przywiezione z Polski zbiory były wówczas pokazywane w kilku klubach szkockich filatelistów. Członkowie naszej delegacji byli bardzo serdecznie podejmowani przez przedstawicieli Towarzystwa Kulturalnego i Szkockiego Towarzystwa Filatelistycznego.

Szkocko-Polskie Towarzystwo Kulturalne, które przy pełnym poparciu Konsula Generalnego PRL w Glasgow rozwija szczególną działalność w propagowaniu polskiej kultury oraz utrzymywaniu współpracy, szczególnie między uczelniami szkockimi i polskimi, nie zaprzestało działalności w ciężkim dla nas okresie 1980—1982, a wręcz przeciwnie, wykazywało dużą żywotność, w wyniku czego zostało nawet założone przy Politechnice Łódzkiej pierwsze Polsko-Szkockie Towarzystwo Kulturalne pod przewodnictwem prof. dr. Czesława Strumiłło z Politechniki Łódzkiej.

Były także utrzymywane więzi polskich i szkockich filatelistów. Odwiedzili nas, poza wyżej wymienionymi, również inni członkowie Towarzystwa, zaś prezydent Towarzystwa p. Ian I. Sneddon, znany i bardzo ceniony matematyk, członek Polskiej Akademii Nauk, muzyk z zamiłowania, odwiedzał Polskę przy okazji sesji PAN oraz z okazji „Warszawskiej Jesieni”. Inni działacze Towarzystwa, jak państwo Morris czy p. Macartur-Grembocki utrzymywali nawiązane z polskimi filatelistami kontakty osobiste.

I tak doszło do zaproszenia delegacji PZF na uroczystości 20-lecia istnienia Szkocko-Polskiego Towarzystwa Kulturalnego w 1984 roku. W ramach obchodów jubileuszowych, które miały rozpocząć się 8 października 1984 roku wystawą filatelistyczną „Pol-Scot 84” w Glasgow, przewidziano też trzy spotkania trzech filatelistycznych klubów szkockich z polskimi filatelistami i prezentację polskich zbiorów. Spotkania te, przewidziane w rocznych planach pracy klubów, odbyły się w dniach 8, 9 i 10 października. Kończącym akcentem uroczystości jubileuszowych było spotkanie na terenie Uniwersytetu w Glasgow z częścią oficjalną, koncertem chóru uniwersyteckiego i polskich artystów Kai Danczewskiej i Mai Noskowskiej.

Dwuosobowa delegacja PZF pod przewodnictwem prezesa ZG PZF Henryka Białka przebywała w Glasgow w dniach od 7 do 12.10.1984 r. gdzie była bardzo gościnnie przyjmowana przez gospodarzy.

Wystawa filatelistyczna „Pol-Scot 84” otwarta została w słynnej Mc Lellan Galleries na centralnej ulicy Sauchiehall przez przewodniczącą Kongresu Szkockich Towarzystw Filatelistycznych p. M. Morris i prezydenta Szkocko-Polskiego Towarzystwa Kulturalnego prof. Ian Sneddon.

Prezes ZG PZF Henryk Białek w krótkim przemówieniu przekazał Towarzystwu gratulacje z okazji jubileuszu i podziękował działaczom sekcji filatelistycznej Towarzystwa oraz przedstawicielom szkockich klubów filatelistycznych za zorganizowanie wystawy. Scharakteryzował ponadto działalność PZF, w tym działalność wystawienniczą w roku 40-lecia Polski Ludowej. Prezes H. Białek udekorował trzech działaczy towarzystwa, a to przewodniczącego prof. Ian Sneddon, zastępcę przewodniczącego Zbigniewa T. Pachonńskiego oraz sekretarza sekcji filatelistycznej p. Fairlie Campbella, przyznając im przez ZG PZF odznakami „Za Zasługi dla Polskiej Filatelistyki”.

Na otwarcie wystawy przybył Konsul Generalny PRL w Glasgow Z. Zbyszewski oraz wiele zaproszonych gości. Przybyli działacze Towarzystwa i przedstawiciele klubów filatelistycznych Szkocji.

Zarówno szkoccy jak i polscy wystawcy zaprezentowali na wystawie zbiory znaczków polskich. Na szczególne wyróżnienie zasługiwały: ze zbiorów szkockich kolekcja p. Campbella „Polska” oraz p. Morris „Mikołaj Kopernik”; ze zbiorów polskich eksponat Z. Sierpińskiego z Warszawy „Droga polskiego żołnierza w II wojnie światowej” i J. Obląka z Olsztyna „Kolumna Zygmunta III w Warszawie”.

W dniach 8 i 9 października 1984 r. komisarz wystawy z ramienia PZF Jan Zaborowski (niżej podpisany) przedstawił na zebraniach klubowych w Old Aestwood Stamp Club i Glasgow Philatelic Society oba zbiory polskie. W spotkaniach uczestniczyło po 45—50 osób. Zgodnie z miejscową tradycją cotygodniowe zebrania klubowe rozpoczynają się o godz. 19.00 odczytaniem protokołów, omówieniem spraw organizacyjnych, po czym następuje prezentacja i omawianie zbioru filatelistycznego. Po obejrzeniu zbioru prezydentowi zadawane są pytania, po czym następuje dyskusja nad tematem zbioru.

Na zebraniach klubowych gdzie prezentowane były zbiory polskie była bardzo przyjemna atmosfera. Niektórzy członkowie klubów, jako byli uczestnicy walk z armii brytyjskiej czy polskiej, oglądając zbiór Z. Sierpińskiego przypominali swój szlak bojowy na frontach Francji, W. Brytanii, we Włoszech czy w Afryce i w czasie dyskusji dzielili się swoimi wrażeniami.

Prezes Henryk Białek przekazał Glasgow Philatelic Society kryształowy puchar z emblematem PZF. Według oświadczenia kierownika tego klubu puchar ten ma być przeznaczony jako nagroda przechodnia dla najlepszego zbieracza znaczków polskich.

Old Aestwood Stamp Club z okazji pobytu w nim prezesa PZF, wydał okolicznościowe pamiątkowe koperty (numerowane). Koperta ma opieczetowaną parę znaczków po 16 p. każdy z dodrukiem na przywieszce z okazji 10-lecia istnienia Klubu (1974—1984).

Delegacja PZF brała też udział w spotkaniu w Klubie Paisley Philatelic Society, gdzie p. E. Morris prezentował swój wspaniały zbiór „The Penny Post”.

Władze Szkocko-Polskiego Towarzystwa Kulturalnego oraz Generalny Konsul PRL dokonali oceny wystawy „Pol-Scot 84” uznając ją za bardzo udany początek obchodów jubileuszowych 20-lecia istnienia Towarzystwa, których punktem kulminacyjnym miało być spotkanie na terenie Uniwersytetu w Glasgow w dniu 26.10.1984 roku.

Kierownictwo Towarzystwa i działacze filatelistów szkockich z zadowoleniem przyjęli zaproszenie do udziału w wystawie Polsko-Szkockiej na terenie Polski.

Przebieg wizyty wykazał, że stosunki łączące filatelistów Szkocji i Polski są trwałe i będą nadal się umacniać.

MARIAN CHABOWSKI

WYSTAWA FILATELISTYCZNA „ZSRR—PRL”

Riazań 20—29.10.1984

Zgodnie z umową o współpracy pomiędzy Polskim Związkiem Filatelistów i Wszechzwiązkowym Stowarzyszeniem Filatelistów (WOF), w dniach od 20 do 29 października 1984 roku w bliskim wielu Polakom mieście Riazań odbyła się dwu-

stronna międzynarodowa wystawa filatelistyczna „ZSRR-PRL”. Organizatorami wystawy były: Wszechzwiązkowe Stowarzyszenie Filatelistów, Riazańska Wojewódzka Dyrekcja Łączności, Zarząd Riazańskiego Oddziału WOF przy współpracy z Polskim Związkiem Filatelistów.

Celem Wystawy było dalsze umacnianie i rozszerzanie więzi kulturalnych pomiędzy organizacjami filatelistycznymi ZSRR i PRL, a w szczególności: przy pomocy walorów filatelistycznych pokazać nienaruszalność przyjaźni radziecko-polskiej i braterstwa broni utrwalonego krwią w ciężkich latach wojny, historyczne zwycięstwo nad hitlerowskim faszyzmem, znaczenie Umowy o Przyjaźni, Współpracy i Wzajemnej Pomocy pomiędzy ZSRR i PRL w tworzeniu i budowie Polski Ludowej, rozwoju wszechstronnej współpracy narodów radzieckich i narodu polskiego w walce o pokój i postęp społeczny, jak również wskazać na rewolucyjną przeszłość i osiągnięcia w dziedzinie nauki, kultury, etnografii i przyrody naszych krajów.

Zgodnie z opracowanym przez organizatorów Wystawy Regulaminem, w Wystawie mogły wziąć udział eksponaty tematyczne, poczty polowej okresu Wielkiej Wojny Ojczyźnianej, fragmenty zbiorów generalnych i specjalizowanych ZSRR, PRL i innych krajów wspólnoty socjalistycznej, zbiory całostek i stempli pocztowych. Co do swej treści eksponaty miały odpowiadać określonej wyżej celowi Wystawy.

Przy ekspozycji zbiory zostały podzielone według następującej klasyfikacji:

- a) Klasa Pozakonkursowa — dla członków jury i specjalnie zaproszonych wystawców;
- b) Klasa Konkursowa — dla pozostałych eksponatów.

Ogółem w Wystawie wzięło udział 48 wystawców dorosłych, w tym ze strony PZF — 19 wystawców. W Wystawie wzięło również udział 8 wystawców młodzieżowych, w tym ze strony PZF — 3 wystawców.

Eksponaty oceniało międzynarodowe Jury w składzie:

- M. Kabanow (ZSRR) — przewodniczący
- L. Węgrzyn (PRL) — wiceprzewodniczący
- W. Szttemberg (ZSRR) — członek
- W. Kubasow (ZSRR) — członek
- A. Abramowski (ZSRR) — sekretarz

Uzyskano następujące wyróżnienia:

Medal złoty uzyskało 9 wystawców, w tym 3 wystawców PZF: Jerzy Gruszczyński z Warszawy za zbiór „Polacy za Kręgiem Polarnym”, Leopold Krupa z Opola za zbiór „PRL — specjalizowany” oraz Mieczysław Syta z Rzeszowa za zbiór „Polska Rzeczpospolita Ludowa”.

Medal połączony uzyskało 7 wystawców, w tym 3 wystawców z PZF: Stanisław Gawron z Rzeszowa za zbiór „Przeszłość i teraźniejszość naszych Ziemi Zachodnich i Północnych”, Zbigniew Sierpiński za zbiór „Szlak bojowy LWP” i Zdzisław Stasiak z Lublina za zbiór „Czerwony Krzyż”.

Medal srebrny uzyskało 11 wystawców, w tym 6 wystawców z PZF.

Medal posrebrzany uzyskało 14 wystawców, w tym 6 wystawców z PZF.

Medal brązowy uzyskało 5 wystawców, w tym 1 wystawca z PZF.

Dyplomy uczestnictwa uzyskało 2 wystawców — obaj z WOF.

Wystawcy młodzieżowi uzyskali następujące wyróżnienia: medal srebrny — 2 wystawców, obaj z PZF; medal posrebrzany — 4 wystawców, wszyscy z WOF i medal brązowy 2 wystawców, w tym 1 wystawca z PZF.

Nasi wystawcy uzyskali 10 nagród rzeczowych, w tym 2 nagrody uzyskali wystawcy młodzieżowi.

Zbiór kol. Lucjana Węgrzyna „Polska na morzu dawniej i dziś” był eksponowany poza konkursem i uzyskał nagrodę rzeczową.

Wystawa odbyła się w Riazańskim Pałacu Kultury Związków Zawodowych i miała piękną oprawę plastyczną. W pomieszczeniach obok Wystawy czynnych było kilka kiosków z pamiątkami filatelistycznymi. Stosowany był stempel okolicznościowy. Poczta ZSRR wydała z okazji Wystawy specjalną kopertę z wydrukowanym znacznikiem. Organizatorzy Wystawy wydali katalog, w którym zamieszczono krótkie wypowiedzi i zdjęcia prezesa WOF L. Diomina, prezesa PZF H. Białka oraz I-go sekretarza Riazańskiego Komitetu KPZR, Przewodniczącego Riazańskiego Oddziału Towarzystwa Przyjaźni Radziecko-Polskiej P. Timonina, który pełnił funkcję zastępcy przewodniczącego Komitetu Organizacyjnego Wystawy. Ponadto w katalogu wydrukowano Regulamin Wystawy, wykaz wystawców oraz ilustrowany znaczkami i zdjęciami obszerny artykuł pt. „Ziemia Riazańska — Ojczyzną przyjaźni Polsko-Radzieckiej, kolebką Wojska Polskiego”.

Otwarcia Wystawy dokonał przewodniczący Komitetu Organizacyjnego Wystawy — Przewodniczący Riazańskiej Wojewódzkiej Rady Związków Zawodowych A. Pyłajew. W przemówieniu poprzedzającym otwarcie Wystawy A. Pyłajew powiedział między innymi. Miasto nasze dziś, to jeden z większych uprzemysłowionych i kulturalnych wojewódzkich ośrodków Federacji Rosyjskiej, liczący około pół miliona mieszkańców. Miasto nasze powstało od podstaw w latach władzy radzieckiej.

Z roku na rok rozwijają się umacniają więzy rianzańczyków z polskimi przyjaciółmi. Każdy raz gdy spotykamy w naszym mieście drogich gości z Polski, odczuwamy serdeczny braterski szacunek do narodu polskiego.

U nas właśnie zrodziła się ta przyjaźń. Zrodziła się w latach Wielkiej Wojny Ojczyźnianej. Tu, na Ziemi Riazańskiej w 1943 roku formowała się pierwsza dywizja Wojska Polskiego, Dywizja im. Tadeusza Kościuszki. Od tego miejsca przeszła ona bohaterską drogę do Berlina.

O braterstwie broni w latach wojny przypominają tu pomniki i tablice pamiątkowe.

W 1963 roku, w związku z 20-leciem ludowego Wojska Polskiego został utworzony Riazański Oddział Przyjaźni Radziecko-Polskiej, który skupia obecnie wielu mieszkańców naszego miasta.

W warunkach nienaruszalnej przyjaźni i braterstwa z narodem polskim w naszym mieście odbywały się uroczystości 40-lecia LWP. Dla upamiętnienia tego знаmiennego wydarzenia w Riazaniu wzniesiono monumentalny pomnik radziecko-polskiego braterstwa broni. Otwarcie tego pomnika stało się wydarzeniem ogromnej wagi politycznej. Ciepło i serdecznie ludzie pracy Riazania spotykali zaszczytnych gości — Pierwszego Sekretarza KC PZPR, prezesa Rady Ministrów PRL towarzysza Wojciecha Jaruzelskiego oraz członka Biura Politycznego KC KPZR, Ministra Obrony ZSRR marszałka Związku Radzieckiego towarzysza Dmitrija Ustinowa.

Wydarzenie to stało się prawdziwym świętem przyjaźni, świętem braterstwa radzieckiego i polskiego narodu.

Obecnie nasze miasto dostąpiło zaszczytu otwarcia kolejnej Międzynarodowej Wystawy Filatelistycznej „ZSRR-PRL”.

Zorganizowanie tej Wystawy w Riazaniu to jeszcze jedno jaskrawe potwierdzenie rozwijających się przyjacielskich stosunków pomiędzy naszymi krajami.

Jesteśmy głęboko przekonani, że Wystawa ta będzie służyć sprawie pokoju i przyjaźni między naszymi narodami, dalszemu umacnianiu braterskich więzi krajów socjalistycznych.

W zakończeniu swego wystąpienia towarzyszy A. Pyłajew życzył uczestnikom i gościom Wystawy jak największych sukcesów.

Na otwarcie naszej Wystawy — powiedział mówca — przybyła delegacja filatelistów polskich w osobach: Lucjan Węgrzyn — wiceprezes Zarządu Głównego Polskiego Związku Filatelistów, Zygmunt Kałamaga i Marian Chabowski, którą my serdecznie witamy.

Przewodniczący delegacji polskiej kol. Lucjan Węgrzyn w swoim wystąpieniu serdecznie podziękował organizatorom Wystawy i mieszkańcom Riazania za tak serdeczne i gorące przyjęcie. Przekazał serdeczne pozdrowienia rianzańskim filatelistom, a w ich imieniu wszystkim filatelistom radzieckim od filatelistów polskich, a mieszkańcom Riazania życzył miłych wrażeń przy zwiedzaniu Wystawy.

Filateliści Riazania po raz pierwszy podjęli się organizacji tak wielkiej międzynarodowej wystawy filatelistycznej. Tym bardziej więc należą im się słowa uznania za tak pięknie zorganizowaną imprezę. Na długo przed otwarciem Wystawy informowały o niej mieszkańcy Riazania liczne rozwieszone w mieście pięknie wykonane plakaty. Zaś w przeddzień otwarcia Wystawy w miejscowej gazecie „Przyoksa Prawda” ukazał się obszerny artykuł pt. „Parada miniatur pocztowych”. Informowano w nim mieszkańców Riazania o dniu, godzinie i miejscu otwarcia Wystawy, o jej tematyce oraz o więzach łączących to miasto z narodem polskim. W rezultacie tak doskonałej propagandy, już na otwarciu wystawy obecnych było około dwustu osób, w tym bardzo licznie reprezentowana była rianzańska młodzież.

W okresie dwudniowego pobytu delegacji PZF w Riazaniu mogliśmy zwiedzać i podziwiać to piękne miasto. Trudno wprost znaleźć słów na określenie tak serdecznej gościnności jego mieszkańców, do opisanie wzniesionych tu przez nich obiektów przemysłowych, obiektów kultury i wypoczynku.

Tak sympatycznym i pracowitym mieszkańcom Riazania należy szczerze życzyć dalszego rozkwitu ich miasta — a plany mają niesamowicie ambitne — jak również wszelkiej pomyślności w pokojowej i twórczej pracy.

W ostatnim dniu pobytu naszej delegacji w ZSRR, tj. w dniu 22 października 1984 r. w Moskwie został podpisany roboczy protokół o współpracy pomiędzy PZF i WOF na lata 1985—1986. Ze strony PZF protokół podpisał wiceprezes ZG PZF kol. Lucjan Węgrzyn, a ze strony WOF — zastępca prezesa Zarządu Głównego WOF Ilja Morosanow.

ANDRZEJ KOPCZYŃSKI, JAN ZABOROWSKI

WIZYTA PRZEDSTAWICIELI KRAJOWEGO ZWIĄZKU FILATELISTÓW WĘGIERSKICH

W okresie 22—26 listopada 1984 r. na zaproszenie PZF, w ramach porozumienia o współpracy między PZF i Krajowym Związkiem Filatelistów Węgierskich, przebywała w Polsce delegacja tego Związku w składzie: Márton David, László Hargitai — przewodniczący delegacji, członek Prezydium ZG i József Perjesi.

Zasadniczym celem pobytu delegacji było podpisanie protokołu o współpracy pomiędzy naszymi związkami na lata 1985—1986.

W dniach 22 i 26 listopada delegacja przebywała w Warszawie. Dnia 23 listopada była podejmowana przez Zarząd Okręgu PZF w Toruniu, zaś 24 i 25 listopada spędziła na terenie Okręgu PZF w Bydgoszczy.

Podczas pobytu delegacji węgierskiej w Toruniu Zarząd Okręgu PZF tego miasta na czele z prezesem Okręgu Lechem Popielewskim spotkał się z nią w celu omówienia współpracy filatelistów węgierskich z filatelistami okręgu toruńskiego. Po Toruniu delegację oprowadzał sekretarz Zarządu Okręgu Marian Dorawa. Węgierskim przyjaciołom pokazał to, co w Toruniu najpiękniejsze i najciekawsze, a więc Ratusz, Rynek, Muzeum Kopernika i inne. W Kościele Farnym Św. Jana M. Dorawa, z zawodu konserwator organów, na starych XVII-wiecznych organach wykonał piękny koncert, który dla gości był dużym przeżyciem kulturalnym. Nie mniejszym przeżyciem, ale już filatelistycznym było zaprezentowanie gościom przez prezesa L. Popielewskiego jego zbiorów filatelistycznych, w tym znanych już z wielu wystaw krajowych i międzynarodowych, nagrodzonych złotymi medalami zbiorów: „Historia Poczty Warszawy” i „Historia Poczty Torunia”.

24 listopada w Bydgoszczy, w obecności Prezydium ZG PZF został podpisany protokół o współpracy między PZF i MABEOSZ na lata 1985—1986. Ze strony PZF protokół podpisał członek Prezydium ZG PZF, wiceprezes Zarządu Okręgu PZF w Bydgoszczy kol. Zygmunt Wiatrowski, a ze strony MABEOSZ László Hargitai. W trakcie przeprowadzonych rozmów strony zgodnie stwierdziły, że wszystkie dotychczasowe plany współpracy w pełni zrealizowano. Ponadto zrealizowano następujące przedsięwzięcia:

- w kwietniu 1984 r. w Instytucie Kultury Węgierskiej w Warszawie zorganizowano pokaz filatelistyczny z okazji 39 Rocznicy Wyzwolenia Węgier;
- w lipcu 1984 r. przy współpracy MSZ PRL w Ośrodku Informacji i Kultury Polskiej w Budapeszcie została zorganizowana wystawa propagandowa w ramach uroczystości z okazji 40-lecia PRL.

Doceniając dotychczasowe wzajemne kontakty, wzajemnie korzystną i pomyślnie układającą się realizację zadań, oba Związki zaplanowały na lata 1985—1986:

W dziedzinie wystaw filatelistycznych i spotkań organizacyjnych organizowanych przez:

1. Polski Związek Filatelistów:

- KWF stopnia II — „Szli na Zachód Osadnicy” — organizowana w ramach obchodów 40-lecia powrotu do Macierzy Ziemi Zachodnich i Północnych (Wrocław 30.04—10.05.1985 r.). PZF zaprosi do udziału w Wystawie 2 ekspozyty filatelistów węgierskich;
- „35-lecie PZF” — centralne uroczystości odbędą się 27—29.09.1985 r. w Gdańsku. PZF zaprosi dwóch przedstawicieli Krajowego Związku Filatelistów Węgierskich na okres trzech dni;
- wystawa filatelistyczna „Paxfills 86” pod hasłem filatelistyka dla pokoju organizowana będzie z okazji Międzynarodowego Roku Pokoju w czerwcu 1986 roku w Warszawie. PZF zaprosi do udziału w wystawie 2 ekspozyty filatelistów węgierskich;
- XIV Zjazd Delegatów PZF odbędzie się w maju 1986 roku w Poznaniu. PZF

zaprosi 1 przedstawiciela Krajowego Związku Filatelistów Węgierskich na 3 dni;

2. Krajowy Związek Filatelistów Węgierskich:

- wystawa filatelistyczna o tematyce sportowej 21—30.06.1985 r. w Budapeszcie. Organizatorzy zaproszą ze strony PZF 3 eksponaty;
- międzynarodowa wystawa tematyczna „Eurofilex 85” 14.10—7.11.1985 r. w Budapeszcie. Organizatorzy zaproszą ze strony PZF 3—5 eksponatów;
- 23 Krajowa Wystawa Młodzieżowa, wiosna 1986 r. Organizatorzy zaproszą ze strony PZF 3 eksponaty w klasie juniorów 16-21 lat;
- dwustronna wystawa filatelistyczna „WRL-PRL” w 1986 roku, podpisanie protokołu o współpracy na lata 1987—1989. Organizatorzy zaproszą ze strony PZF 15—20 eksponatów oraz 3-osobową delegację na okres 4 dni.

Podczas pobytu w Bydgoszczy goście zwiedzili miasto, obejrzeli wystawę filatelistyczną „Nowości Poczty Świata — Bydgoszcz 84”, a także uczestniczyli w uroczystościach palmaresu tej wystawy. 25 listopada przeprowadzili rozmowy z aktywem Okręgu PZF. Wzięli udział w uroczystościach dekoracji aktywu PZF orderami i odznaczeniami państwowymi, resortowymi, regionalnymi i związkowymi.

Na pożegnalnym spotkaniu delegacji węgierskiej w Zarządzie Głównym PZF w Warszawie przeprowadzono rozmowy na temat realizacji zaplanowanych przedsięwzięć i imprez na 1985 rok.

Z okazji zbliżającego się Nowego 1985 roku złożono wzajemnie życzenia. Wizytę w Polsce delegacja Krajowego Związku Filatelistów Węgierskich uznała za udaną i pożyteczną dla dalszego rozwoju obu Związków.

HENRYK BIAŁEK

FILATELISTYKA W CZECHOSŁOWACJI

Spostrzeżenia z V Zjazdu Związku Filatelistów Czechosłowackich

W dniu 8 grudnia 1984 roku o godzinie 9.00 w Pałacu Kultury Czechosłowacji rozpoczął obrady V Zjazd Związku Filatelistów Czechosłowackich. W składzie 33-osobowego Prezydium Zjazdu znalazły się następujące osobistości: Zastępca Tow. Husaka we Froncie Narodu, Minister Łączności, członkowie ustępującego Prezydium Zarządu Głównego Związku oraz członkowie delegacji zagranicznych związków filatelistów KDL. Obecni na sali delegaci powstali z miejsc i powitali wchodzących hucznymi oklaskami. Przed każdym członkiem Prezydium była umieszczona na stole prezydialnym tablica z jego nazwiskiem i materiałami zjazdowe.

Po wejściu Prezydium Zjazdu odegrano hymn państwowy. Obradom przewodniczyli prezesi związków filatelistów Czech i Słowacji. W związkach tych odbyły się Zjazdy, na których wcześniej wybrano nowe władze oraz delegatów na V Zjazd. Ogółem wybrano 100 delegatów, w tym z Czech — 75, a ze Słowacji — 25.

Otwarcia Zjazdu dokonał prezes Związku Filatelistów Słowacji kol. dr Milian Antala, który następnie przewodniczył obradom. Otwierając Zjazd kol. Antala zwrócił uwagę na duże osiągnięcia Związku oraz podkreślił znaczenie współpracy międzynarodowej ze związkami filatelistów KDL, witając imiennie poszczególnych gości zagranicznych, w tym i z PZF.

Jaki jest Związek Filatelistów Czechosłowacji?

Po otwarciu Zjazdu przystąpiono do odczytania referatu sprawozdawczego, który obejmował 26 stron maszynopisu. Znaczna część referatu naświetlała aktualną sytuację międzynarodową, stan społeczno-polityczny i gospodarczy CSRS, nawiązano obszernie do zbliżającej się rocznicy wyzwolenia Czechosłowacji przez Armię Radziecką i pomocy Związku Radzieckiego w socjalistycznym rozwoju kraju. Podkreślono rolę filatelistów jako ważnego uczestnika i aktywnego partnera Frontu Narodowego (odpowiednik naszego PRON). Wiele uwagi poświęcono roli filatelistów i Związku w rozwoju współpracy i przyjaźni z krajami socjalistycznymi.

Zasadnicza część referatu dotyczyła rozwoju filatelistyki tematycznej, zbierania tradycyjnego znaczków czechosłowackich, aerofilatelistyki, historii poczty, filatelistyki młodzieżowej itp. Pozytywnie oceniono działalność klubów zbieraczy poszczególnych krajów wspólnoty socjalistycznej. Na uwagę zasługuje podkreślenie roli

czechosłowackiej filatelistyki socjalistycznej, a szczególnie wystawiennictwa jako ważnego czynnika wychowania socjalistycznego społeczeństwa.

Omawiając stan literatury filatelistycznej oraz działalności komisji problemowych z ogniwami okręgowymi i powiatowymi podkreślono zadania stojące przed jurorami w rozwoju eksponatów, szczególnie nowych o problematyce społeczno-politycznej. Sporo miejsca poświęcono ocenie realizacji zadań wytyczonych przez IV Zjazd. Kadencja w Związku Filatelistów CSRS trwa 5 lat. Przede wszystkim dokonano oceny aktywu związkowego i jego ogromnego zaangażowania w pracę społeczną na rzecz wolnego czasu ludzi pracy. Mówiąc o realizacji zadań IV Zjazdu dokonano oceny rozwoju Związku, wkładu filatelistów czechosłowackich w pracę FIP oraz współpracę z Ministerstwem Łączności i Frontem Narodu.

W referacie zasygnalizowano także ogólne zadania oczekujące Związek w nowej kadencji podkreślając, że program działania opiera się na poparciu Partii, Frontu Narodu i Ministerstwa Łączności.

Sądzę, że kilka danych liczbowych bardziej przybliży czytelnikowi obraz Związku Filatelistów CSRS, a mianowicie:

Rozwój Związku w latach:				
Kraj	1980		1984	
	koła	członkowie dorośli	koła	członkowie dorośli
Czechy	641	49.985	616	58.152
Słowacja	200	12.149	233	15.650
CSRS	841	62.134	849	73.802

	koła młodz.	uczestnicy	koła młodz.	uczestnicy
Czechy	640	6.932	483	8.819
Słowacja	160	2.638	195	3.372
CSRS	800	9.570	678	12.191

Jak wynika z powyższych danych Związek Filatelistów Czechosłowacji liczy 85.993 członków i wykazuje systematyczny rozwój ilościowy jak również umacnianie się kół filatelistycznych. Na przykład w 1984 roku działały 22 koła liczące od 300 do 500 członków, 13 kół posiadało od 500 do 1.000 członków i 5 kół ponad 1.000 członków dorosłych.

Podkreślano także znaczenie wystawiennictwa. A oto niektóre dane. W latach 1980—1983 wystawiono 221 eksponaty na wystawach pod patronatem FIP i Socphilex uzyskując m.in. 23 medale złote, 49 poślacanych i 68 srebrnych. Natomiast na wystawach w kraju w latach 1980—1983 wystawiono 6.783 eksponaty, które uzyskały m.in. 155 medali złotych, 247 poślacanych i 764 srebrnych. Nasi południowi sąsiedzi organizują wystawy narodowe (odpowiednik ogólnopolskich), terytorialne (czeskie, słowackie), tematyczne, historii poczty, aerofilatelie i młodzieżowe.

Istotnym czynnikiem w zachęcaniu do działalności są wyróżnienia nadawane przez Zarząd Główny. W latach 1980—1984 nadano 32 honorowe tytuły „Zasłużony działacz filatelistyki” z medalem oraz prawem noszenia honorowej odznaki. W latach 1980—1984 Zarząd Główny nadał 1.159 odznak honorowych (59 złotych, 212 srebrnych i 888 brązowych).

Dyskusja i wybory nowych władz.

W dyskusji zabrało głos 23 delegatów oraz Wiceprzewodniczący Frontu Narodu tow. prof. Franciszek Tomasz i Minister Łączności Władimir Chalupa. W imieniu delegacji zagranicznych zabrał głos prezes WOF L. O. Diomin. Oficjalni goście w obszernych wypowiedziach bardzo wysoko ocenili działalność filatelistów CSRS, podkreślając rolę Związku w kształtowaniu socjalistycznego społeczeństwa oraz kulturową rolę filatelistyki. Przyjęto interesującą zasadę, że każdy zabierający głos w dyskusji podejmował jeden konkretny temat. W związku z tym wystąpienia delegatów trwały przeciętnie po 5 minut.

Główny nurt dyskusji skupiał się wokół konkretnych działań poszczególnych komisji, działów filatelistyki, pracy organizacyjnej na różnych szczeblach — od koła poczynając, poprzez propagandę filatelistyki, handel filatelistyczny, emisje pocztowe, literaturę filatelistyczną i inne. W wystąpieniach unikano powtórzeń, polemiki i wniosków, które wykraczałyby poza kompetencje Związku. Na Zjeździe nie podejmowano żadnych inicjatyw w kierunku zmiany Statutu czy innych przepisów wewnętrznych. W generalnej ocenie dyskusja była klarowna, konsekwentnie dążyła do skonkretyzowania zadań, doświadczeń godnych spopularyzowania.

Wybory nowych władz zostały przeprowadzone bardzo sprawnie. Każdy delegat posiadał uprzednio organizacyjnie uzgodnioną listę kandydatów do Zarządu Głównego i Komisji Rewizyjnej. W Związku Filatelistów Czechosłowackich nie ma instytucji sądów koleżeńskich. Sprawy tego rodzaju rozstrzygają wg kompetencji Zarząd Główny i Komisja Rewizyjna. Wspomniane listy kandydatów zostały odczytane i każdy kandydat przedstawił się zebranym przez powstanie. Na zapytanie, czy ktoś chciałby zgłosić w miejsce kandydata już prezentowanego, nie było wniosków. Wobec takiej sytuacji głosowano jawnie na obie listy kandydatów. Delegaci w obu przypadkach głosowali jednomyślnie. Nowowybrany Zarząd Główny na prezesa Związku Filatelistów Czechosłowackich ponownie wybrał Kolegę Ladislava Dworáčka, któremu piszący te słowa przekazał gratulacje od członków naszego Związku.

Zamiast podsumowania

Z przebiegu V Zjazdu wynika, że Związek Filatelistów Czechosłowackich posiada duży autorytet i uznanie władz politycznych i pocztowych. Zarówno zastępca Towarzysza Husaka we Froncie Narodu, jak i Minister Łączności przez cały czas byli na Zjeździe i aktywnie uczestniczyli poza oficjalnymi wystąpieniami w rozmowach kularowych. Aktyw Związku jest bardzo zdyscyplinowany i konsekwentnie działa dla dobra kraju i filatelistów.

Zjazd zrealizował swój program w ciągu jednego dnia, w godzinach od 9.00 do 17.00. Filatelistyka u południowego sąsiada nie rozwija się tak dynamicznie jak u nas lecz prezentuje wyższą jakość merytoryczną. Zjazd znalazł swe odbicie w prasie, radio i telewizji.

WIZYTA DYREKTORA GENERALNEGO POCZTY ONZ W POLSCE

Dyrektor Generalny Poczty ONZ p. Ove Astrup Madsen w czasie swojej podróży po 7 krajach środkowoeuropejskich odwiedził w dniach 18—20 grudnia 1984 roku również Polskę.

Dyrektor Madsen, będąc gościem Ministerstwa Łączności, spotkał się tam także z przewodniczącymi ARS Polona omawiając sprawy związane z importem znaczków ONZ do Polski.

Działający przy Okręgu PZF w Warszawie Klub zainteresowań znaczków Narodów Zjednoczonych zorganizował w dniu 18 grudnia 1984 roku spotkanie członków Klubu z Dyrektorem Madsenem. Następnego dnia w siedzibie Zarządu Głównego PZF w spotkaniu z Dyrektorem Madsenem wzięli udział: prezes ZG PZF Henryk Białek, skarbnik ZG PZF Ryszard Szymański, prezes Z/O Warszawa Jerzy Parafiniewicz oraz członek ZG PZF Jan Witkowski. Ponadto w spotkaniu wzięli udział dyrektor M. Rychcik, naczelnik I. Zielińska, przewodniczący Klubu zainteresowań znaczkami ONZ E. Danikiewicz i przewodniczący Komisji d/s Współpracy z Zagranicą ZG PZF Jan Zaborowski.

Podczas rozmów poruszono sprawę rozprowadzania abonamentu znaczków ONZ, organizację w 1985 r. wystawy filatelistycznej z okazji 40-tej rocznicy powstania ONZ. Na wystawie będzie stosowany stempel okolicznościowy, który przygotowuje poczta ONZ w Genewie.

Pozytywnie oceniono działalność Klubu zainteresowań znaczkami ONZ w Polsce i wysłuchano informacji o rodzajach pomocy, jakiej poczta ONZ może udzielić filatelistom zrzeszonym w tym Klubie.

Nawiązano też do współpracy PZF z pocztą ONZ w czasie wystawy „Polska 73” w Poznaniu. Jak pamiętamy, podczas tej Wystawy był zorganizowany „Dzień ONZ”, podczas którego wśród uczestników spotkania rozprowadzano specjalne karnety z autografem Zastępcy Sekretarza Generalnego ONZ.

(JZ)

Z ŻYCIA OKRĘGÓW

MARIAN LIBIONKA

LAUREACI „BESFILU — 84”

Dla upamiętnienia 40-lecia PRL i 65-lecia Polskiego Ruchu Filatelistycznego na Podbeskidziu, Zarząd Koła Terenowego Nr 2 PZF wspólnie z Komisją Wystaw Zarządu Okręgu PZF w Bielsku-Białej urządził w sali miejscowego Biura Wystaw Artystycznych Wystawę Filatelistyczną „Besfil — 84”.

Protektorat nad Wystawą objął Wojewoda Bielski Ob. Stanisław Łuczkiwicz, a w skład Komitetu Honorowego weszli: Sekretarz KW PZPR Tow. Jerzy Kopel, prezydent miasta Ob. Andrzej Pieńkowski, prezes Zarządu Okręgu Władysław Hornik, dyrektor Wydziału Kultury i Sztuki Urzędu Wojewódzkiego Ob. Tadeusz Trębacz oraz Dyrektor Bielskich Zakładów Graficznych Ob. Michał Pudełko. Komitet Organizacyjny Wystawy stanowili: wiceprezes Zarządu Okręgu PZF Mirosław Małecki, przewodniczący Zarządu Koła PZF Nr 2 Tadeusz Gallos oraz Tadeusz Hawliczek, Mieczysław Peterek, Jan Mencnarowski, Jan Gólek, Tadeusz Krawczyk, Mirosław Wójcik-Mirski, Andrzej Szczęśniak, Edward Baron, Józef Jurczek i Tadeusz Hernas.

Na 146 ekranach wystawowych zaprezentowano 35 zbiorów z różnych dziedzin, jak również dwa zbiory filumenistyczne i jeden zbiór w klasie literatury. Łącznie swoje zbiory eksponowało 27 wystawców reprezentujących Bielski Okręg PZF.

Oceny zbiorów dokonał Sąd Konkursowy pod przewodnictwem doc. Jana Heffnera z Opola oraz członkowie: Henryk Kędzierski z Opola, Adolf Halama, Adam Marksicki i Leopold Baran z Bielska-Białej.

Uroczystego otwarcia Wystawy dokonał jej Protektor Ob. Stanisław Łuczkiwicz w obecności Tow. Jerzego Kopela. Komisarz Wystawy Ob. Jan Gólek zaprezentował gościom poszczególne eksponaty.

W klasie konkursowej w grupie zbiorów generalnych i specjalizowanych zbiory kolegów: Pawła Cieślara z Wisły pt. „Organizacja Narodów Zjednoczonych”, Władysława Hornika pt. „Francuski Czerwony Krzyż” oraz Zofii Molińskiej z Żywca pt. „Polska 1860—1939” uzyskały dyplomy w randze medalu srebrnego.

W grupie zbiorów tematycznych eksponat kol. Tadeusza Krawczyka pt. „Bielsko-Biała” uzyskał dyplom w randze medalu srebrnego i został uznany przez Sąd Konkursowy za najlepszy zbiór Wystawy.

W grupie zbiorów tematycznych młodzieżowych zbiór Jadwigi Gońciarzyk (Szkoła Podstawowa Nr 24 w Bielsku-Białej) pt. „40 lat PRL” uzyskał dyplom w randze medalu srebrnego.

W grupie zbiorów filumenistycznych eksponaty Mariana Libionki pt. „Rozwój techniki” i „Ryby” uzyskały dyplomy w randze medalu srebrnego.

Ponadto 9 wystawców wyróżniono dyplomami w randze medalu posrebrzanego, w tym 3 młodzieżowe, a 12 wystawców otrzymało dyplomy w randze medalu brązowego.

Uroczyste zamknięcie Wystawy nastąpiło w dniu 9 grudnia 1984 roku w obecności Komitetu Organizacyjnego Wystawy i członków Zarządu Okręgu PZF w Bielsku-Białej.

Przewodniczący Komitetu Organizacyjnego Ob. Mirosław Małecki, dokonując podsumowania tej ekspozycji podkreślił, że spełniła ona swoje zadanie ponieważ umożliwiła wystawcom tutejszego Okręgu zaprezentowanie swojego dorobku wystawieniowego, a szerokiemu gronu mieszkańców Bielska-Białej — zapoznanie się z nimi.

Prezes Zarządu Okręgu kol. Władysław Hornik w swoim wystąpieniu wysoko ocenił organizację Wystawy i jej oprawę graficzną.

Miłym akcentem zakończenia Wystawy było wręczenie nagród i dyplomów wystawcom. Nie zapomniano też o organizatorach, którzy otrzymali skromne upominki.

Z okazji OWF „Besfil — 84” zostały wydane dwie okolicznościowe koperty przedstawiające zabytkowy kościół pw. Św. Barbary w Mikuszowicach Krakowskich oraz żołnierza podhalańczyka na tle zamku Sułkowskich oraz datownik okolicznościowy Datownik i koperty projektował artysta plastyk Zenobiusz Zwolski. Wydano również interesujący i w ładnej szacie graficznej Katalog Wystawy, opracowany pod redakcją mgr Jana Gołka.

Wystawa, z uwagi na lokalizację w centrum miasta, cieszyła się dużą frekwencją zwiedzających. Ocenia się, że ekspozycję zwiedziło ponad 10 tysięcy osób, w tym około 6 tysięcy dzieci i młodzieży szkolnej.

Z PRAC ZARZĄDU GŁÓWNEGO PZF

XII PLENUM ZARZĄDU GŁÓWNEGO PZF

XII plenarne posiedzenie Zarządu Głównego PZF odbyło się w Bydgoszczy. Obradom, które odbywały się w dniach 24 i 25 listopada 1984 roku, przewodniczył prezes ZG PZF kol. Henryk Białek.

Przybyłych na posiedzenie powitał wiceprezes Zarządu Okręgu kol. Zygmunt Wiątrowski.

Otwierając posiedzenie prezes H. Białek zaznaczył na wstępie, iż jest to ostatnie posiedzenie ZG PZF w 1984 roku. W takim gremium — powiedział mówca — spotkamy się ponownie w 1985 roku. Program porządku dziennego jest bogaty i wymaga szeregu decyzji. Jest on kontynuacją realizacji uchwały XIII Zjazdu PZF i programu pracy ZG PZF. Kolejne posiedzenia ZG PZF będą się odbywać już w okresie kampanii sprawozdawczo-wyborczej w naszym Związku.

Nawiązując do organizowanych przez ogniwa naszego Związku imprez w ramach obchodów „Dnia Znaczką — Święta Filatelistów”, prezes H. Białek złożył wszystkim serdeczne życzenia, a na ręce prezesów zarządów okręgów Związku przekazał życzenia dla wszystkich członków naszego Związku.

Rekomendowany przez Prezydium ZG PZF do omówienia na posiedzeniu ZG PZF referat pt. „Zaopatrzenie członków PZF w walory i materiały oraz pomoce filatelistyczne; handel filatelistyczny” wygłosił jego autor kol. Karol Strug.

W dyskusji nad tym materiałem prezes Białek podkreślił, że po raz pierwszy od wielu lat spotykamy się z tak wnikliwie opracowanym materiałem. Zaznaczył, że szereg poruszonych w referacie problemów, np. zaopatrzenia w koszulki do kart wystawowych, Związek załatwił we własnym zakresie. Na kolejne wystąpienia do RSW „Prasa—Książka—Ruch” i Przedsiębiorstwa Filatelistycznego w sprawie przyborów, materiałów i pomocy filatelistycznych otrzymaliśmy różne odpowiedzi. Treść niektórych wyjaśnień tych instytucji publikowaliśmy na łamach BI.

Nawiązując do spraw współpracy z Ministerstwem Łączności prezes H. Białek stwierdził, że wiele spraw z którymi zwracaliśmy się do tego resortu zostało rozpatrzonych i załatwionych z pożytkiem dla naszego Związku.

Na temat współpracy z PF „Ruch” i zaopatrzenia wypowiedzieli się m.in. koledzy: K. Paśko, H. Białek, A. Halama, A. Kozłowska, A. Stepanczenko, R. Jurasz, S. Gawron, B. Okoniewski, W. Farbotko, Z. Paczkowski i R. Szymański stwierdzając, że układa się ona bardzo różnie.

W wyniku wszechstronnej dyskusji, podczas której dokładnie przeanalizowano przedłożony przez kol. K. Struga materiał, Zarząd Główny PZF opracowanie to w pełni zaakceptował i jednomyślnie uznał jako swoje oficjalne stanowisko. Materiał ten, zgodnie z decyzją ZG PZF publikujemy na dalszych stronach niniejszego numeru Biuletynu.

Prezes H. Białek poinformował Zarząd Główny o stanowisku Departamentu Społeczno-Administracyjnego MSW w sprawie wystąpienia Związku o nadanie statusu prawnego stowarzyszenia wyższej użyteczności. Otóż jak pisemnie poinformował wymieniony Departament, aktualny status prawny zarejestrowanego stowarzyszenia zapewne PZF pełne możliwości dalszego rozwoju i wobec tego brak jest uzasadnienia do wystąpienia do Rady Ministrów z wnioskiem o nadanie PZF statusu prawnego stowarzyszenia wyższej użyteczności.

O bazie lokalowej Związku mówił skarbnik ZG PZF kol. Ryszard Szymański. Przypomniął, że aktualnie w Opolu i Rzeszowie są prowadzone działania związane z budową domów filatelisty.

Następnie kol. R. Szymański omówił sytuację finansową w Związku i przedłożył w tej sprawie propozycje Prezydium ZG PZF. W wyniku szerokiej i wszechstronnej dyskusji nad tą problematyką, w której m.in. wypowiedzieli się koledzy: Z. Wiatrowski, K. Paśko, R. Jurasz, Z. Paczkowski, Z. Zieliński i H. Białek, Zarząd Główny podjął uchwałę Nr 75/XIII/84/Pl w sprawie zasad podziału składki członkowskiej za rok 1985.

Zarząd Główny jednocześnie stwierdził, że widzi potrzebę podwyższenia składki członkowskiej. W sprawie tej postanowiono zobowiązać zarządy okręgów PZF do przeprowadzenia konsultacji z członkami Związku podczas kampanii sprawozdawczo-wyborczej i przy innych okazjach.

Dyskutowano w sprawie emisji polskich znaków pocztowych na tle potrzeb ruchu filatelistycznego. Jak podkreślił w swoim wystąpieniu prezes H. Białek, największe problemy występują przy emisjach o ograniczonych nakładach. Wiele spraw związanych z wielkością emisji, planem emisji, nominalami i samą produkcją znaczków pocztowych omówiła uczestnicząca w posiedzeniu ZG p. Irena Zielińska — naczelnik Wydziału Emisji w Ministerstwie Łączności. Nawiązując do narady administracji pocztowych podczas „Socphilex 84” stwierdziła, że wszystkie administracje pocztowe dążą do ograniczenia liczby kasowników okolicznościowych. Dlatego też o to samo apeluje do działaczy PZF.

W kolejnym punkcie porządku dziennego posiedzenia prezes H. Białek omówił centralny plan wystaw i imprez PZF na 1985 rok oraz podział datowników okolicznościowych. Wymienione dokumenty zostały zaaprobowane przez ZG PZF. Publikujemy je na dalszych stronach BI.

Prezes H. Białek dokonał również podsumowania obchodów 30-lecia „Filatelisty”. Zaakceptował aktywne uczestnictwo Związku w obchodach jubileuszowych naszego dwutygodnika. Zawsze dawaliśmy i dajemy wyraz naszego uznania — powiedział mówca — dla naszego organu prasowego. Pismo, jak się wyraził, jest takie jakie jest. Jest dobre. Pragniemy by było jeszcze lepsze. Staraliśmy się o zwiększenie nakładu. Zarząd Główny wspólnie z redakcją podjął wiele zadań i cennych inicjatyw. Ani zespół redakcyjny, ani my nie narzekaliśmy na trudności lecz wspólnie staraliśmy się im przeciwdziałać. Trzeba stwierdzić, że przez całe 30 lat „Filatelista” dzielnie sekundował poczynaniom PZF. Ważne jest, że redakcja dociera w teren, do naszych członków. A zdarzało się, że patrzono zza biurka. Należy tylko życzyć by wytyczony kierunek działania był konsekwentnie realizowany. W roku 30-lecia Zarząd Główny PZF składa zespołowi redakcyjnemu i redaktorowi naczelnemu kol. Jerzemu B. Klimie najlepsze życzenia dalszego pomyślnego rozwoju czasopisma dla dobra polskiej filatelistyki.

Zabierając głos kol. J. B. Klima powiedział m.in., że słowa, które padły z ust prezesa wynikają z dobrej pracy nas wszystkich. Takie jest pismo jaki jest Związek. Pismo nasze, podobnie jak i Związek, cechuje pełna demokracja. „Filatelista” nadal będzie towarzyszyć wszystkim poczynaniom Związku, na dobre i na złe.

Prezes H. Białek podziękował wszystkim uczestnikom posiedzenia za aktywny udział w obradach. Gospodarzom podziękował za serdeczne przyjęcie i stworzenie dobrych warunków dla przeprowadzenia obrad.

Z okazji zbliżającego się Nowego 1985 roku prezes H. Białek życzył wszystkim wszelkiej pomyślności.

W drugim dniu obrad Zarządu Głównego odbyła się miła ceremonia dekoracji działaczy Związku orderami i odznaczeniami państwowymi, odznakami resortowymi i związkowymi. Aktu dekoracji dokonali: wicewojewoda bydgoski inż. Edward Molik, Szef Domu Wojska Polskiego płk Stefan Zalewski oraz prezes ZG PZF Henryk Białek.

(AK)

UCHWAŁY XII PLENUM ZG PZF

Uchwała Nr 74/XIII/84/Pl z dnia 24.11.1984 r. zatwierdzająca wszystkie decyzje i postanowienia Prezydium ZG PZF podjęte między posiedzeniami ZG PZF, tj. w okresie od dnia 16 września do dnia 24 listopada 1984 roku z wyjątkiem tych, które są objęte porządkiem dziennym XII posiedzenia ZG PZF.

Uchwała Nr 75/XIII/84/Pl z dnia 24.11.1984 r. w sprawie zasad podziału składki członkowskiej za 1985 rok.

Zarząd Główny PZF po przeprowadzeniu szczegółowej analizy sytuacji finansowej ZG PZF postanawia:

- 1) zwiększyć o 1,— zł część składki członkowskiej przypadającej na rzecz Zarządu Głównego PZF. Począwszy od miesiąca stycznia 1985 r. część ta wynosić będzie 5,— zł;
- 2) zwiększenie części składki członkowskiej przypadającej na rzecz ZG PZF zastosować tylko w odniesieniu do składek członkowskich za rok 1985;
- 3) pozostałe zasady podziału składki członkowskiej, o których mowa w pkt. 2 uchwały Plenum ZG PZF Nr 26/XIII/82/Pl z dnia 5 grudnia 1982 r., na okres 1985 roku utrzymać bez zmian.

Uchwała Nr 76/XIII/84/Pl z dnia 25.11.1984 r. o nadaniu złotej odznaki honorowej PZF redakcji „Młody Technik”.

Zgodnie z wnioskiem Prezydium ZG PZF, w uznaniu zasług wniesionych dla dobra i rozwoju polskiej filatelistyki, Plenum ZG PZF na podstawie § 4 pkt 7 „Systemu wyróżnień honorowych w PZF”, nadaje złotą odznakę honorową PZF redakcji „Młody Technik”.

DECYZJE XII PLENUM ZG PZF

z dnia 24.11.1984 r.

1. Plenum jednomyślnie — bez wnoszenia uwag — przyjęło i zatwierdziło treść protokołu Nr 3/11/XIII/84/Pl z plenarnego posiedzenia ZG PZF odbytego dnia 15.09.1984 r. w Sobótce (O/Wrocław).

DECYZJE XII PLENUM ZG PZF

z dnia 25.11.1984 r.

1. Plenum jednomyślnie zaakceptowało i uznało jako swoje stanowisko, rekomendowane przez Prezydium ZG PZF opracowanie kol. Karola Struga nt. „Zaopatrzenie członków PZF w walory i materiały oraz pomoce filatelistyczne; handel filatelistyczny”.
2. Na wniosek Koła Nr 1 PZF w Warszawie, poparty przez Zarząd Okręgu PZF w Warszawie i w pełni akceptowany przez zespół seniorów ZG PZF, Zarząd Główny PZF postanowił wystąpić do Ministerstwa Łączności by w 1985 roku w ramach serii „Wielcy Filateliści” została wydana kartka pocztowa z podobizną Włodzimierza Polańskiego”.
3. Plenum jednomyślnie zatwierdziło decyzję prezesa ZG PZF Henryka Białka z dnia 26 września 1984 r., mocą której zostały nadane srebrne odznaki „Za Zasługi dla Polskiej Filatelistyki” p. Fairle Campbell, Tadeuszowi Pachonowskiemu i Ian Sneddon (wszyscy Szkocja).

(AK)

Z PRAC PREZYDIUM ZARZĄDU GŁÓWNEGO PZF

POSIEDZENIE ODBYTE DNIA 24.11.1984 R.

XXVI plenarne posiedzenie Prezydium ZG PZF odbyło się w Bydgoszczy. Obradom przewodniczył prezes ZG PZF kol. Henryk Białek.

Przybyłych na posiedzenie członków ZG PZF oraz zaproszonych gości w imieniu gospodarzy serdecznie powitał prezes Zarządu Okręgu PZF w Bydgoszczy kol. Janusz Księski.

Na adres Zarządu Okręgu PZF w Lublinie nadano okolicznościowy telegram z gratulacjami dla aktywu tego Okręgu, uczestniczącego w tym dniu w spotkaniu z okazji „Dnia Znaczka — Święta Filatelistów”.

Informację uzupełniającą o pracach Prezydium ZG PZF złożył prezes ZG PZF H. Białek. W swojej wypowiedzi poruszył m.in. sprawy związane ze współpracą z zagranicą, sprawy organizacyjne oraz młodzieżowe ze szczególnym zwróceniem uwagi na sprawę rozdziału walorów filatelistycznych otrzymywanych od Ministra Łączności jako dar dla młodzieży.

Prezydium przedyskutowało przygotowany przez kol. Karola Struga materiał pt. „Zaopatrzenie członków PZF w walory i materiały oraz pomoce filatelistyczne; handel filatelistyczny” przyjmując go do akceptującej wiadomości i jednocześnie rekomendując do omówienia na posiedzeniu ZG PZF w dniach 24—25.11.1984 r.

Wiceprezes ZG PZF kol. Lucjan Węgrzyn poinformował o wynikach dwustronnej wystawy filatelistycznej „ZSRR—PRL” w Riazaniu, która odbyła się w dniach 20—29.10.1984 r. Podkreślił szczególnie doskonałą organizację otwarcia wystawy, w którym uczestniczyło około 200 osób, duże zainteresowanie nią mieszkańców Riazania, jak również udział w wystawie bardzo dobrych eksponatów. Eksponaty polskich wystawców uzyskiwały wysokie oceny. Nadmieniał, że Oddział WOF w Riazaniu pragnie nawiązać współpracę z Okręgiem PZF w Bielsku-Białej.

Omawiając imprezy towarzyszące wystawie filatelistycznej „Nowości Poczty Świata”, (odbyła się w Bydgoszczy w dniach 17—25.11.1984 r.), Prezydium wysoko oceniło symposium nt. „Funkcje nowości poczty świata” (18.11.1984 r.), na którym o społecznych, kulturowych i plastycznych aspektach nowości poczty świata oraz o roli dwutygodnika „Filatelista” w upowszechnianiu tej idei mówili w swoich referatach koledzy M. Jagodziński, J. Klima, J. Księski, Z. Wiatrowski i inni.

Zgodnie uznano, że wystawa potwierdziła, iż bazując na materiale filatelistycznym określonym jako „nowości” można uzyskać dobre wyniki w takich działach wystawiennictwa, jak: filatelistyka tematyczna, tradycyjna, historia poczty.

O wynikach działania na odcinku młodzieżowego ruchu filatelistycznego w ostatnim okresie mówił przewodniczący Komisji Młodzieżowej ZG PZF kol. Zygmunt Wiatrowski. W swoim wystąpieniu poruszył m.in. sprawy:

- organizacji, przebiegu i udziału PZF w Światowej Młodzieżowej Wystawie Filatelistycznej w Plewen (Bułgaria). Na 34 kraje uczestniczące w ekspozycji, Polska, która wystawiała 15 eksponatów, uplasowała się na 8 miejscu pod względem liczby eksponatów i uzyskanych medali, a na 10 miejscu pod względem poziomu ekspozycji;
- przebiegu i wyników narady przewodniczących komisji młodzieżowych okręgów, która odbyła się w dniach 16—17.11.1984 r. w Bydgoszczy;
- wyników posiedzenia powołanej przez Komisję Młodzieżową ZG PZF Komisji Współzawodnictwa, która rozpatrzyła sprawę przydziału nagród za rok szkolny 1983/84.

Sytuację finansową Związku, a w szczególności w Zarządzie Głównym omówił skarbnik ZG PZF kol. Ryszard Szymański. Po przedyskutowaniu zagadnienia Prezydium upoważniło kol. Szymańskiego by w imieniu Prezydium wystąpił do ZG PZF z propozycją zmiany wielkości udziału ZG PZF w składce członkowskiej.

Wstępnie rozważano sprawę ewentualnego wystąpienia z wnioskiem o podwyższenie składki członkowskiej.

Prezydium zapoznało się z bieżącą działalnością Zarządu Okręgu PZF w Bydgoszczy. W tej części posiedzenia uczestniczył aktyw Okręgu PZF w Bydgoszczy. Dyskusję zagalął prezes Zarządu Okręgu kol. Janusz Ksiński. Kierownictwo Zarządu Okręgu wcześniej przygotowało pisemną informację o działalności Okręgu, która została zamieszczona w Nr 4/8 Biuletynu Informacyjnego Zarządu Okręgu redagowanego przez kol. J. Ksińskiego. Poszczególne działy opracowali:

- stan organizacyjny — kol. Małachowski;
- działalność wystawienniczą w okresie od 1.01.1980 r. do 30.06.1984 r. — kol. Wawrzynek;
- pracę z młodzieżą — kol. Wiatrowski.

Witając serdecznie aktyw bydgoski i władze Zarządu Okręgu prezes H. Białek podkreślił, że jest on znany z pracy społecznej i osobistego zaangażowania w działaniach na rzecz dalszego rozwoju PZF. Aktyw ten podejmuje nowe tematy. Jednym z nich to dyskusyjny temat nowości poczt świata. Jest to problem interesujący filatelistów całego świata. Szuka się nowych koncepcji. Zbierać wszystkie znaczki pocztowe jest niemożliwością, nie mówiąc już o problemach finansowych. Nasz Związek włączył się do tego poszukiwania.

W dyskusji poruszono sprawy aktywu terenowego, udziału kobiet w działaniach Okręgu, działalności szkoleniowo-instruktażowej, opiekunów MFK w szkołach, zapatrzenia w pomoce i przybory filatelistyczne, działalność Klubu zainteresowań „Kultura i Sztuka”.

Z uznaniem przyjęto cenną inicjatywę Zarządu Okręgu, a mianowicie poczynienie starań o wyprodukowanie kart wystawowych. Aktualnie w produkcji jest już seria próbna w ilości 10 tys. sztuk.

W imieniu Prezydium ZG PZF kol. H. Białek przekazał aktywowi bydgoskiemu, a za ich pośrednictwem wszystkim członkom Okręgu serdeczne życzenia noworoczne, sukcesów i zadowolenia w pracy społecznej.

(AK)

UCHWAŁY I WAŻNIEJSZE DECYZJE PREZYDIUM ZG PZF

Uchwała Nr 62/XIII/84/Pr z dnia 24.11.1984 r. zatwierdzająca wszystkie decyzje i postanowienia powzięte w okresie od dnia 19 września do 21 listopada 1984 r.

Uchwała niniejsza obejmuje między innymi:

1. Przyjęcie do akceptującej wiadomości faktu zorganizowania przez ZO PZF we Wrocławiu „Klubu zbieraczy znaczków ZSRR”.
2. Przyjęcie sprawozdań z wyjazdów służbowych:
 - a) Kol. K. Struga do WRL (pokaz filatelistyczny w Ośrodku Kultury Polskiej w Budapeszcie, 17—21.07.1984 r.);
 - b) Kol. B. Okoniewskiego do Holandii z dwoma uczestnikami PZF (udział w konkursie „Rembrandt — jego życie i dzieło”;
 - c) Kol. A. Kopczyńskiego do ZSRR — uczestnictwo w V Zjeździe WOF (4—5.10.1984 r.);
 - d) Kolegów H. Białka i J. Zaborowskiego do Szkocji (6—13.10.1984 r.) — udział w imprezach zorganizowanych przez Szkocko-Polskie Towarzystwo Kulturalne w Glasgow z okazji 20-lecia działalności Towarzystwa;
 - e) Kol. L. Węgrzyna do ZSRR — udział trzyosobowej delegacji PZF w dwustronnej wystawie „ZSRR—PRL” w Riazaniu (19—22.10.1984 r.);
 - f) Kol. Z. Wiatrowskiego do Bułgarii na Światową Młodzieżową Wystawę Filatelistyczną „Młodość 84” (5—11.10.1984 r.).
3. W zakresie wystaw filatelistycznych:
 - ufundowanie nagrody rzeczowej na dwustronną wystawę filatelistyczną „ZSRR—PRL” (Riazań, 20—29.10.1984 r.) — puchar kryształowy;

- przekazanie środków finansowych na zakup nagród rzeczowych na wystawę:
 - a) „Aerokosmos 84” organizator ZO PZF w Lublinie, 12—20.10.1984 r. (kwota 8,0 tys. zł);
 - b) „Nowości Poczty Świata — Bydgoszcz 84” (kwota 12,0 tys. zł);
- przekazanie do dyspozycji Komitetu Organizacyjnego wystawy filatelistycznej „40 lat SB i MO w Służbie Narodu” walorów filatelistycznych o ogólnej wartości 6,0 tys. zł z przeznaczeniem na upominki dla wystawców i aktywu;
- wyznaczenie kol. A. Kurczyńskiego na komisarza wystawy tematycznej „Argentina 85” w Buenos Aires (5—17.07.1985 r.);
- przyjęcie do akceptującej wiadomości dokumentacji organizacyjno-technicznej wystawy „Aerokosmos 84”;
- akceptację eksponatów na wystawę filatelistyczną:
 - a) „Argentina 85” — 6 eksponatów członków dorosłych, 2 eksponaty uczestników i 2 pozycje literatury;
 - b) „Italia 85” (25.10—3.11.1985 r.) — 15 eksponatów członków dorosłych, 3 eksponaty uczestników i 2 pozycje literatury,
- 4. Postanowienie przekazania sześciu stempelków dodatkowych ekspertowi PZF kol. St. Petriukowi (RFN).
- 5. Przyznanie i przekazanie 50 arkusików „Toruń 83” organizatorom IV Przemyskiej Aukcji i Loterii Filatelistycznej „Filateliści — dzieciom”. Organizator: Zarząd Oddziału PZF w Przemyśle i redakcja tygodnika „Życie Przemyskie”. Wpływy z aukcji i loterii wzbogacą konto Społecznego Komitetu Budowy Szpitala — Pomnika Matki-Polki i Społecznego Komitetu Budowy Przedszkola im. Czytelników Życia Przemyskiego. Zasilą też fundusz na wyposażenie klubu filatelisty w Przemyśle.
- 6. Wystąpienie do WOF z prośbą o przekazanie PZF jednej kopii filmu „Socphilex 83” dla celów szkoleniowych, wychowawczych i propagandowych.
- 7. Ustalenie ceny sprzedażnej wydawnictw ZG PZF:
 - a) kopert „Wisła w malarstwie” — komplet 4 sztuki 130 zł;
 - b) koperty wydanej z okazji wystawy filatelistycznej „PRL—RFN” — 70 zł.
- 8. Ufundowanie z okazji „Dnia Znaczka 84” upominków dla wyróżniającego się aktywu koła specjalnego PZF w Konstancinie (trzy klasery ze znaczkami).
- 9. Wystąpienie do Ministra Łączności z wnioskiem o zorganizowanie wyjazdu służbowego do CSRS dla przedstawiciela PZF prezesa ZG H. Białka w celu wzięcia udziału w V Zjeździe Związku Filatelistów Czechosłowacji (8.12.1984 r.).
- 10. Akceptację materiału do Katalogu imprez na lata 1985—1990, opracowanego w ramach KS przez Związek Filatelistów NRD.
- 11. Akceptację planu współpracy z zagranicą na 1985 rok i przekazanie go do Ministerstwa Łączności z prośbą o uwzględnienie w ogólnym programie współpracy Ministerstwa Łączności z zagranicą.

(AK)

WAŻNIEJSZE DECYZJE PREZYDIUM ZG PZF podjęte dnia 24.11.1984 r.

1. Zatwierdzono treść protokołów:
 - a) Nr 6/24/XIII/84/Pr z dnia 7.09.1984 r.
 - b) Nr 7/25/XIII/84/Pr z dnia 29.09.1984 r.
 z plenarnych posiedzeń Prezydium ZG PZF.
2. Przygotowany przez kol. K. Struga referat pt. „Zaopatrzenie członków PZF w walory i materiały oraz pomoce filatelistyczne; handel filatelistyczny” przyjęto do akceptującej wiadomości i rekomendowania do omówienia na posiedzeniu ZG PZF.
3. Zatwierdzono dodatkowy rozdzielnik na Historyczno-Badawczy Biuletyn Filatelistyczny dla aktywu współdziałającego na rzecz rozwoju młodzieżowego ruchu filatelistycznego.
4. Zaakceptowano protokół posiedzenia Komisji Współzawodnictwa powołanej przez Komisję Młodzieżową ZG PZF w sprawie przydziału nagród objętych regulaminem współzawodnictwa między kołami PZF w roku szkolnym 1983/84.

5. Upoważniono kol. Z. Wiatrowskiego by w trybie roboczym, w imieniu Prezydium ZG PZF wystosował pismo do zarządów okręgów w sprawie nadsyłania po dwa egzemplarze wszystkich wydawnictw własnych z 1984 roku. Materiał ten jest niezbędny do zrealizowania pracy przez specjalnie powołaną komisję (decyzją Prezydium ZG PZF z dnia 7.09.84 r.) do oceny wydawnictw naszego Związku (patrz BI PZF Nr 3/31 s. 19 „Ważniejsze decyzje Prezydium ZG PZF podjęte dnia 7.09.1984 r. pkt. 5).
6. Ustalono termin następnego plenarnego posiedzenia Prezydium ZG PZF na dzień 16.12.84 r. w Warszawie, wstępnie zakładając omówienie spraw będących w zakresie działania komisji problemowych ZG PZF:
 - a) Ekspertyz i Zwalczania Fałszerstw,
 - b) Organizacyjno-Problemowej.

(AK)

POSIEDZENIE ODBYTE DNIA 16.12.1984 R.

Obrady toczyły się w siedzibie Zarządu Głównego PZF w Warszawie, a przewodniczył im wiceprezes ZG PZF kol. Lucjan Węgrzyn.

Zasadniczymi tematami, wokół których toczyła się dyskusja, było omówienie:

1. Propozycji Komisji Ekspertów i Zwalczania Fałszerstw ZG PZF w sprawie wprowadzenia zmian do „Regulaminu Ekspertów PZF”. Referowali: L. Popielewski, Zb. Paczkowski i M. Ways;
2. Projektu „Programu podstawowego szkolenia aspirantów — kandydatów na sędziów PZF”. Referowali: Z. Baranowski, M. Syta i J. Szydło;
3. Propozycji Głównego Kolegium Sędziów Konkursowych ZG PZF w sprawie podwyższenia klasy i powołania nowych sędziów konkursowych PZF. Referowali: Z. Baranowski i M. Syta.

W wyniku szerokiej i wszechstronnej dyskusji, w której uczestniczyli wszyscy zebrani, Prezydium podjęło stosowne uchwały bądź decyzje, które publikowane są na dalszych stronach BI.

W związku z podjętą uchwałą Prezydium ZG PZF Nr 66/XIII/84/Pr o wprowadzeniu zmian do Regulaminu ekspertów PZF, postanowiono ogłosić w BI tekst tego regulaminu.

Zapadła również decyzja by na łamach BI opublikować zatwierdzony uchwałą Prezydium ZG PZF Nr 64/XIII/84/Pr Program podstawowego szkolenia aspirantów — kandydatów na sędziów PZF.

Przewodniczący Głównej Komisji Rewizyjnej PZF kol. Zbigniew Zieliński omówił wyniki kontroli przeprowadzonych przez GKR w bieżącej kadencji, a między innymi:

- GKR ogółem przeprowadziła 40 kontroli, w tym 10 w 1984 roku;
- protokoły z przeprowadzonych kontroli dotyczyły różnych odcinków działania PZF oraz były przedkładane i omawiane na posiedzeniach ZG i Prezydium ZG PZF;
- wnioski GKR były realizowane przez właściwe jednostki organizacyjne;
- wyniki przeprowadzonych badań świadczą, że prawidłowo była prowadzona dokumentacja źródłowa i ewidencja księgowa, prawidłowe jest udokumentowanie rozdzielanych wydawnictw o ograniczonym nakładzie, otrzymywanych przez ZG PZF z Ministerstwa Łączności;
- według oceny komisji rewizyjnych okręgów, przydzielane przez Ministerstwo Łączności stemplowane znaczki dla młodzieży są wykorzystywane prawidłowo, przy czym przydzielano znaczki przede wszystkim MKF przy domach dziecka, ośrodkach rehabilitacyjnych itp. Wyniki badań w tym przedmiocie wykazywały, iż celowym jest opracowanie przez ZG PZF szczegółowych zasad wykorzystania i rozliczania walerów;
- badanie działalności Koła PZF „Polonia” przy ZG PZF wykazało prawidłowe prowadzenie i właściwe dokumentowanie jego działalności. Na szczególne uznanie zasługuje solidny sposób obsługi członków tego Koła.

Na tle informacji złożonej przez kol. Z. Zielińskiego wywiązała się dyskusja, w wyniku której zapadły odpowiednie decyzje.

O sprawach organizacyjnych związanych z przygotowaniem do III Konferencji Przewodniczących Kół PZF (Kalisz, sierpień 85 r.), obchodów 35-lecia PZF (centralne uroczystości odbędą się w Gdańsku w dniach 27—29 września 1985 r.), a także o tematyce i harmonogramie posiedzeń ZG i Prezydium ZG PZF w 1985 roku, mówił wiceprezes ZG PZF kol. Lucjan Węgrzyn.

Szczegółowemu omówieniu spraw organizacyjnych, w tym także przygotowań do XIV Zjazdu Delegatów, Prezydium postanowiło poświęcić jeden dzień podczas posiedzenia w dniach 19—20.01.1985 r. w Warszawie.

Drugim wiodącym tematem obrad tego posiedzenia będą sprawy badania polskich znaków pocztowych.

Obecny na posiedzeniu Prezydium członek ZG PZF kol. Jan Witkowski złożył sprawozdanie z udziału w międzynarodowej wystawie filatelistycznej „Phila Musica 84” w Berlinie Zachodnim (29.11—3.12.84 r.). Ekspozowano 3 zbiory polskich filatelistów, które uzyskały 2 dyplomy w randze medalu srebrnego i 1 dyplom w randze medalu posrebrzanego.

Za aktywny udział w obradach podziękował wiceprezes ZG PZF kol. Lucjan Węgrzyn.

(AK)

UCHWAŁY I WAŻNIEJSZE DECYZJE PREZYDIUM ZG PZF

Uchwała Nr 63/XIII/84/Pr z dnia 16.12.1984 r. zatwierdzająca wszystkie decyzje i postanowienia powzięte w okresie od dnia 28.02. do dnia 12.12.1984 r.

Uchwała niniejsza obejmuje między innymi:

1. Zwrócenie się do przewodniczących komisji problemowych ZG PZF z prośbą o przygotowanie informacji o pracach zrealizowanych przez komisje za okres bieżącej kadencji.
2. Akceptację ekspozatów na wystawę filatelistyczną „Mophila 85” (Hamburg, 11—15.09.1985 r.).
3. Wystąpienie do MAW o wykonanie nadbitki i odpłatne przekazanie PZF 1.000 egz. wkładki do „Filatelisty” nt. filatelistyki tradycyjnej (I półrocze 1985 r.).
4. Zatwierdzenie rozdzielnika katalogów zagranicznych dla okręgów (12 egz. Michla i 12 egz. jednej części Yverta + uzupełnienie).
5. Przyjęcie sprawozdania kol. H. Białka z wyjazdu służbowego do NRD (5—10.07.1984 r.). Udział w wystawie filatelistycznej „Halle 84” oraz podpisanie ze Związkiem Filatelistów NRD protokołu o współpracy na lata 1984—1986.
6. Zatwierdzenie rozdzielników dla okręgów na:
 - a) koperty pamiątkowe „Wisła w malarstwie” (wydawnictwo ZG PZF, nakład 5.000 kpl.);
 - b) arkusiki „Socphilex 84”.
7. Zatwierdzenie przedłożonego przez Komisję Młodzieżową ZG PZF rozdzielnika na całostki (III kwartał, dar Ministerstwa Łączności) dla okręgów z wyłącznym przeznaczeniem dla MKF.
8. Ufundowanie dla redakcji „Filatelisty” pucharu kryształowego, a dla pracowników redakcji — pucharów szklanych z okazji 30-lecia tego czasopisma.

Uchwała Nr 64/XIII/84/Pr z dnia 16.12.1984 r. o zatwierdzeniu Programu podstawowego szkolenia aspirantów — kandydatów na sędziów konkursowych PZF.

Po wszechstronnym omówieniu i dogłębnej analizie przedłożonego przez Główne Kolegium Sędziów Programu podstawowego szkolenia aspirantów — kandydatów na sędziów konkursowych PZF, Prezydium ZG PZF:

1. Zatwierdza Program podstawowego szkolenia aspirantów — kandydatów na sędziów konkursowych PZF i nadaje mu moc obowiązującą od dnia 1 stycznia 1985 roku.
2. Postanawia, że sprawdzian opanowania materiału przez aspirantów będzie organizowany nie rzadziej niż raz w roku, każdorazowo w oparciu o informację przygotowaną przez Komisję Sędziów Konkursowych ZG PZF w porozumieniu z Głównym Kolegium Sędziów, a zatwierdzoną przez Prezydium ZG PZF.

Uchwała Nr 65/XIII/84/Pr z dnia 16.12.1984 r. o wpisaniu do rejestru sędziów konkursowych (jurorów) PZF.

Po wszechstronnej analizie wniosków i materiałów przedłożonych przez zarządy okręgów PZF za pośrednictwem GKS oraz wniosków GKS i z własnej inicjatywy Prezydium ZG PZF w oparciu o „Regulamin Sędziów Konkursowych PZF” z dnia 27.11.1983 roku:

1. Zgodnie z § 1 ust. 1 § 2 ust. 2 oraz § 4 ust. 1 lit. a i lit. b nadaje uprawnienia sędziów konkursowych klasy I niżej wymienionym:
 - a) Jan Heffner — Okręg Opole
 - b) Kazimierz Paśko — Okręg Katowice
 - c) Lech Popielewski — Okręg Toruń
2. Zgodnie z § 1 ust. 1, § 2 ust. 2 oraz § 4 ust. 1 lit. c nadaje uprawnienia sędziów konkursowych Klasy I:
 - a) Henryk Białek — Okręg Warszawa
3. Zgodnie z § 1 ust. 1, § 2 ust. 3 oraz § 4 ust. 1 lit. a i lit. b nadaje uprawnienia sędziów konkursowych klasy II niżej wymienionym:
 - a) Leopold Baran — Okręg Bielsko-Biała
 - b) Józef Bartowski — Okręg Bydgoszcz
 - c) Alojzy Burczyk — Okręg Katowice
 - d) Stanisław Gawron — Okręg Rzeszów
 - e) Marian Gaura — Okręg Bydgoszcz (filumenistyka)
 - f) Stanisław Głowiński — Okręg Warszawa
 - g) Jerzy Gruszczyński — Okręg Warszawa
 - h) Antoni Kurczyński — Okręg Warszawa
 - i) Adam Janikowski — Okręg Kraków
 - j) Bronisław Jasicki — Okręg Poznań
 - k) Henryk Lamparski — Okręg Katowice
 - l) Ludwik Malendowicz — Okręg Poznań
 - ł) Wojciech Sobocki — Okręg Rzeszów
 - m) Lesław Schmutz — Okręg Rzeszów
4. Zgodnie z § 1 ust. 1, § 2 ust. 3 oraz § 4 ust. 1 lit. c nadaje uprawnienia sędziów konkursowych klasy II niżej wymienionym:
 - a) Jerzy Parfiniewicz — Okręg Warszawa
 - b) Stanisław Sadowski — Okręg Łódź
5. Zgodnie z § 1 ust. 1, § 2 ust. 4 oraz § 4 ust. 1 lit. a i lit. b nadaje uprawnienia sędziów konkursowych klasy III niżej wymienionym:
 - a) Władysław Kraska — Okręg Warszawa
 - b) Zbigniew Kruszczyński — Okręg Bydgoszcz
 - c) Marian Libionka — Okręg Bielsko-Biała (filumenistyka)
 - d) Józef Zieliński — Okręg Toruń

Uchwała Nr 66/XIII/84/Pr z dnia 16.12.1984 r. o wprowadzeniu zmian do „Regulaminu Ekspertów Polskiego Związku Filatelistów”.

Na wniosek Komisji Ekspertów i Zwalczania Fałszerstw, Prezydium ZG PZF wprowadza zmiany do:

1. Regulaminu Ekspertów PZF z dnia 18 maja 1980 r., a mianowicie: dotychczasowe brzmienie treści ust. 1 litery a i litery b § 5 zastępuje się treścią o brzmieniu:
 1. Prezydium ZG PZF przed podjęciem decyzji:
 - a) może zażądać od wnioskodawcy uzupełnienia wniosku lub jego merytorycznego dodatkowego uzasadnienia albo uzupełnienia opinii przez Zarząd Okręgu PZF;
 - b) powołuje komisję ekspertów z danej dziedziny, także z innych krajów, dla przeprowadzenia egzaminu z kandydatem na eksperta lub ubiegającego się o poszerzenie zakresu uprawnień.
2. Instrukcji badań i gwarantowania obiektów filatelistycznych przez ekspertów PZF, stanowiącej integralną część „Regulaminu”, o którym mowa w pkt. 1 niniejszej uchwały, a mianowicie:
 - 1) w części I — „Zasady zlecania badań i prowadzenia badań w pkt. 12: wyrazy: „nie przekracza 50,— zł, ale mogą” zmienia się wyrazami: „nie przekracza 10 pkt. kat. Michla, ale mogą”;
 - 2) w części II — „Zasady umieszczania znaków gwarancyjnych”
 - a) w pkt. 4 wyrazy: „znaczki pocztowe na wycinkach, o ile” zamienia się wyrazami: „znaczki pocztowe na wycinkach i całościach, o ile”;
 - b) w pkt. 6 wielkości: „o długości 5 mm i wysokości 3 mm”, zmienia się odpowiednio na wielkości: „o długości 3 mm i wysokości 2 mm”;

- c) w pkt. 9 wielkość: „o średnicy 4 mm” zmienia się na wielkość: „o średnicy 2 mm”;
 - d) w pkt. 10 wielkość: „o wym. 3×3 mm” zmienia się na wielkość: „o wym. 2×2 mm”;
 - e) w pkt. 12 wielkości: „wysokości 4 mm i długości 12 mm” zmienia się odpowiednio na wielkości: „wysokości 2 mm i długości 11 mm”;
 - f) w pkt. 13 wielkość: „o średnicy 4 mm” zmienia się na wielkość: „o średnicy 2 mm”;
 - g) w pkt. 14 wielkości: „wysokości 4 mm i długości 6 mm” zmienia się odpowiednio na wielkości: „wysokości 2 mm i długości 3 mm”.
3. W załączniku Nr 3 do Instrukcji (p. 13) wymienionej w pkt. 2 niniejszej uchwały, a mianowicie: w pkt. 3 kwotę 50,— zł zastępuje się kwotą 200,— zł. Postanowienia uchwały wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia podpisania.

(AK)

WAŻNIEJSZE DECYZJE PREZYDIUM ZG PZF.

podjęte dnia 16.12.1984 r.

1. Wystąpiono do zarządów okręgu, które otrzymały nowy katalog Michla (1985) by katalog z roku ubiegłego (1984) zwróciły do ZG PZF, celem przekazania zarządom okręgów, które od dłuższego czasu nie otrzymują żadnych zagranicznych katalogów.
2. Postanowiono wystąpić do organizatora wystawy filatelistycznej „Mophila 85” z wnioskiem o przyjęcie do klasy pozakonkursowej kompletu wydawnictw wystawy filatelistycznej „Nowości Poczty Świata — Bydgoszcz 84” zawierającego: katalog, medal pamiątkowy, kartkę pocztową, odbitki datowników i druki dyplomów.
3. Zatwierdzono przedłożony przez Komisję Ekspertów i Zwalczenia Falszerstw projekt „Karty szkolenia kandydata na eksperta PZF — wniosek o poszerzenie uprawnień eksperta”. W dokumencie tym przewidziano wpisy dotyczące m.in.:
— posiadanych własnych publikacji badawczych z obranego działu filatelistyki (ubiegającego się o uprawnienia lub o ich poszerzenie);
— wykazu posiadanych urządzeń i materiałów badawczych oraz porównawczych niezbędnych do wykonywania ekspertyzy;
— opinii macierzystego zarządu okręgu PZF;
— uczestniczenia w instruktażach organizowanych przez Komisję Ekspertów i Zwalczenia Falszerstw ZG PZF.
4. Zobowiązano Komisję Młodzieżową ZG PZF do przygotowania projektu ujednoliconych zasad wykorzystywania i rozliczania wydawanych walorów filatelistycznych otrzymywanych dla MKF w postaci daru Ministra Łączności.
5. Upoważniono Zarząd Okręgu PZF w Gdańsku do powołania Komitetu Organizacyjnego (pod przewodnictwem kol. L. Węgrzyna) centralnych obchodów jubileuszu „35-lecia PZF”.
6. Postanowiono wystąpić do Ministra Łączności z prośbą o rozpatrzenie możliwości wprowadzenia emisji (o ograniczonym nakładzie) bloczka (arkusika) na bazie emisji znaczków pocztowych „40-tej rocznicy odzyskania Ziemi Zachodnich i Północnych” — z okazji jubileuszu „35-lecia PZF” przypadającego w 1985 roku.
7. Ustalono termin następnego plenarnego posiedzenia Prezydium ZG PZF na 19—20.01.1985 roku przyjmując, iż wiodącymi tematami obrad będą sprawy:
 - a) badawcze polskich znaków pocztowych;
 - b) organizacyjne.

STANOWISKO ZARZĄDU GŁÓWNEGO PZF

W sprawie: Zaopatrzenia członków PZF w walory i materiały oraz pomoce filatelistyczne; handel filatelistyczny

W sprawozdaniu z działalności Polskiego Związku Filatelistów w latach 1978—1981 przekazanym Delegatom PZF na XIII Walny Zjazd, obradujący w dniach 20—22.11.1981 r. w Katowicach, w części dotyczącej zaopatrzenia filatelistycznego

stwierdzono: „Rozwój filatelistyki, jej istnienie i funkcjonowanie łączy się nie tylko ze znaczkami, chociaż są one podstawą. Niezbędne są inne materiały i przybory, jak literatura, katalogi, karty albumowe, hawidy, pincety, lupy, ząbkomierze itp. itd. Bez tych urządzeń trudno jest w dłuższej perspektywie mówić o podstawowej działalności Związku w sferze propagandowej. Jest to stwierdzenie budzące niepokój, ale wynikające z oceny obecnej rzeczywistości. Prezydium ZG PZF podjęło wstępne rozmowy z Przedsiębiorstwem Filatelistycznym aby w przypadku uzyskania jakichkolwiek dostaw kart, hawidów itp. pierwszeństwo ich nabycia mieli członkowie PZF. Nie można jednak wiązać z takim rozwiązaniem dużych nadziei ze względu na ograniczenia produkcji w zakładach wytwórczych.

Również niepomysłnie kształtują się prognozy w zaopatrzeniu w literaturę zagraniczną i znaczki państw kapitalistycznych. Przewidywania te oparte są na ogólnej polityce gospodarczej, zmierzającej do maksymalnego ograniczenia importu artykułów niekonsumpcyjnych. Potwierdzeniem tego jest również pismo CHZ „Ars Polona” skierowane w połowie 1981 roku do Zarządu Głównego, informujące o zaniechaniu aż do odwołania sprowadzania znaczków z drugiego obszaru płatniczego, z wyjątkiem Włoch i Watykanu. Drastycznie też ograniczono import katalogów Michla, Yverta i innych.

Plenum Zarządu Głównego podjęło w lipcu 1981 roku uchwałę, w której wyrażone zostało stanowisko Związku odnośnie tych decyzji, a także wskazano na skutki, jakie może ona pociągnąć. Tekst uchwały Prezydium przesłano do Ministra Finansów, prezesa RSW „Prasa—Książka—Ruch” oraz do Ministra Łączności. Otrzymane odpowiedzi są dla Związku negatywne.

Przedstawiona wybitnie niekorzystna sytuacja — stwierdzono dalej w sprawozdaniu — powoduje, że Związek z większą uwagą będzie musiał podjąć problem rozwoju bezpośredniej wymiany, która może zapewnić dopływ znaczków i innych materiałów filatelistycznych. Na możliwości wykorzystywania wymiany wskazują także adresaci uchwały Plenum ZG PZF”.

Sprawom tym poświęcono również sporo uwagi w trakcie dyskusji zjazdowej, co nie pozostało bez wpływu na końcową redakcję uchwały XIII Zjazdu. W jej I dziale, określającym naczelne problemy, które należy wysunąć na czoło działalności Związku w latach 1982—1985, w punkcie 6 odnotowano konieczność współpracy z RSW „Prasa—Książka—Ruch” w zakresie szeroko pojętej bazy materialnej (zbiorowej i indywidualnej) członków Związku, szczególnie w zakresie zaopatrzenia w walory i pomoce filatelistyczne oraz literaturę. W dziale II w punkcie 6 wspomnianej uchwały postanowiono m.in. opracować wieloletni plan wydawnictw filatelistycznych z pierwszoplanowym uwzględnieniem encyklopedii filatelistycznej i materiałów szkoleniowych, a także literatury szkoleniowej dla młodych filatelistów, brak której jest jednym z hamulców rozwoju filatelistyki wśród młodzieży. Punkt 8 zobowiązywał do powołania komisji do spraw abonamentu i pomocy filatelistycznych, punkt 14 do podjęcia działań zmierzających do utworzenia Spółdzielni Filatelistycznej, punkt 15 do opracowania, w porozumieniu z Przedsiębiorstwem Filatelistycznym RSW „Prasa—Książka—Ruch” zasad katalogowania wszystkich rodzajów znaczków pocztowych ziem polskich w celu najbardziej efektywnego i przejrzystego wydawania katalogów.

Po drobnych korektach i uzupełnieniach sformułowania te można by w zasadzie poŹnownie umieścić w sprawozdaniu na XIV Zjazd PZF oraz w nowej uchwale zjazdowej, albowiem w sprawach tych nie odnotowaliśmy w upływającej kadencji znaczących, dostrzegalnych postępów. Trudno jednak obarczyć winą za taki a nie inny stan Zarząd Główny i jego Prezydium w sytuacji, gdy jesteśmy wyłącznie partnerami różnych organizacji skupiających w swych rękach całokształt zaopatrzenia członków Związku w walory i materiały oraz pomoce filatelistyczne oraz decydujących o polityce wydawniczej.

Mimo tych trudności Prezydium Zarządu Głównego, po kilkunastomiesięcznych pertraktacjach z Ministerstwem Łączności, Handlu Zagranicznego i Głównym Urzędem Cel, wbrew licznym przeszkodom ze strony niektórych instytucji doprowadziło do zmiany Regulaminu Wymiany Zagranicznej. Wprawdzie nie zadowala on jeszcze w pełni wszystkich członków naszego Związku, niemniej jest krokiem naprzód, umożliwiającym członkom pozyskiwanie za polskie znaki pocztowe nie tylko znaków pocztowych innych krajów, lecz także materiałów i pomocy filatelistycznych, w tym także literatury. Rzecz w tym, aby z tej formy, co by nie powiedzieć korzystnej w obecnych warunkach ekonomicznych kraju, korzystać chciało jak najwięcej członków naszego Związku.

Na plenarnym posiedzeniu Zarządu Głównego w marcu 1983 roku w Lublinie opracowano i zatwierdzono wieloletni plan wydawnictw filatelistycznych. To szczęście, że pomyślnie przebiegają prace związane z wydaniem encyklopedii filatelistycznej, bo inne pozycje, zarówno fachowe jak i popularne oraz szkoleniowe pozostają w zasadzie w okręgu pobożnych życzeń. Nic nie słysząc także o losach cennej inicjatywy dwutygodnika „Filatelista” dotyczącej swego rodzaju biblioteczki fachowej i o wielu innych pozycjach. Czy tylko brak autorów i niechęć niektórych wydawnictw są główną przeszkodą w dostarczeniu filatelistom takich pozycji literatury, na które od lat czekają? Warto by sobie na to pytanie szczerze odpowiedzieć.

Jak wiadomo, zgodnie z uchwałą XIII Zjazdu miała zostać powołana komisja do spraw abonamentu i pomocy filatelistycznych. Komisji takiej nie powołano. Z inicjatywy prezesa Zarządu Głównego, kol. Henryka Białka powołano 8 zespołów problemowych, w tym zespół VII do spraw handlu i zaopatrzenia członków Związku w niezbędne pomoce filatelistyczne. Z ramienia Prezydium Zarządu Głównego jego opiekunem jest kol. Karol Strug. Z przykrością należy stwierdzić, że jedynym konkretnym w cudzysłowie osiągnięciem tego zespołu jest skreślenie z uchwały zjazdu przez uczestników Konferencji Sprawozdawczej Delegatów XIII kadencji PZF w Toruniu punktu 14 tej uchwały, stwierdzającego konieczność podjęcia działań zmierzających do utworzenia Spółdzielni Filatelistycznej. Okazało się bowiem, że w świetle obowiązujących w naszym kraju ustaw, Polski Związek Filatelistów nie może być właścicielem takiej Spółdzielni. Mogą ją natomiast założyć poszczególne osoby fizyczne, członkowie Związku. Niestety, takich chętnych nie znaleziono i nie ma ich po dzień dzisiejszy. Szkoda, że pomysłodawca tego projektu, z aplauzem przyjętego na XIII Zjeździe, nie przeanalizował przedtem możliwości powstania takiej spółdzielni. Uniknęlibyśmy straty czasu i pustosłowa podniecającej emocje.

Poszukiwanie właściwych form współpracy z handlem filatelistycznym do poprawienia zaopatrzenia członków Związku w materiały i przybory filatelistyczne określone zostało w harmonogramie realizacji Programu działalności Polskiego Związku Filatelistów w latach 1982—1985 jako zadanie stałe. Przy czym I etap realizacji przypadł na IV kwartał 1982 roku. Sprawy te stanowiły przedmiot obrad zespołu VII i przekazane zostały do decyzji roboczego Prezydium. W okresie obecnej kadencji zespół VII czterokrotnie podejmował na swych posiedzeniach tę tematykę, lecz nie został oficjalnie poinformowany przez robocze Prezydium, które z przedstawionych propozycji zostały przyjęte do realizacji i kto ewentualnie z zespołu VII ma zająć się ich realizacją. Jedynie na plenarnym posiedzeniu Prezydium ZG zespół zobowiązany został do opracowania i przedstawienia do dyskusji Regulaminu zebrań wymiennych w kołach PZF. Przedstawione przez zespół sprawy zostały kompleksowo omówione dopiero na ostatnim w 1984 roku plenarnym posiedzeniu Zarządu Głównego.

Z wielorakich niedoborów różnych materiałów i pomocy filatelistycznych w pełni zaspokojone zostało zapotrzebowanie na koszulki ochronne kart wystawowych.

Rozpatrując sprawę zaopatrzenia członków PZF w walory i materiały oraz pomoce filatelistyczne, celowym będzie zapoznanie się z aktualną sytuacją istniejącą w tym względzie w Przedsiębiorstwie Filatelistycznym RSW „Prasa—Książka—Ruch”.

Z informacji uzyskanych od zastępcy dyrektora tego przedsiębiorstwa mgr Roberta Dębskiego wynika m.in., że w zakresie towarów z importu nie należy spodziewać się zmian na lepsze. Z drugiego boszaru płatniczego Przedsiębiorstwo Filatelistyczne może otrzymać jedynie katalogi zagraniczne w ilościach pozwalających zaspokoić potrzeby własne oraz na odsprzedaż Zarządowi Głównemu PZF 10—12 kompletów. Również import z krajów socjalistycznych będzie na poziomie roku bieżącego i lat ubiegłych. Dotyczy to zarówno nowości znaczków sprzedawanych w ramach abonamentu, jak i przyborów filatelistycznych importowanych z NRD. Według zapewnień PF wprowadzono zasadę priorytetu dla PZF, stawiając do naszej dyspozycji całe partie schwytek (rodzaj hawidów). W razie potrzeby, co należy jasno i wyraźnie sprecyzować, PF wyraża gotowość podobnego postępowania z innymi asortymentami, np. podlegkami czy okładkami sprężynowymi i odpowiadającymi im kartami klaserowymi.

W zakresie abonamentu znaczków pocztowych PRL nie nastąpią zmiany. Abonament ten będzie realizowany na znanych zasadach. Zaniepokojenie filatelistów i PF budzą jednak duże nakłady znaczków. Dwa miliony nakładu tematycznej serii np. Powojniki lub 1,7 tys. bloków np. Los Angeles, przy potrzebach abonamentowych w PF i na poczcie około 1 miliona jednostek, nie rokuje dla filatelistyki nic pomyślnego, tym bardziej, że przypada na okres odczuwalnego już spadku zaintereso-

wania filatelistyką. Maleją zakupy w sklepach, rosną zapasy w magazynach. Walory do niedawna rozchwytywane, nie budzą teraz dużego zainteresowania. Składa się na to wiele przyczyn, ale niedobrze, żeby nienajlepszą już koniunkturę pogłębiały czynniki subiektywne, zależne od polityki emisyjnej resortu i fiskalnej Ministerstwa Finansów.

Przedmiotem ciągłego narzekania filatelistów jest sprawa trudności w nabyciu klaserów. Podstawowym ich producentem są Zakłady w Rudzie Śląskiej. Produkcja one od lat rocznie około 160 tysięcy sztuk klaserów, a więc ujmując rzecz statystycznie, każdy filatelista zrzeszony w PZF ma szansę nabycia jednego klasera raz na dwa lata. A przecież oprócz prawie 314 tysięcy zarejestrowanych na dzień 30 czerwca 1984 r. członków i uczestników PZF, znaczki pocztowe zbiera i pragnie gromadzić je w klaserach przynajmniej drugie tyle niezrzeszonych filatelistów. We wspomnianych zakładach nie można liczyć na zwiększenie tej produkcji bez rozbudowy zakładu. Przez wiele lat trudno było Przedsiębiorstwu Filatelistycznemu znaleźć innych producentów klaserów, by zaspokoić niedobory w zaopatrzeniu rynku. Starania te przyniosły dopiero w roku bieżącym pewne efekty, bo do sklepów zaczęły docierać także pierwsze partie klaserów produkowanych w Łódzkiej Spółdzielni „Introplast”. Do tej pory spółdzielnia ta produkowała właśnie tylko na eksport.

Przedsiębiorstwo Filatelistyczne nawiązało w roku bieżącym kontakty z innymi potencjalnymi producentami klaserów, ale za wcześnie dziś mówić, jakie będą tego efekty w poprawie zaopatrzenia. PF zapewnia, że będzie mogło na ten temat powiedzieć coś konkretnego dopiero pod koniec I kwartału 1985 roku.

Zupełnie oddzielnym tematem są klasery jubileuszowe. Producent — Wrocławska Spółdzielnia „Introdruk” — wycofała się z ich produkcji. Nikt inny nie chciał podjąć się tej produkcji, bo jest ona skomplikowana w porównaniu z tradycyjnymi klaserami i wymaga znacznych powierzchni na składowanie poszczególnych kart. Produkcję klaserów konwencjonalnych można dowolnie operować kartami klaserowymi, natomiast przy klaserach jubileuszowych trzeba na wstępie zgromadzić karty klaserowe do całego nakładu. W sytuacji wydawało się beznadziejnej znaleziono jednak częściowe rozwiązanie. Zakłady w Rudzie Śląskiej, organizacyjnie podległe RSW „Prasa—Książka—Ruch” zobowiązały się do produkcji klaserów jubileuszowych. W tej sytuacji XIV tom klasera jubileuszowego zostanie wydany, jednak PF nie może zagwarantować, kiedy dokładnie trafi on do sprzedaży. Prawdopodobnie pierwsza partia w nakładzie 10 tys. sztuk gotowa będzie w I półroczu 1985 roku, następna później.

Od szeregu lat występują też kłopoty z nabyciem kart wystawowych. Ich producent Krajowa Agencja Wydawnicza nie dysponowała odpowiednim papierem, a import, z braku środków dewizowych, stał się niemożliwy. Sytuacja powinna ulec zmianie jeszcze pod koniec 1984 roku. KAW ma wykonać 15 tys. opakowań po 50 sztuk każde, dobrych jakościowo kart. Jeśli KAW spełni tę obietnicę, wówczas sytuacja w tym zakresie powinna ulec radykalnej poprawie, bo na kartach tych można by opracować 9.375 zbiorów wystawowych po 5 ram 16-kartkowych. Życzyć by sobie jedynie należało, aby przynajmniej połowa z zapowiadanej ilości kart wystawowych przeznaczona została na opracowanie nowych zbiorów wystawowych.

Od 1980 roku do sklepów trafia rocznie średnio 30 tys. pincet metalowych i plastikowych, 20 tys. jakościowo dobrych pincet rocznie produkuje Fabryka Narzędzi Medycznych w Rudnikach koło Częstochowy, a 10 tys. sztuk rocznie stanowi produkcja z rzemiosła. Można zatem stwierdzić, że w zakresie pincet nie odczuwa się niedoborów, tym bardziej, że pincety metalowej nie kupuje się co roku.

Dobra jest sytuacja w zakresie zaopatrzenia w lupy popularne. Głównym producentem ich jest Spółdzielnia Rzemieślnicza „Warta” w Poznaniu. Do roku 1983 dostarczała ona regularnie dwa rodzaje lup, obecnie w cenie po 46 i 48 zł, po 20 tys. sztuk każdego rodzaju rocznie. Ponieważ rynek zaczął odczuwać przesyt na tego rodzaju lupy, to w roku 1984 i na lata następne PF obniżyło zamówienie o 50%. Drugim producentem lup popularnych jest Spółdzielnia Rzemieślnicza Introligatorów i Innych Rzemiosł w Krakowie. Jej produkcja nie jest już tak regularna. Bywają długie przerwy w dostawach. W 1984 roku handel otrzymał z tej spółdzielni niewiele ponad 3 tys. lup. Są to lupy typu aplanat w cenie 173 zł za sztukę i trzykrotnie powiększające lupy w cenie po 159 zł.

Przez wiele lat brakowało w handlu dobrej jakości lup o dość dużej płaszczyźnie części optycznej. Sytuacja w tym względzie uległa poprawie, albowiem nawiązano kontakt z Polskimi Zakładami Optycznymi. Handel zaczął otrzymywać lupy

z rączką, trzykrotnie powiększające, w cenie 250 zł za sztukę oraz pięciokrotnie powiększające lupy z rączką w cenie 150 zł za sztukę. W 1984 roku handel otrzymał 14 tys. takich lup i otrzymywać je będzie również w latach następnych.

Problemem, który szczególnie interesuje filatelistów są katalogi i cenniki znaczków pocztowych. Jak wiadomo w roku 1984 miał się ukazać katalog specjalizowany. PF było zdecydowanie przeciwne tej koncepcji KAW. Kilkakrotnie mniejszy katalog popularny nigdy nie mógł ukazać się w przyzwoitym terminie. Jakże więc mogły być rokowania dla katalogu specjalizowanego? Zdaniem PF przede wszystkim powinny być preferowane potrzeby olbrzymiej rzeszy przeciętnych filatelistów, a ludzie reprezentujący rzeczywiście wysoki poziom wiedzy i zbiorów powinni jeszcze poczekać na satysfakcjonujący ich katalog. Podobnego zdania są również niektórzy członkowie ZG PZF. Krajowa Agencja Wydawnicza, zaskaniąca się zobowiązaniami podjętymi wobec filatelistów, postanowiła realizować swoje zamiary. Skutek jest wprost fatalny. Dziś nikt nie może dowiedzieć się oficjalnie o terminie wydania tej pozycji. Pierwsze dwie części (odpowiednik pierwszego tomu z pierwszego wydania) miały być ukończone do grudnia 1984 r. Natomiast o następnych dwóch (odpowiednik drugiego tomu) nic konkretnego nie wiadomo. Zdaniem KAW, terminowe ukazywanie się katalogu popularnego jest niemożliwe w jego obecnej postaci. Musi on ulec znacznemu skróceniu. KAW proponuje, aby na rok 1985 wydany został całkiem inny katalog. Obejmowałby on znaczki opłaty Polski międzywojennej i PRL, znaczki urzędowe i dopłaty. Zakres ich obecności w katalogu byłby taki sam, jak w obecnym katalogu popularnym, jednak ilustracje dotyczyłyby wszystkich znaczków zawartych w katalogu, a nie tylko niektórych z nich. Katalog zawierałby również wykaz numerów i cen całostek. Taka wersja katalogu gwarantowałaby — zdaniem KAW — terminowe jego ukazywanie się na rynku.

Do edycji cennika znaczków zagranicznych 1984 wydany zostanie suplement. Nie podejmujemy tutaj tematu wyceny zawartych w katalogach walorów filatelistycznych, zasad jakimi kierują się autorzy katalogów przy ustalaniu cen, albowiem są to sprawy wymagające odmiennego potraktowania i oficjalnego wyjaśnienia przez kompetentne osoby i władze. Ustalając ceny na polskie walory filatelistyczne, PF powinno jednak dysponować tymi walorami w wolnej sprzedaży. Wszyscy jednak wiemy, że tak nie jest, gdyż wielu walorów PF nie posiada i nie skupuje, na co zresztą mają wpływ różne czynniki, niezależne li tylko od samego Przedsiębiorstwa.

Bez skupu i komisowej sprzedaży walorów filatelistycznych trudno mówić o właściwym rozwoju filatelistyki. Dla wielu jest to zwykła lokata pieniędzy i nic więcej, dla tysięcy jest filatelistyka zamiłowaniem hobbystycznym. Zdaniem PF ostatnie lata nie przyniosły większej presji klientów na tę formę działalności. Nie odnotowano także wyraźnego zahamowania skupu i komis. Działalność komisową prowadzi łącznie 82 sklepy. Skupem znaczków polskich zajmuje się 66 sklepów, a zagranicznych 55 sklepów. W większości sklepów te formy działalności nakładają się na siebie. Naturalne jest, że sklepy rozpoczynają od działalności komisowej, następnie otrzymują prawo do prowadzenia skupu znaczków zagranicznych. We wspomnianych sklepach wartość skupionych walorów filatelistycznych wyniosła: w roku 1980 — 24.321, w roku 1981 — 20.069, w roku 1982 — 20.873, w roku 1983 — 37.062 i w I półroczu 1984 — 21.111 tys. złotych. W tych samych latach wartość sprzedanego komisowo wyniosła: 12.982, 15.091, 19.208, 29.856 i 13.326 tys. złotych. Z danych tych wynika, że rokrocznie wzrastała wartość skupionych walorów filatelistycznych i wartość sprzedanego komisowo.

Duże emocje, niejasności i wątpliwości wywołuje w szeregach członków PF sprawa działalności skupu i komisowo wobec aktualnych przepisów podatkowych. Sprawa ta na przykładzie Warszawy wygląda następująco: Oddział Dzielnicowy Śródmieście Stołecznego Przedsiębiorstwa Upowszechnienia Prasy i Książki, któremu podlegają wszystkie warszawskie sklepy filatelistyczne, pismem z dnia 2 stycznia 1984 r. zobowiązał je do pobierania od komitentów oświadczeń o spełnieniu warunków zwolnienia od podatku obrotowego i dochodowego za sprzedane przez nich towary pochodzenia zagranicznego, a także potrącania przedpłat przy sprzedaży przekraczającej kwotę 120 tys. złotych i wypełniania druku informacji „Przedpłata na podatki obrotowy i dochodowy” w każdym przypadku jednorazowej sprzedaży walorów filatelistycznych w kwocie przewyższającej 10 tys. złotych. Jako podstawę prawną swojej decyzji Oddział przyjmuje Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 29 czerwca 1981 roku w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o zobowiązaniach podatkowych oraz Rozporządzenie Ministra Finansów z 29 lipca 1983 roku (Dz. U. nr 43/83 w sprawie podatków obrotowego i dochodowego).

Przed wejściem w życie tych aktów prawnych sklepy filatelistyczne prowadzące skup i komis były zwolnione od obowiązku pobierania przedpłat na podatki i sporządzania informacji podatkowych. Takie postępowanie opierało się na stanowisku Ministra Finansów zawartym w piśmie okólnym z dnia 29 lipca 1968 r. (Dz. U. Min. Fin. nr 10 z 31.08.1968, poz. 20), które stwierdzało m.in. „...nie uważa się za świadczenia zawodowe świadczeń polegających na wymianie lub sprzedaży przez filatelistów znaczków filatelistycznych, dokonywanej w celu kompletowania własnych zbiorów oraz na sprzedaży przez nich własnych zbiorów w całości lub w części... Natomiast — mimo nie potrącania przedpłat przez PF — podlegają opodatkowaniu przychody osiągnięte ze sprzedaży znaczków przez te osoby, co do których całokształt okoliczności wskazuje, że sprzedają znaczków trudnią się zawodowo”.

Według opinii radcy prawnego PF decyzja Oddziału Dzielnicowego Śródmieście PUPiK nie jest właściwa. Wprawdzie w obecnej regulacji prawnej nie mówi się wręcz o sprzedaży znaczków filatelistycznych, to jednak analogie z innymi artykułami pozwalają uważać, że taka sprzedaż, nie uprawiana zawodowo, nie rodzi obowiązku podatkowego. W tej sytuacji PF zwróciło się 7 marca 1984 r. do Zarządu Głównego RSW „Prasa—Książka—Ruch” z prośbą o wystąpienie do Ministra Finansów o wydanie wyjaśnienia dotyczącego sytuacji osób fizycznych sprzedających w sklepach filatelistycznych walory filatelistyczne. Zarząd Główny RSW „Prasa—Książka—Ruch” podzielił tę opinię i pismem z dnia 6 kwietnia 1984 r. wystąpił do Ministra Finansów z prośbą o zajęcie stanowiska w tej sprawie. Niestety, odpowiedzi jeszcze nie ma.

Jak sprawy te potoczą się dalej trudno powiedzieć. Pewne jest tylko to, że w przypadku podtrzymania decyzji o pobieraniu przedpłat podatkowych przez sklepy filatelistyczne, nastąpi zanik skupu, szczególnie tych walorów, których brak rynek filatelistyczny odczuwa dotkliwie. Oto przeszkoda w rozwoju filatelistyki, przez którą trudno jest przebrnąć o własnych siłach również Przedsiębiorstwu Filatelistycznemu.

Wnioski

1. Zorganizować przed XIV Walnym Zjazdem Delegatów PZF, możliwie w I kwartale 1985 roku, spotkanie Prezydium z przedstawicielami kierownictw: Ministerstwa Łączności, PF, Ars-Polona i KAW. Przed spotkaniem doręczyć zainteresowanym wykaz problemów PZF związanych z handlem filatelistycznym, tj. zaopatrzeniem członków Związku w walory i materiały filatelistyczne oraz pomoce filatelistyczne.
2. Przeanalizować na Prezydium ZG PZF stopień realizacji uchwały dotyczącej wydawnictw popularnych, szkoleniowych i fachowych, w razie konieczności dokonać zmian w planie wydawniczym.
3. Śledzić wyjaśnienie Ministerstwa Finansów w sprawie opodatkowania sprzedawanych w sklepach filatelistycznych przez członków Związku walorów filatelistycznych.

CENTRALNY PLAN WYSTAW I IMPREZ PZF na 1985 rok

I. Wystawy konkursowe krajowe stopnia II

1. „Szli na Zachód Osadnicy” — organizowana w ramach obchodów 40-lecia powrotu do Macierzy Ziemi Zachodnich i Północnych, 30.04—10.05.1985 r. Organizator: Zarząd Okręgu PZF we Wrocławiu, ul. Świdnicka 39, tel. 31-687.
2. „40 rocznica zwycięstwa nad hitlerowskim faszyzmem” — maj 1985 r. Organizator: Zarząd Okręgu PZF w Olsztynie, ul. Rataja 58/6, tel. 69-321.
3. „35-lecie PZF”. Tematyka wystawy: imprezy, Dzień Znaczka, Tydzień pisania listów, biografia Okręgów PZF itp. — wrzesień 1985 r. Organizator: Zarząd Okręgu PZF w Gdańsku, ul. Straganiarska 28/30, tel. 31-63-52.
4. „Okres przedznaczkowy”. Zbiory okresu przedznaczkowego oraz zbiory generalne, badawcze i specjalizowane. Listopad 1985 r. Organizator: Zarząd Okręgu PZF w Krakowie, ul. Floriańska 11, tel. 22-27-41.

II. Wystawy konkursowo-bilateralne stopnia II

1. „Bułgaria — Polska”. Trgawiszczce 1—10 kwietnia 1985 r. Udział 15—18 eksponatów, w tym: 5 tradycyjnych, 10 tematycznych, 3—5 młodzieżowych. Dwóch delegatów, w tym jeden juror.
2. „Rumunia — Polska”. Iassy, maj/czerwiec 1985 r. Udział 15—20 eksponatów oraz trzech delegatów, w tym jeden juror. Komisarz krajowy — Antoni Kurczyński, Zarząd Główny PZF, Warszawa, Rynek St. Miasta 14, tel. 31-70-08.
3. „CSRS — PRL” Bogumin, wrzesień 1985 r. Udział 15 eksponatów. Dwóch delegatów, w tym jeden juror.
4. „NRD — PRL”, Berlin, listopad 1985 r. Udział 15 eksponatów. Dwóch delegatów, w tym jeden juror.
5. „Polska — Szkocja”. Łódź, wrzesień 1985 r. Udział 15—20 eksponatów.

III. Udział PZF w wystawach zagranicznych

1. SWF „Argentyna 85”. Tematyczna pod patronatem FIP. Buenos Aires, 20—29 lipca 1985 r. Udział 6—10 eksponatów tematycznych. Komisarz krajowy — Antoni Kurczyński, Zarząd Główny PZF, Warszawa, Rynek St. Miasta 14, tel. 31-70-08.
2. SWF „Italia 85”. Ogólna pod patronatem FIP. Rzym 25.10—3.11.1985 r. Udział 15—20 eksponatów. Jeden juror. Komisarz krajowy — Jerzy Parafiniewicz, Zarząd Główny PZF, Warszawa, Rynek St. Miasta 14, tel. 31-70-08.
3. SWF „Mophila 85”. Specjalizowana, materiał pocztowy z lat 1974—1983, pod auspicjami FIP. RFN, Hamburg, 11—15 września 1985 r. Udział 3—5 eksponatów.
4. MWF „Socphilex 85”. Historia Poczty. NRD, Berlin, sierpień/wrzesień 1985 r. Udział 10—12 eksponatów. Dwóch delegatów, w tym jeden juror.
5. MWF „Eurofilex 85”. Tematyczna. Węgry, Budapeszt, 14.10.—7.11.1985 r. Udział 3—5 eksponatów.
6. MWF „Gawrowo 85”. Humor i satyra. Bułgaria, Gawrowo, 23—30 maja 1985 r. Udział 2 eksponatów.
7. MWF „40 lat zwycięstwa nad faszyzmem”. ZSRR, Moskwa, 8—15 maja 1985 r. Udział 2 eksponatów. Jeden przedstawiciel.
8. „40-lecie wyzwolenia”. Tematyczna. CSRS, Praga, maj 1985 r. Udział 2 eksponatów.
9. „Muzyka 85”. NRD, Berlin. Udział 2 eksponatów.

IV. Imprezy i spotkania

1. 54 Kongres FIP — Włochy, Rzym, 22—24 października 1985 r.
2. Narada przedstawicieli związków filatelistów KDL. ZSRR, Moskwa, kwiecień/maj 1985 r.
3. Narada sekretarzy związków filatelistów KDL. NRD, Berlin, październik 1985 r.
4. III Narada przewodniczących Kół PZF. Kalisz, sierpień 1985 r.
5. 35 lat PZF. Gdańsk, 27—29 września 1985 r.
6. Konferencja Sprawozdawczo-Wyborcza Związków Filatelistów NRD. Berlin.
7. Międzynarodowy konkurs młodzieży. Bułgaria, Berkowice, 5—20 lipca 1985 r. Udział 8 młodych filatelistów i jeden opiekun.
8. Finał Maratonu młodzieży. Gdańsk, maj 1985 r.
9. Konferencja młodzieżowa FIP. Udział przedstawiciela Komisji Młodzieżowej FIP.
10. Podpisanie protokołów o współpracy z:
 - CSRS — Praga, kwiecień 1985 r.
 - Rumunią — Iassy, maj/czerwiec 1985 r. Udział trzech delegatów.
 - Bułgarią — Trgawiszczce, kwiecień 1985 r. Udział dwóch delegatów.

PODZIAŁ DATOWNIKÓW OKOLICZNOŚCIOWYCH na 1985 rok

1. Okręg PZF Białystok	— Wystawa Białystok—Wilno	— 1
	— Dni Bielska Podlaskiego	— 1
	— 50 lat zorganizowanej filatelistyki na Białostoczczyźnie	— 1
2. Okręg PZF Bielsko-Biała		— 1

3. Okręg PZF Bydgoszcz	— 1
4. Okręg PZF Częstochowa	— 1
5. Okręg PZF Gdańsk	— 1
	— 35-lecie PZF
	— Finał Maratonu młodzieżowego
	— 40 lat Marynarki Wojennej
6. Okręg PZF Gorzów Wlkp.	— 1
7. Okręg PZF Kalisz	— 1
8. Okręg PZF Katowice	— 1
	— III Narada przewodn. Kół PZF
	— Wystawa okręgowa w Łaziskach Górnych
	— Wystawa okręgowa w Gliwicach
	— Wystawa propagandowa w Chorzowie
	— Wystawa propagandowa w Bytomiu
	— Wystawa okręgowa w Starachowicach
9. Okręg PZF Kielce	— 1
10. Okręg PZF Koszalin	— 1
11. Okręg PZF Kraków	— 1
	— Kraków—Bratysława, Kraków
	— Wielkie Tyrnów
	— Kraków—Norymberga,
	— Kraków—Luksemburg
	— Przedfilatelistyka
12. Okręg PZF Lublin	— 1
13. Okręg PZF Łódź	— 1
14. Okręg PZF Olsztyn	— 1
	— Polska—Szkocja
	— 40 lat wyzwolenia Olsztyna
	— 40 lat zwycięstwa nad faszyzmem
15. Okręg PZF Opole Śl.	— 1
16. Okręg PZF Poznań	— 1
	— Poznań 1945—1985
	— Gnieźno 85
	— Poznań—Hannower
17. Okręg PZR Rzeszów	— 1
	— Przemyśl—Gorne,
	— Orzechowice—Graiowa
18. Okręg PZF Szczecin	— 1
	— 40 lat Poczty szczecińskiej
	— 40 lat wyzwolenia Szczecina
19. Okręg PZF Tarnów	— 1
20. Okręg PZF Toruń	— 1
21. Okręg PZF Wałbrzych	— 1
22. Okręg PZF Warszawa	— 1
	— 40-lecie wyzwolenia Warszawy
	— Płock 85
23. Okręg PZF Wrocław	— 1
	— 40-lecie powrotu do Macierzy
	— Ziemi Zachodnich i Północnych
24. Okręg PZF Zielona Góra	— 1
	— 40-lecie powrotu do Macierzy
	— Ziemi Zachodnich
	— Wiosna nad Odrą — Gubin
25. Komisja Wystaw ZG PZF	— 1
	— SWF „Argentyna 85”
	— SWF „Italia 85”
	— SWF „Mophila 85”
	— MWF „Socphilex 85”
	— MWF „Eurofilex 85”
26. Komisja Młodzieżowa ZG PZF	— 1
27. Prezydium ZG PZF	— 1
28. Rezerwa	— 1
Razem:	
50	

**OGŁOSZENIE JEDNOLITEGO TEKSTU REGULAMINU
EKSPERTÓW POLSKIEGO ZWIĄZKU FILATELISTÓW
zatwierdzonego uchwałą Prezydium ZG PZF
z dnia 18 maja 1980 r.**

Na podstawie decyzji Prezydium ZG PZF z dnia 16 grudnia 1984 roku w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu „Regulaminu Ekspertów PZF” zatwierdzonego uchwałą Prezydium ZG PZF z dnia 18 maja 1980 r., z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

1. Uchwałą Zarządu Głównego PZF Nr 14/XIII/82/Pl z dnia 20 czerwca 1982 roku.
2. Uchwałą Prezydium ZG PZF Nr 66/XIII/84/Pr z dnia 16 grudnia 1984 roku.
z zastosowaniem ciągłej numeracji oznaczeń — ogłasza się jednolity tekst „Regulaminu Ekspertów PZF”.

Uwaga: Zmiany w jednolitym tekście zostały wydrukowane ciemniejszym drukiem i oznaczone:

- jedną gwiazdką — wynikające z uchwały z 1982 roku,
- dwoma gwiazdkami — wynikające z uchwały z 1984 roku.

REGULAMIN EKSPERTÓW Polskiego Związku Filatelistów

W oparciu o statutowe zadania PZF w zakresie rozwoju filatelistyki i ochrony interesów członków PZF (§ 9 Statutu) oraz uchwały Nr 5/Pl/78 ZG PZF z dnia 19.02. 1978 r. — ustala się w niniejszym Regulaminie i stanowiącej integralną jego część Instrukcji z załącznikami — zasady działania ekspertów PZF, tryb ich powoływania i odwoływania oraz badania i gwarantowania obiektów filatelistycznych.

§ 1

1. Ekspertem, potwierdzającym autentyczność obiektu filatelistycznego, może być członek PZF wpisany do rejestru ekspertów w zakresie przyznawanych uprawnień przez Prezydium ZG PZF, jeżeli spełnia wymogi ustalone w § 3.
2. Rejestr ekspertów prowadzi biuro ZG PZF.
3. **Organem doradczo-konsultacyjnym i wykonawczym ZG PZF jest Komisja Ekspertów i Zwalczenia Falszerstw. Zakres działania Komisji określa Regulamin Komisji Problemowych ZG PZF*.**

§ 2

Eksperci PZF wykonują swoje zadania indywidualnie lub zespołowo. Do obowiązków eksperta należy:

1. Dokonywanie ekspertyz autentyczności obiektów filatelistycznych według zasad ustalonych w załączonej do Regulaminu Instrukcji badania i gwarantowania obiektów filatelistycznych przez ekspertów PZF.
2. Uczestniczenie w pracach Komisji Historyczno-Badawczej swojego Okręgu PZF, a w przypadku jej braku — w Komisji Historyczno-Badawczej innego Okręgu PZF.
3. Ujawnianie falszerstw obiektów filatelistycznych i publikowanie ostrzeżeń w prasie filatelistycznej.
4. Współpraca z kandydatami na ekspertów.
5. Stałe doskonalenie wiedzy w dziedzinie badawczej i współpraca z innymi ekspertami w zakresie wymiany doświadczeń i materiałów badawczych.
6. Współpraca z ekspertami innych krajów w celu zwalczania falszerstw obiektów filatelistycznych.
7. Współpraca z sądami PRL, Urzędami Ceł, Prokuratury oraz Przedsiębiorstwem Filatelistycznym w zakresie nie uszczuplającym praw ZG PZF oraz osobistych eksperta.

§ 3

Ekspertem może być członek PZF:

1. Cieszący się nienaganną opinią.
2. Wykazujący się dogłębną znajomością prac badawczych w obranej dziedzinie filatelistyki i posiadający niezbędne materiały lub zbiory badawczo-specjalistyczne oraz urządzenia pomocnicze do prowadzenia badań.
3. Wykaże się co najmniej dwuletnią pozytywną współpracą z innym ekspertem w danej dziedzinie filatelistyki: odstępstwo od tej zasady jest dopuszczalne, jeżeli w kraju nie ma eksperta w danej dziedzinie.
4. Biorący udział w pracach Komisji Historyczno-Badawczej lub w odpowiednim zespole specjalistycznym przez okres co najmniej dwóch lat.
5. Posiadający w dorobku własnym publikacje z badań nad znakami pocztowymi z obranego działu filatelistyki.

§ 4

1. Kandydaci na ekspertów składają w Zarządzie swego Okręgu PZF wnioski o wpis do rejestru ekspertów.
2. Zarządy Okręgów PZF, zgodnie z § 2 i 3 Regulaminu, po wszechstronnym rozpoznaniu wniosku i sprawdzeniu wszystkich okoliczności podanych w uzasadnieniu wniosku, przesyłają wniosek z opinią do Prezydium ZG PZF.

§ 5

1. Prezydium ZG PZF przed podjęciem decyzji:
 - a) może zażądać od wnioskodawcy uzupełnienia wniosku lub jego merytorycznego, dodatkowego uzasadnienia albo uzupełnienia opinii przez zarząd okręgu PZF;
 - b) powołuje komisję ekspertów z danej dziedziny, także z innych krajów, dla przeprowadzenia egzaminu z kandydatem na eksperta lub ubiegającego się o poszerzenie zakresu uprawnień**.
2. Decyzja Prezydium ZG PZF jest ostateczna i nie podlega odwołaniu. Kandydat ma prawo po 2 latach ponowić starania w trybie § 4 Instrukcji.

§ 6

1. Eksperci posiadający uprawnienia przed wejściem w życie niniejszego Regulaminu zostaną wpisani do rejestru ekspertów o ile podpiszą zobowiązanie przestrzegania niniejszego Regulaminu i Instrukcji z załącznikami.
2. Eksperci wymienieni w ust. 1, po otrzymaniu informacji o wpisaniu ich do rejestru ekspertów, zobowiązani są w terminie 14 dni zgłosić swoje stempelki gwarancyjne, którymi się dotąd posługują, do rejestru stempelków ZG PZF.

§ 7

Skreślenie z rejestru ekspertów następuje:

1. W drodze decyzji ZG PZF.
2. Na własną prośbę eksperta wyrażoną na piśmie.
3. Z chwilą utraty członkostwa PZF.
4. W razie skazania przez Sąd PRL na karę pozbawienia wolności.
5. W wyniku orzeczenia Głównego Sądu Koleżeńskiego PZF.
6. W razie zgonu eksperta.

§ 8

1. Prezydium ZG PZF może w przypadkach naruszenia postanowień Regulaminu zawiesić eksperta w jego czynnościach na okres 1 roku albo skreślić z rejestru.
2. W przypadku zawieszenia lub skreślenia z listy ekspertów, odwołanie do Prezydium ZG PZF ma prawo złożyć tylko właściwy Zarząd Okręgu PZF.
3. Ekspert skreślony lub zawieszony w czynnościach zobowiązany jest zdeponować stempelki gwarancyjne na czas zawieszenia w biurze ZG PZF za odpowiednim pokwitowaniem. Ekspert winien zdeponować stempelki już z chwilą otrzymania decyzji Prezydium ZG PZF bez względu na to, czy od decyzji tej się odwoła. W razie śmierci eksperta, czynności tej należy dokonać przy udziale spadkobierców za pośrednictwem ZG PZF.
4. Złożone do depozytu stempelki zabezpiecza się w obecności eksperta przez umieszczenie ich w załakowanej i podpisanej kopercie.
5. Ekspert skreślony z rejestru ekspertów ZG PZF lub zawieszony w czynnościach, jest zobowiązany zdeponować w biurze ZG PZF rejestr przyjmowanych zleceń na takich samych zasadach jak w ust. 3.

§ 9

Wpisanie do rejestru ekspertów, skreślenie, zawieszenie i przywrócenie praw eksperta podlega opublikowaniu w prasie filatelistycznej.

§ 10

1. Eksperci nowo wpisani do rejestru otrzymywać będą bezpłatnie jednolite w formie imienne stempelki gwarancyjne, które pozostają własnością PZF.
2. Utrata stempelka musi być przez eksperta niezwłocznie zgłoszona do rejestru.
3. W przypadku ustalenia przez eksperta faktu sfalszowania stempelka gwarancyjnego, jest on zobowiązany do natychmiastowego powiadomienia o tym Prezydium ZG PZF wraz z opisem cech charakterystycznych fałszowania.

§ 11

Regulamin niniejszy został zatwierdzony uchwałą Prezydium ZG PZF Nr 21/Pr z dnia 18 maja 1980 r. i posiada moc wiążącą od dnia 18 maja 1980 roku.

I N S T R U K C J A

badania i gwarantowania obiektów filatelistycznych przez ekspertów Polskiego Związku Filatelistów

CZĘŚĆ I

Zasady zlecania badań i prowadzenie badań

1. Eksperci wpisani do rejestru ekspertów przy Prezydium ZG PZF badają i gwarantują — w zakresie posiadanych uprawnień — obiekty filatelistyczne na okoliczność ich autentyczności i stanu utrzymania i tym samym pełnią społeczną funkcję ochrony interesów ogółu członków PZF.
2. Eksperci PZF, w zależności od dokonanych ustaleń w toku badania, zaopatrują obiekty filatelistyczne odpowiednimi stempełkami według zasad ustalonych w części II niniejszej Instrukcji. Na życzenie zleceniodawców eksperci wystawiają odpowiednie atesty.
3. Członkowie PZF, uprawnione instytucje (§ 2 ust. 7 Regulaminu) i inne osoby zlecające ekspertom badanie i gwarantowanie obiektów filatelistycznych, podporządkowują się dobrowolnie wszelkim postanowieniom niniejszej Instrukcji, co potwierdzają w złożonym na ręce eksperta pisemnym oświadczeniu, które stanowi jednocześnie zlecenie do wykonania ekspertyzy.
4. Zlecenie badania ekspertowi przez zleceniodawcę następuje w formie pisemnej, przy czym musi ono zawierać:
 - a) wyszczególnienie walorów przekazanych do badania z podaniem ich ilości, numerów katalogowych oraz wyceną, przy czym podana wartość nie może być niższa od aktualnych cen oficjalnych katalogów i cenników PF „Prasa-Książka-Ruch”;
 - b) oznaczenie znaku własności (podpis, monogram, cyferka), który przy pomocy miękkiego ołówka lub w inny sposób umieścił właściciel obiektu filatelistycznego na doręczonym do badania obiekcie;
 - c) określenie ewentualnych specjalnych żądań dotyczących gwarancji, np. sporządzenie atestu, określenie odmiany, typu, pozycji znaczka w arkuszu, jeżeli samo badanie tego nie wymaga;
 - d) określenie sposobu zwrotu obiektów filatelistycznych do badania;
 - e) podpis pod klauzulą i oświadczeniu zleceniodawcy, że znana mu jest treść niniejszej Instrukcji i przyjmuje jej brzmienie jako wiążące dla siebie — przy udzielaniu zlecenia badania;
 - f) uzgodniony między stronami termin wykonania badań.
5. Wzór zlecenia, oświadczenia przedstawia załącznik nr 1 do niniejszej Instrukcji i stanowi jej integralną część.
6.
 - 1) Eksperci prowadzą chronologiczny rejestr przyjmowanych zleceń, w którym wpisują datę otrzymania zlecenia, imię i nazwisko zleceniodawcy i jego adres, opis zleconego do badania obiektu, zastosowaną metodę badań, wyniki badań, datę zwrotu i pobrane ryczałtowe opłaty oraz poniesione koszty dodatkowe. Rejestr ma strony numerowane, jest zabezpieczony sznurem, którego końcówki opatrzone są stemplem lakowym właściwego Zarządu Okręgu PZF.
 - 2) Rejestr podlega przechowaniu przez okres lat 25-ciu z tym, że ekspert po upływie lat pięciu może go zdeponować w archiwum Komisji Historyczno-Badawczej ZG PZF.
 - 3) Wzór rejestru stanowi załącznik nr 2 do niniejszej Instrukcji.
7.
 - 1) Przekazywanie obiektów filatelistycznych do badania następuje na podstawie uzgodnienia stron.
 - 2) W przypadku przesłania ekspertowi obiektów filatelistycznych drogą pocztową, całkowite ryzyko utraty lub uszkodzenia w czasie transportu ponosi zleceniodawca. Odpowiedzialność eksperta za powierzony mu obiekt filatelistyczny rozpoczyna się z chwilą otrzymania obiektu i wygasa w chwili nadania go przez eksperta na pocztę, jeżeli taka była decyzja zleceniodawcy.
 - 3) Ewentualne reklamacje odnośnie niekompletności zwróconych obiektów filatelistycznych lub uszkodzeń w czasie badania, muszą być zgłoszone najpóźniej w ciągu 14 dni od daty odbioru przesyłki. Po upływie tego terminu ekspert zwolniony jest od obowiązku uznania reklamacji.

8. W przypadku utraty powierzonych ekspertowi do badania obiektów filatelistycznych lub ich uszkodzenia w toku badania z winy eksperta, jak również w wyniku badania błędnego orzeczenia, ekspert ma obowiązek pokryć zleceniodawcy równowartość straty po cenach wyszczególnionych w zleceniu. W uzgodnieniu ze zleceniodawcą ekspert może wyrównać szkodę przez zwrócenie identycznego obiektu filatelistycznego.
9. 1) Eksperci mają prawo — w przypadkach gdy jest to konieczne dla przeprowadzenia badań — do używania poza sprzętem i przyborami, wody zimnej i ciepłej oraz chemicznie czystej benzyny, tudzież częściowego odlepiania znaczków od całości pocztowych.
2) Eksperci nie odpowiadają materialnie za ewentualne wady i pogorszenie stanu reperacji znaczków w toku takich badań, jeśli nie było przeciwskażeń do użycia wody lub benzyny ze względu na wrażliwość znaczków na te płyny.
10. PZF nie odpowiada za szkody wyrządzone zleceniodawcy przez eksperta ani też za ewentualne mylne orzeczenia.
11. Ekspert może odmówić wykonania ekspertyzy i gwarantowania obiektu filatelistycznego bez podania powodów, albo gdy dany obiekt nasuwa wątpliwości rzetelnego ustalenia autentyczności.
12. Eksperci nie gwarantują obiektów filatelistycznych, których wartość katalogowa **nie przekracza 10 punktów katalogu Michla****, ale mogą takie obiekty badać. Eksperci nie gwarantują tańszych obiektów, których odmiany przedstawiają znaczną wartość.
13. 1) Za wykonanie badania i ekspertyzy eksperci nie pobierają wynagrodzenia, a jedynie ekwiwalent stanowiący zwrot poniesionych nakładów na badanie, materiały i urządzenia pomocnicze.
2) Ryczałtowe opłaty podane w pkt. 1 nie obejmują dodatkowych kosztów ponoszonych przez ekspertów na zlecenie zleceniodawcy, jak np. opłaty pocztowe, koszty specjalnego zabezpieczenia i opakowania, koszty ubezpieczenia itp.
3) Wysokość opłat ryczałtowych, stanowiących ekwiwalent o którym mowa w ust. 1, jak również wysokość minimalnych opłat, ustalona jest w załączniku nr 3 do niniejszej Instrukcji.
4) Podstawą opłat ryczałtowych jest wartość obiektu podana w zleceniu niezależnie od wyniku badań.
14. 1) Wszelkie spory między zleceniodawcą a ekspertem winny być w zasadzie załatwione w drodze ulgowej, przy ewentualnym udziale innego eksperta lub ekspertów.
2) W razie niemożności ulgowego rozstrzygnięcia sporu, każda ze stron ma prawo dochodzić swych roszczeń na drodze sądowej, ze szczególnym uwzględnieniem uregulowanego w przepisach K.P.C. sądownictwa polubownego.
3) W przypadku wystąpienia na drogę sądową, sądem właściwym do rozstrzygnięcia sporu jest zawsze sąd właściwy dla miejsca zamieszkania eksperta.
15. Eksperci wykonują nieodpłatnie badania na zlecenie Prezydium Zarządu Głównego PZF i w przypadkach przez niego ustalonych.

CZĘŚĆ II

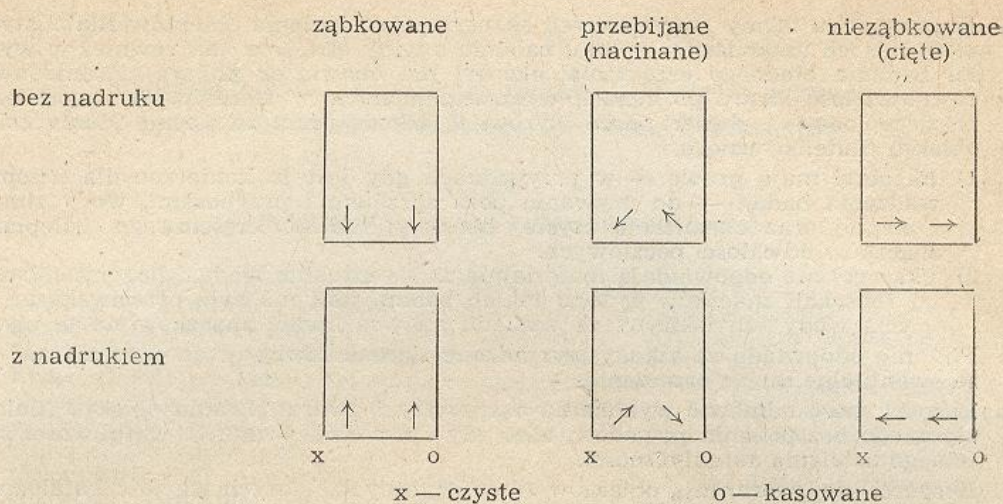
Zasady umieszczania znaków gwarancyjnych

Rodzaje i wzory stempelków gwarancyjnych i dodatkowych stempelków informacyjnych oraz system ich umieszczania na obiektach filatelistycznych badanych przez ekspertów PZF.

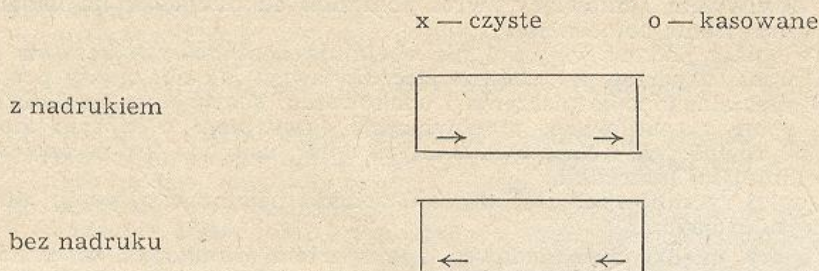
1. Stempel gwarancyjny eksperta służy do oznaczania badanych przez niego obiektów filatelistycznych. Zawiera on pierwszą literę imienia (imion) oraz pełne brzmienie nazwiska eksperta drukowane literami dużymi, pismem drukarskim prostym (grotesk), o wymiarach w zasadzie: długość 10 mm i wysokość 1 mm.

wzór: J. KOWALSKI

2. Na znaczkach pocztowych luzem stempel gwarancyjny jest umieszczony na ich odwrocie:

3. Na całostkach stempelek gwarancyjny jest umieszczany na ich odwrocie:

4. Znaczkii pocztowe na wycinkach i całostkach **, o ile kasownik znajduje się minimum w 30% na papierze, są gwarantowane przez umieszczenie stempełka gwarancyjnego na papierze obok znaczka lub na odwrocie znaczka, jeżeli jest możliwe odklejenie jego brzegu od papieru.
5. Na znaczkach pocztowych nie posiadających mocy obiegowej, jak np.: próby, wzory, nowodruki, czarnodruki, wydania nie dopuszczone do obiegu, znaki omyłkowo niezabkowane, makulatura itp., stempelek gwarancyjny przystawia się poziomo w środku dolnego brzegu znaczka lub całostki.
6. Na znaczkach pocztowych będących nowodrukami sporządzonymi urzędowo, umieszcza się dodatkowy stempelek informujący w kształcie liter ND o długości 3 mm i wysokości 2 mm **.
- wzór: ND
7. Na znaczkach i całostkach kasowanych pocztowo w sposób pełnoprawny odręcznie (piórem, ołówkiem kopiowym itp.) stempelek gwarancyjny umieszcza się jak na znaczkach kasowanych stemplem pocztowym.
8. Na znaczkach i całostkach uszkodzonych, reperowanych z poprawioną lub dorobioną gumą, stempelek gwarancyjny jest przystawiany w miarę wzrostu stopnia uszkodzenia, dalej od dolnej krawędzi obiektu aż do połowy wysokości znaczka lub całostki.
9. Na znaczkach pocztowych reperowanych obok stempełka gwarancyjnego, może być na życzenie zleceniodawcy, przystawiony dodatkowy stempelek informacyjny w kształcie cyfry w kółku o średnicy 2 mm **.
10. Na znaczkach z gumą uszkodzoną, poprawioną lub dorobianą, obok stempełka gwarancyjnego, może być na życzenie zleceniodawcy, przystawiony dodatkowy stempelek informacyjny w kształcie litery G. (z kropką) o wymiarach 2×2 mm **.

11. Na znaczkach i całostkach opatrzonych nadrukiem wielokrotnym, stempelek gwarancyjny umieszcza się również wielokrotnie według ogólnych zasad.
12. Na znaczkach i całostkach sfalszowanych w całości lub w części, na odwrocie obiektu na jego środku poziomo umieszcza się stempelek informujący w postaci napisu **FALSUM** **wysokości 2 mm i długości 11 mm** **, w poprzek którego umieszczony jest stempelek gwarancyjny eksperta.
13. Na znakach pocztowych sfalszowanych częściowo poprzez fałszywe stemplowanie lub usunięcie kasowania, umieszcza się dodatkowy stempelek informacyjny w kształcie koła **o średnicy 2 mm z kropką w środku** **.
14. Na znakach pocztowych sfalszowanych na szkodę poczty umieszcza się dodatkowo stempelek informacyjny w postaci liter **FP** **o wysokości 2 mm i długości 3 mm** **.
15. Na znakach pocztowych posiadających znaki gwarancyjne eksperci nie przystawiają swojego stempelka gwarancyjnego. W przypadku stwierdzenia fałszerstwa sprawdzanego obiektu, należy go oznaczyć według ustalonych zasad.
16. Wszystkie rodzaje stempek na obiektach filatelistycznych są odbijane trwałą, niezmywalną farbą lub tuszem o barwie czarnej.
17. Dodatkowe informacje, jak pozycja znaczka w arkuszu, odmiana koloru, rodzaj papieru itp., zgodnie z życzeniem zleceniodawcy, oznacza się miękkim ołówkiem.
18. Na życzenie zleceniodawcy eksperci PZF wystawiają na badane obiekty filatelistyczne atesty w formie pisma z opisem i fotografią danego obiektu, zaopatrzonego w 2 odbitki stempelka gwarancyjnego eksperta, umieszczone w połowie na papierze a w połowie na fotografii przyklejonej do pisma. Opis zawiera dokładne określenie obiektu filatelistycznego z podaniem stanu utrzymania i cech charakterystycznych. Atest musi zawierać pełne imię i nazwisko oraz adres eksperta i być przez niego własnoręcznie podpisany. Na życzenie zleceniodawcy można w atencie umieścić jego nazwisko.
19. Instrukcja niniejsza stanowi integralną część Regulaminu Ekspertów Polskiego Związku Filatelistów zatwierdzonego wraz z Instrukcją uchwałą Prezydium ZG PZF nr 21/Pr z dnia 18 maja 1980 roku i posiada moc wiążącą z dniem zatwierdzenia.

Załącznik Nr 1 do Instrukcji p. 4 i 5

Część I

O ś w i a d c z e n i e

Imię i nazwisko

adres

Oświadczam, że jest mi znana Instrukcja badania i gwarantowania obiektów filatelistycznych przez ekspertów PZF, wyrażam zgodę na stosowanie jej postanowień w odniesieniu do przekazanych ekspertom do badania obiektów filatelistycznych.

Niniejsze oświadczenie złożone na ręce eksperta
jest ważne do chwili mojego pisemnego odwołania.

podpis zleceniodawcy

Część II

Wykaz walorów filatelistycznych przekazanych do badania i gwarantowania ekspertowi

kraj

Nr IKZP	Ilość	Wartość	Oznaczenie znaku włas.	Wymagania dodatkowe	Sposób zwrotu badanych obiektów	Inne uzgodnienia

Załącznik Nr 2 do Instrukcji p. 6

Rejestr przyjmowanych zleceń

Lp.	Data zlec.	Imię i nazwisko zleceniodawcy	Adres	Opis zlec. do bad. obiekt.	Zast. metody badań	Wynik badań	Data zwrotu	Pobrane ryczałt, opłaty i ponies. koszty dodatk.

Załącznik Nr 3 do Instrukcji p. 13

Eksperci PZF za badanie i gwarantowanie obiektów filatelistycznych nie pobierają wynagrodzenia lub zapłaty. Przysługuje im tylko rekompensata nakładów związanych z prowadzonymi pracami badawczymi, amortyzacja przyborów pomocniczych i nakładami na materiały porównawcze.

Ustala się jednolite zasady rekompensaty nakładów wg następujących kryteriów:

1. Za badanie i gwarantowanie obiektu filatelistycznego od wartości podanej w zleceniu:
 - a) do 500 zł ryczałtowo 20 zł
 - b) od 501 do 2.000 zł 4%
 - c) od 2001 do 10.000 — 3%
 - d) od 10.000 zł wzwyż — 2%
2. Ponowne sprawdzenie obiektów filatelistycznych mających już gwarancję:
 - a) własne eksperta — bezpłatnie,
 - b) obcego eksperta — według stawek jak w pkt. 1.
3. **Za oznaczenie położenia w arkuszu — 200 zł **.**
4. Za wystawienie atestu — rekompensata jak w pkt. 1 plus ryczałt, plus zwrot nakładu wykonania dwóch fotografii obiektu filatelistycznego — 100 zł.
5. Zgodnie z pkt. 13.2 Instrukcji ekspertów, ekspertowi przysługuje prawo zwrotu wyłożonych opłat pocztowych, kosztów specjalnego zabezpieczenia i opakowania, ubezpieczenia przesyłek itp. w wysokości poniesionej przez eksperta.

ODZNACZENIA I WYRÓŻNIENIA

w 1984 roku

W uznaniu społecznego wkładu pracy, osobistego zaangażowania, popularyzacji ideowych wartości polskich znaków pocztowych, działalności na rzecz rozwoju młodzieżowego ruchu filatelistycznego oraz upowszechniania zainteresowań kolekcjonerskich, wielu członków PZF — powszechnie znanych działaczy — na wniosek ZG PZF zostało odznaczonych (wyróżnionych):

A. Uchwałą Rady Państwa:

- a) Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski: Janusz Księski (O/Bydgoszcz), Jan Ryblewski (O/Kraków) i Jan Witkowski (O/Poznań);
- b) Złotym Krzyżem Zasługi: Alojzy Sobczyński (O/Bydgoszcz);
- c) Srebrnym Krzyżem Zasługi: Bożena Dębowska (prac. biura ZG PZF), Maria Gaura (O/Bydgoszcz), Tadeusz Langner (O/Kielce) i Daniela Sawicka (prac. biura ZG PZF);
- d) Medalem 40-lecia Polski Ludowej: Zbigniew Cieślukowski (O/Warszawa), Henryk Jasiński (prac. biura ZG PZF), Andrzej Kopczyński, Ryszard Szymański i Jan Zaborowski (O/Warszawa).

B. Decyzją Ministra Obrony Narodowej:

- a) złotym medalem „Za Zasługi dla Obronności Kraju” — Karol Strug (O/Kielce);
- b) srebrnym medalem „Za Zasługi dla Obronności Kraju” — Zygmunt Kałamaga (O/Wrocław);
- c) brązowym medalem „Za Zasługi dla Obronności Kraju” — Marian Nowak i Józef Szydło (O/Katowice).

C. Decyzją Ministra Spraw Wewnętrznych:

- a) srebrną odznaką „Za Zasługi w Ochronie Porządku Publicznego”: Zygmunt Baranowski, Marian Chabowski (O/Warszawa), Władysław Farbotko (O/Łódź), Władysław Hornik (O/Bielsko-Biała), Kazimierz Jagowdzik (O/Lublin), Zygmunt Kałamaga (O/Wrocław), Andrzej Kopczyński (O/Warszawa), Wacław Lipiński (O/Wałbrzych), Lucjan Piekarczyk (O/Kraków), Aleksander Stepanczenko (O/Białystok), Lucjan Węgrzyn (O/Gdańsk) i Zbigniew Zieliński (O/Warszawa);
- b) brązową odznaką „Za Zasługi w Ochronie Porządku Publicznego”: Włodzimierz Głogowski (O/Warszawa), Tadeusz Hampel (O/Łódź), Jerzy Klima (O/Warszawa), Stanisław Krzywicki (O/Szczecin), Janusz Księski (O/Bydgoszcz), Jan Malik (O/Kraków), Stefan Piątek (O/Warszawa), Sobiesław Piontek (O/Zielona Góra), Zygmunt Rosiejka (O/Poznań), Zygmunt Szkotak, Józef Szydło (O/Katowice) i Stefan Śniady (O/Łódź).

D. Decyzją Ministra Oświaty i Wychowania:

- a) medalem „Komisji Edukacji Narodowej”: Władysław Farbotko (O/Łódź), Józef Grabarczyk (O/Szczecin), Mieczysław Kołodziejczyk (O/Warszawa), Ludwik Malendowicz (O/Poznań), Zbigniew Stasiłowicz (O/Koszalin), Aleksander Stepanczenko (O/Białystok) i Tadeusz Witkowski (O/Warszawa).

E. Decyzją Ministra Kultury i Sztuki:

- a) odznaką „Zasłużony Działacz Kultury”: Lucjan Adamczyk (O/Warszawa), Zygmunt Baranowski (O/Warszawa), Stanisław Gawron (O/Rzeszów), Władysław Hornik (O/Bielsko-Biała), Antoni Kędzior (O/Rzeszów), Andrzej Kopczyński (O/Warszawa), Kazimierz Paśko (O/Katowice), Stanisław Seweryński (O/Gorzów Wlkp), Zygmunt Szkotak (O/Katowice), Ryszard Szymański (O/Warszawa), Stefan Śniady (O/Łódź), Jan Witkowski (O/Poznań), Jan Zaborowski (O/Warszawa) i Walter Zagóra (O/Katowice).

F. Decyzją Ministra Łączności:

- a) złotą odznaką „Zasłużony Pracownik Łączności”: Franciszek Gawlik (O/Wrocław), Bronisław Jasicki (O/Poznań), Stanisław Kolaszko (O/Rzeszów), Henryk Krystek (O/Tarnów), Zdzisław Niewiadomski (O/Zielona Góra), Aleksy Nowaczyński (O/Gdańsk), Stanisław Szymanek (O/Szczecin), Marian Sytek (O/Toruń), Stefan Śniady (O/Łódź) i Igor Terlecki (O/Tarnów);
- b) srebrną odznaką „Zasłużony Pracownik Łączności”: Leonard Anasiewicz (O/Koszalin), Czesław Basiński (O/Poznań), Bolesław Bocheński (O/Kraków), Roman Brajczewski (O/Bydgoszcz), Bogumiła Grygiel (O/Poznań), Karol Gutmann (O/Toruń), Adam Janikowski (O/Kraków), Wiesław Kaczmarczyk (O/Tarnów),

Marian Kamiński (O/Szczecin), Władysław Kamiński (O/Gdańsk), Wiesław Kądziała, Antoni Kędzior (O/Rzeszów), Hebert Kurczewski (O/Bydgoszcz), Bogusław Olechnowski (O/Zielona Góra), Alojzy Oszuścik (O/Toruń), Bronisław Paluszyński (O/Tarnów), Kazimierz Reiss (O/Bydgoszcz), Jerzy Stychlerz (O/Szczecin), Zygmunt Wasilewski (O/Gdańsk), Tadeusz Ziętara (O/Koszalin) i Marian Żurkiewicz (O/Koszalin).

(AK)

WYNIKI KONKURSU — PLEBISCYTU NA NAJŁADNIEJSZY ZNACZEK POLSKI 1983 ROKU

W numerze 23(685) „Filatelisty” z 1984 roku zostały opublikowane wyniki pracy jury konkursu-plebiscytu na najładniejszy znaczek polski 1983 roku, ogłoszonego przez redakcję „Filatelisty” w nr 8 z 1984 roku.

Na ogólną liczbę 8.079 nadesłanych odpowiedzi 1950 głosów zostało oddanych na blok nr kat. 63 „300 rocznica Odsieczy Wiedeńskiej”, zaprojektowany przez artystę plastyka Stefana Małeckiego.

Wśród autorów 1950 odpowiedzi rozlosowano 35 nagród.

Gratulując szczęśliwcom, którym w drodze losowania przypadły nagrody, należy także pogratulować zespołowi redakcyjnemu „Filatelisty”. Był to już 24 konkurs, a liczba nadesłanych odpowiedzi świadczy o dużym zainteresowaniu Czytelników „Filatelisty” tego rodzaju konkursem. Padł swoisty rekord — konkurs przewyższył wszystkie dotychczasowe liczbą nadesłanych odpowiedzi. W stosunku do roku ubiegłego — jest to trzykrotny wzrost (w 1983 r. — 2729 odpowiedzi).

Ten sukces byłby niemożliwy bez szerokiego udziału w tym przedsięwzięciu Polskiego Związku Filatelistów. Wyrazem zainteresowania Związku tego rodzaju konkursami są nagrody rzeczowe ufundowane przez wszystkie 24 Zarządy Okręgów PZF, a także przez Zarząd Główny. Nagrodę ufundował też jeden z Oddziałów Okręgu PZF w Katowicach — Oddział w Bytomiu. Zarządy Okręgów PZF po raz pierwszy tak bardzo zaangażowały się w organizację konkursu. Należy przypuszczać, że to zainteresowanie nie ograniczyło się li tylko do ufundowania nagród.

Tak duży udział Czytelników „Filatelisty” w konkursie jest jednym w wielu dowodów efektywności współdziałania Związku z prasą filatelistyczną. Wniosek nasuwa się sam — więcej takich wspólnych inicjatyw i działań.

Sądzę, że w kolejnym już zapowiadanym przez „Filatelistę” dwudziestym piątym, a więc jubileuszowym konkursie, liczba uczestniczących w nim Czytelników będzie jeszcze większa, czego Czytelnikom i zespołowi redakcyjnemu „Filatelisty” serdecznie życzę.

Andrzej Kopczyński

DOBRZE WIEDZIEĆ

o wymianie znaczków pocztowych z radzieckimi filatelistami

W ostatnim okresie czasu na adres Zarządu Głównego PZF wpłynęło wiele pytań i prośb o udzielenie wyjaśnień w sprawie prowadzenia wymiany walorów filatelistycznych z członkami WOF. Dlatego też zainteresowanych członków Związku jak również uczestników kół młodzieżowych, starających się o zezwolenie na prowadzenie wymiany, bądź już korzystających z takowego i prowadzących wymianę z członkami WOF z zachowaniem postanowień wynikających z treści „Regulaminu wymiany z zagranicą walorów filatelistycznych dla celów kolekcjonerskich” ogłoszonego w BI PZF nr 3/27, str. 47, pragnę poinformować o niektórych zasadniczych warunkach ujętych w treści „Regulaminu wymiany znaczków pocztowych między radzieckim i zagranicznymi filatelistami”, obowiązującym w ZSRR.

Zgodnie z postanowieniami radzieckiego Regulaminu:

- filateliści radzieccy wymianę znaczków pocztowych z zagranicznymi filatelistami realizują poprzez punkty kontrolne „Sojuzpieczati”;
- członek WOF może wysłać swoim zagranicznym korespondentom w ciągu jednego roku kalendarzowego radzieckie znaczki pocztowe, bloczki i koperty na ogólną sumę nie więcej niż 130 rubli według cen katalogu Centralnej Agencji Filatelistycznej „Sojuzpieczat”. Może je wysłać za granicę po upływie trzech miesięcy od daty ich ukazania się w obiegu;
- od swoich zagranicznych korespondentów filatelista radziecki w ciągu roku może otrzymać zagraniczne znaczki i bloczki o tej samej wartości. Wycena zagranicznych znaczków jest dokonywana według katalogu „Yvert”, „Zumstein” lub „Michel”;
- w jednej wymiennej przesyłce można wysłać nie więcej niż po jednym egzemplarzu każdego rodzaju znaczka i bloczka lub nie więcej niż jednego kwartału wydanych znaczków;
- wymiana znaczków na inne materiały, w tym również literaturę i przybory filatelistyczne jest zabroniona;
- informację o zasadach przygotowania pism dotyczących wymiany (wykazu i opisu znaczków) i o adresie punktu kontrolnego „Sojuzpieczati” zagranicznemu korespondentowi przekazuje jego partner od wymiany (radziecki filatelista).

Andrzej Kopczyński

ISSN 0137-9593

BIULETYN INFORMACYJNY PZF

Wydawca: Polski Związek Filatelistów
Zarząd Główny

Adres redakcji: 00-272 Warszawa,
Rynek St. Miasta 14

Redaktor Biuletynu: Marian Chabowski

Biuletyn Informacyjny PZF jest rozprowadzany
za pośrednictwem Okręgów PZF

DRUK: BIELSKIE ZAKŁADY GRAFICZNE
zam. 43/85 3.000 egz. N-7